

BELGISCHE SENAAT.

VERGADERING VAN 12 NOVEMBER 1907.

Verslag van de Vereenigde Commissiën voor de Justitie en voor de Nijverheid en Arbeid, belast met het onderzoek van het Ontwerp van Wet tot aanvulling en wijziging der wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837 op de mijnen.

(Zie n^{rs} 41 en 57, zittingsjaar 1906-1907, van den Senaat.)

Aanwezig : De heeren Graaf DE MERODE WESTERLOO, Voorzitter van den Senaat; SIMONIS, 1^e Ondervoorzitter, Voorzitter van de Commissie voor de Nijverheid; EMILE DUPONT, Ondervoorzitter, Voorzitter van de Commissie voor de Justitie, Verslaggever; BRAUN, CLAEYS BOUÛAERT, COOLS (AUG.), DE MOT, DE RAMAIX, DEVOLDER, Graaf GOBLET D'ALVIELLA, GRIMARD, HENRICOT, KEESEN, MAGIS, Baron ORBAN DE XIVRY, PICARD, PIRET, ROBERTI, VAN VRECKEM en WIENER, Leden van de Commissiën voor de Justitie en voor de Nijverheid.

De heer HUBERT, Minister van Nijverheid en Arbeid, heeft de verschillende vergaderingen van de twee Commissiën bijgewoond.

Insgelijks aanwezig : De heeren HANREZ, VERSPREEUWEN, DE LANIER en VAN DEN NEST, die amendementen hadden ingediend.

I. — INLEIDING

MIJNE HEEREN,

Alvorens over te gaan tot het onderzoek van het Wetsontwerp der Regeering, dd. 7 Mei 1907, en van de talrijke vraagstukken die hiermede in verband staan, is het raadzaam kortbondig in herinnering te brengen wat aan het voorstel tot herziening der wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837 voorafging.

Deze hervorming werd achtereenvolgens, op verschillende wijze, bij den Senaat aanhangig gemaakt.

Reeds den 12ⁿ April 1907, werd hem door de Kamer der Volksvertegenwoordigers overgemaakt de tekst, welke dien dag door haar met eene overgrootte meerderheid was goedgekeurd. Die tekst ging dus uit van het initiatief der Kamer. (Zie Doc. Senaat n° 40, zittingsjaar 1906-1907.)

Door het nieuwe Kabinet werd op het bureel van den Senaat een gelijkluidende tekst overgelegd, gevoegd bij een koninklijk besluit van 4 Mei 1907. Tevens handhaafde het de intrekking van het ontwerp van wet, dat werd ingediend door het Kabinet de Smet de Naeyer; de Regeering beschouwde dit ontwerp als niet meer bestaande ten gevolge van het koninklijk besluit van 11 April 1907. (Zie Doc. Senaat n° 41, zittingsjaar 1906-1907.)

Evenwel heeft de Regeering zich het recht voorbehouden, wijzigingen te brengen in den tekst die door de Kamer werd aangenomen en waarmee de Regeering zich vereenigde.

Ter vergadering van de Vereenigde Commissiën, op 30 Mei 1907, werd trouwens door den achtbaren Minister van Arbeid verklaard, dat hij later kennis zou geven van zijne inzichten, hetzij in de Vereenigde Commissiën, hetzij bij de behandeling in den Senaat.

Dus is de zaak bij den Senaat aanhangig gemaakt door het initiatief van de Regeering.

Ten slotte liet de Senaat zich in, uit eigen beweging, met de herziening van de mijnwet. Trouwens, zelfs voordat het huidig ontwerp aan 't licht kwam, maakte hij zelf gebruik van zijn recht om voorstellen te doen, en reeds in 1902 had hij het onderzoek van dit gewichtig vraagstuk aangevangen.

Toen men bij den aanvang van 1902 een nieuw kolenbekken ontdekte in de provinciën Antwerpen en Limburg, werd de openbare aandacht gevestigd op de gepastheid van sommige hervormingen die vroeger van geen

belang voor België schenen te zijn; in de oudere bekkens waren er bijna geene gronden meer vatbaar voor concessie.

Den 24ⁿ December 1901 werd door den heer Hanrez, in gemeen overleg met de heeren Houzeau de Lehaie, Delannoy en Finet, een wetsontwerp ingediend, waarbij werd voorgesteld :

1° Den duur van de te verleenen concessies te beperken tot veertig jaren, onder voorbehoud aan den ontginner verlenging voor tien jaren te geven, mits hij den Staat, zoo daartoe aanleiding mocht zijn, een deel zou afstaan van de winst, door den concessiehouder behaald ;

2° Den afstand en de verdeeling der mijnen, zonder machtiging van de Regeering, te verbieden ;

3° Aanzienlijke boeten op te leggen aan de kolensyndicaten die door ongeoorloofde handelingen de prijzen mochten doen stijgen boven het bedrag, door vrije mededinging bepaald ;

4° Vervallen te verklaren de concessiehouders die hunne mijn niet ontginnen of hunne ontginning onderbreken en schorsen op zoodanige wijze dat de openbare veiligheid of de behoeften der verbruikers in gevaar worden gebracht.

Den 11ⁿ Maart 1902 werd door den heer Hanrez ter tafel gelegd een tweede wetsvoorstel, waarbij een deel van het Limburgsch kolenbekken werd voorbehouden ten bate van den Staat. In eene dien dag uitgesproken redevoering zette hij de redenen uiteen, die dit voorbehouden wettigen.

De voorbehouden strooken, in dit wetsontwerp bepaald, bevatten het kamp van Beverloo, groot nagenoeg 5,000 hectaren, en het domein van Merxplas, ter uitgestrektheid van nagenoeg 1,200 hectaren. De bedding der Schelde behoorde insgelijks daartoe.

In een derde voorstel strekte de heer Hanrez de grenzen van dit voorbehouden gedeelte merkelijk uit. (Zie eerste verslag van den heer Emile Dupont, Doc. n° 22, zittingsjaar 1902-1903. Bijlagen, blz. 3 tot 19.)

Den 9ⁿ April 1902, werd door de heeren Denis en Vandervelde, voorstanders van een veel meer doortastend stelsel, aan de Kamer voorgesteld, bij 's Rijks openbaar domein in te lijven al de tot dien dag nog niet vergunde mijnen, alsmede de ijzermijnen. Werd dit denkbeeld aangenomen, dan zou nadien eene wet de ontginning regelen. (Zie eerste verslag. Bijlagen, blz. 19 tot 28.)

Onder deze omstandigheden gingen, op het einde van 1902, de Vereenigde Commissiën voor de Justitie en voor de Nijverheid in den Senaat over tot het algemeen onderzoek van de onderscheidene vraagstukken betreffende de herziening der mijnwetten en inzonderheid tot dit van de ontwerpen des heeren Hanrez.

Graaf d'Ursel leidde de beraadslagingen.

In ettelijke vergaderingen onderzochten de Commissiën de wetgeving in het buitenland, alsmede talrijke statistieken. (Zie eerste verslag. Bijlagen blz. 129 tot 137.) Zij namen kennis van de herziening der wet van 21 April 1810 in andere landen, namelijk in Frankrijk, Nederland en Duitschland. (Zie eerste verslag. Bijlagen blz. 31 tot 100 en 141 tot 147.)

Zij gingen na welke voordeelen en bezwaren de mijnontginning van Staatswege mocht opleveren, zooals zij in bedrijf werd genomen, onder andere, in Pruisen.

Zij raadpleegden den heer Harzé, honorair Algemeen Bestuurder, en wonnen zijn gezaghebbend gevoelen in over de vraagstukken, door den heer Hanrez opgeworpen : Ontginning van Staatswege en voorbehoud van een deel ten bate van den Staat. (Zie eerste verslag, blz. 31 en 38.)

Zij namen gewichtige inlichtingen die gedeeltelijk aan het Verslag werden toegevoegd.

In eene der vergaderingen werd door den heer Wiener, lid van de Commissiën, een voorstel toegelicht, ten einde den Staat, voor dezès behoeften, eene uitkeering in natura te verzekeren ; deze uitkeering zou worden geleverd door de toekomstige concessiehouders. Zijne in het verslag opgenomen nota is hoogst belangwekkend. (Zie eerste verslag, blz. 30.)

Ter vergadering van 27 December 1902, deelde de heer Finet aan de Commissiën een stelsel mee, volgens hetwelk al de lagen in het Noorden van België gemeenschappelijk eigendom zouden worden. Het aanleggen van de kolenmijnen zou worden opgedragen aan eene « Nationale Maatschappij », waarvan de regeling dezelfde zou zijn als die van de Nationale Maatschappij voor de buurtspoorwegen. (Eerste verslag, blz. 45, en Bijlagen, blz. 147 en volgende.)

Naar aanleiding van deze beraadslagingen en van het onderzoek van andere minder gewichtige hervormingen die door de ondervinding noodzakelijk schenen te blijken, werden de Commissiën er toe gebracht te beslissen of zij gebruik zouden maken van haar voordrachtrecht, ten einde den Senaat een volledig ontwerp van wet te onderwerpen.

Toen deed de heer De Lantsheere met reden opmerken, dat de Regeering vooraf haar gevoelen moest te kennen geven en zelfs de teksten opstellen, wanneer het de herziening geldt van eene zoo gewichtige wet als die van 1810. De heer Francotte, Minister van Arbeid, antwoordde dat hij van plan was, eerlang een ontwerp tot herziening voor te leggen, en derhalve namen de Vereenigde Commissiën den 10ⁿ Januari 1903 de volgende beslissing :

- « *De Vereenigde Commissiën voor de Justitie en voor de Nijverheid en*
- » *Arbeid stellen den Senaat voor, op grond van de beweegredenen uit-*
- » *gebracht in het verslag van den heer Emile Dupont en* TEN GEVOLGE VAN
- » DE VERKLARINGEN DER REGEERING, **het onderzoek te verdagen :**
- » 1° Van het wetsontwerp, den 24ⁿ December 1901 ingediend door de
- » heeren Hanrez, Houzeau de Lehaie, Delannoy en Finet ;
- » 2° Van het wetsontwerp, den 11ⁿ Maart 1902 voorgelegd door den heer
- » Hanrez, waarbij den Staat strooken worden voorbehouden in het nieuwe
- » kolenbekken ten Noorden van België. »

Den 23ⁿ Januari 1903 vereenigde de Senaat zich met deze beslissing, na eene belangwekkende beraadslaging gedurende verscheidene vergaderingen in de maand Januari 1903. Daar werden nog zekere nieuwe denkbeelden uitgedrukt. De heeren Hanrez, Picard, Verspreuwen, Van den

Nest, Graaf Goblet d'Alviella, Simonis, Keesen, d'Andrimont, Houzeau de Lehaie, Lambiotte, Lafontaine, Keppenne, de Minister van Arbeid en de Verslaggever voerden er het woord.

Ter vergadering van 23 Januari 1903 werd door den heer Picard voorgesteld een voorstel betreffende het oprichten van steenkoolmaatschappijen; het strekte tot het weren van beurswoeker.

Sedert dien tijd werd bij den Senaat door de Regeering aanhangig gemaakt een ontwerp van wet op de vennootschappen, waardoor de wensch van het achtbaar lid werd vervuld. Tot hiertoe werd het nog niet onderzocht door de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

De heer Verspreuwen, die zich verklaarde tegen de mijnontginning van Staatswege, vroeg dat de wet de toekomstige concessiehouders verplichten zou, den Staat eene zekere hoeveelheid kolen voor te behouden mits een te bepalen prijs.

Wij hervatten dus heden den arbeid die, op verzoek van den Minister van Arbeid, sedert vier jaar was onderbroken.

Wij treden opnieuw op een gebied dat wij ons hadden voorbehouden, *met instemming van de Regeering* die zich had verbonden het wetsontwerp aanhangig te maken bij den Senaat.

Evenwel geschiedde dit niet.

Op grond van zekere fiskale bepalingen, door haar in het ontwerp opgenomen en waarop zij in den loop der behandeling niet verder aandrang, was de Regeering verplicht zich in de eerste plaats te wenden tot de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Zij won het gevoelen in van den Mijnraad, wiens leerrijk verslag de volle aandacht van den Senaat verdient.

Meestal de vraagstukken, door de hervorming opgeworpen, worden daarin met de uiterste zorg en een zeer breede opvatting behandeld en opgelost; tevens worden de inlichtingen, geleverd door het Mijnbestuur, en dezès voorstellen in acht genomen.

In de Memorie van Toelichting van 23 December 1904, den 7ⁿ Februari 1905 overgelegd op het Bureel der Kamer, beroept de Regeering zich op gemeld verslag en beschouwt het als de aanvulling van hare Toelichting.

Zij ontleende, ten andere, den Mijnraad een ruim deel van zijne teksten, doch vereenigde zich tevens, mits zekere wijzigingen, met de voorstellen van den heer Hanrez betreffende de vervallenverklaring, de reserve en den afstand der concessies.

Niet zonder een zeer gegrond leedwezen moest de Senaat afzien van het onderzoek der herziening van de wet van 1810, door hem aangevangen en in gemeen overleg met den Minister van Arbeid slechts verdaagd tot na het indienen van het door de Regeering aangekondigd wetsontwerp.

Ter vergadering van 8 Februari 1905, gaf Graaf de Merode Westerloo met waardigheid lucht aan het eenparig gevoelen van den Senaat.

Den 25ⁿ Januari 1906 diende de heer Versteylen, Verslaggever van de Bijzondere Commissie, door de Kamer aangesteld, de besluitschriften dezer Commissie in. Sedert het ontwerp op het Bureel der Kamer werd overgelegd, was er een jaar verlopen. In dit duidelijk en

volledig werk opgemaakt door een ervaren rechtsgeleerde, volkomen op de hoogte van alle mijnvraagstukken, bestrijdt de Verslaggever achtereenvolgens de stelsels van domanialiteit der mijnen en dezer ontginning van Staatswege of door eene pachtnemende nationale maatschappij, zooals was voorgesteld door de heeren Denis en Vandervelde. Hij besluit ten voordeele van den eigenaar des bovengronds en verklaart zich voor de ontginning door een concessiehouder, met andere woorden, voor het handhaven van de hoofdzakelijke grondslagen der wet van 21 April 1810.

Hij verwerpt insgelijks de voorstellen van den heer Hanrez en van den heer Harzé, betreffende de reserve ten bate van den Staat en den beperkten duur der concessies.

In het tweede gedeelte van zijn werk wordt door den Verslaggever onderzocht « wat de nieuwe mijnen zullen kosten; hij gaat na welke ver- » wachtingen men er van mag koesteren en welke uitkomsten hare » ontginning waarschijnlijk zal opleveren ».

Ten slotte zegt hij met oordeel, dat « elke nieuwe last, door de wet opge- » legd, rechtstreeks zal ingaan tegen het beoogde doel, namelijk de ont- » ginning van de mijnschatten der Kempen om goedkoope kolen te » hebben. » Dat is inderdaad, naar onze meening, het voornaamste doel dat moet bereikt worden, opdat onze nijverheid onze mededingers zou kunnen bestrijden op de uitheemsche markten, welke voor ons nog niet zijn gesloten ten gevolge van het beschermingsstelsel.

Bijgevolg beslist de Bijzondere Commissie der Kamer, « de hechte grond- » slagen der wet van 21 April 1810 te handhaven ». (Verslag, blz. 22.)

Overgaande tot het onderzoek van de in te voeren hervormingen, verklaarde de Commissie zich achtereenvolgens :

1° Voor eene nieuwe regeling van den Mijnraad; zij stelde voor, dezès leden onafzetbaar te verklaren en hunne jaarwedde te verhoogen;

2° Voor het verbod om de concessie over te dragen zonder machtiging van de Regeering;

3° Voor de vervallenverklaring ingeval van niet-ontginning of zelfs van schorsing der aangevangen ontginning; de Commissie legde kortere termijnen op dan die bepaald door het wetsontwerp.

Op verzoek van den heer Denis, nam zij eene nieuwe reden tot vervallenverklaring aan, door artikel 49 der wet van 1810 uit te leggen in den zin van eene vervallenverklaring; zij wilde niet, zegde zij, dat artikel 49 kon worden beschouwd als zijnde ter zijde gelaten (blz. 29), en zij nam het op in de nieuwe wet, met eene bepaalde bekrachtiging. (Zie art. 15bis);

4° Voor de aansprakelijkheid van rechtswege van den concessiehouder ten opzichte van den eigenaar des bovengronds, wegens veroorzaakte schade en zonder dat daarvoor schuld voorhanden is; de bestaande rechtspraak wordt dus gehandhaafd;

5° Voor het stellen van zekerheid door den concessiehouder en door den ontginner, doch enkel om de gevolgen te bestrijden van zekere werken, bepaald bij artikel 15 der wet van 1810, en niet voor de vergoeding van andere schade;

6° Tegen de stortingen door de patroons te doen, ten einde een pensioen

te verschaffen aan de mijnwerkers, ingeval deze maatregel enkel aan de nieuwe concessies mocht opgelegd worden, als uitzonderlijke maatregel;

7° Met ééne stem meerderheid vereenigde de Commissie zich vooreerst met eene uitkeering op de winsten der ontginning, ten bate van de Staat, buiten de reeds bestaande mijnrechten; nochtans is deze uitkeering weggelaten uit den tekst die ten slotte door de Commissie wordt voorgesteld (blz. 65).

Trouwens, de Verslaggever bestrijdt deze deelneming van den Staat; hij beschouwt ze als « eene slecht ingerichte klimmende belasting die enkel » zou drukken op de nieuwe concessies, waarvan de ontginning nochtans » moeilijker zal zijn en meer kosten zal »;

8° Eindelijk was de Commissie van meening dat er geen reden bestaat om, naar aanleiding van de mijnhervorming, te beraadslagen over de verschillende voorstellen betreffende de regeling van den arbeid en den toestand der arbeiders; zij was van oordeel dat men in dezen zin geene wet maken mag voor eene bijzondere nijverheid.

Kortom, de Bijzondere Commissie nam het ontwerp der Regeering aan, zonder andere wijzigingen dan de volgende (zie tabel aan het slot van het Verslag) :

1° Handhaving van het stelsel van zekerheidstelling, zooals het is geregeld bij artikel 15 der wet van 1810, zonder uitbreiding tot andere schade dan is voorzien bij dit artikel (art. 31);

2° Vervanging van de woorden « in ontbinding zijnde mijnmaatschappijen » door « ontbonden mijnmaatschappijen » (art. 12);

3° Wijziging van de termijnen, door de Regeering voorgesteld voor de vervallenverklaring van den concessiehouder; deze termijnen, vermeld in de artikelen 14 en 15, bedragen vijf jaar voor den aanvang der werken en vijf jaar sedert daarvan werd afgezien, ingeval van onderbreking der ontginning. De Commissie verminderde deze termijnen tot één jaar en tot twee jaar;

4° Toevoeging van een artikel 15bis, voor het geval van beperking of schorsing der ontginning, op zoodanige wijze dat de behoeften van den verbruiker in gevaar worden gebracht (art. 49 der wet van 21 April 1810);

5° Weglating van het recht voor den Staat om, bij vervallenverklaring, de aanhoorigheden der mijn, vermeld in artikel 8 der wet van 1810, over te nemen (art. 18); dat recht wordt uitsluitend toegekend aan den nieuwen concessiehouder;

6° Weglating van het recht voor den Staat tot eene uitkeering op de opbrengst der mijn (art. 18), « uitmakende een bijzonder fonds waarvan » het gebruik zal worden bepaald door den wetgever ».

Laat ons nog aanmerken dat, volgens den Verslaggever, het ontwerp der Regeering betreffende dit punt eerst door de Commissie werd aangenomen;

7° Weglating van den bijzonderen termijn van tien jaar, door het ontwerp (art. 23) toegestaan voor den aanvang van de ontginning der mijnen die in concessie worden gegeven « binnen vijf jaren na het in werking treden van de nieuwe wet ».

Aan het verslag zijn toegevoegd een antwoord van den heer Harzé (zie Bijlagen van het Verslag, blz. 67) op vercheidene vragen van den heer Denis en eene nota van de Minderheid der Commissie (blz. 1 tot 139 van de Bijlagen).

Deze nota, opgesteld door den heer Denis, strekt tot staving van de talrijke amendementen, door hem ingediend. 't Is een aanzienlijk werk, de vrucht van eene gewetensvolle bestudeering der zaak door dezen uitstekenden socioloog. Zij kunnen onderverdeeld worden in vier reeksen en in achttien artikelen (zie Bijlagen, blz. CXXXIX tot CXLII) :

a) 1^e REEKS. — *Amendementen steunende op den domanialen aard der mijnen* : Ontginning van Staatswege of door eene Nationale Maatschappij voor de mijnen in het Noordergedeelte van België;

b) 2^e REEKS. — *Amendementen vereenigbaar met de beginselen der wet van 1810 en der wet van 2 Mei 1837* : Toekenning van een privaat en tijdelijk recht tot ontginning, met te bedingen voorwaarden ;

c) 3^e REEKS. — *Amendementen die het handhaven van de beginselen der wetten van 1810 en van 1837 medebrengen* :

Totstandbrenging van eene reserve ten bate van den Staat ;

Verleening van de concessiën door eene wet of nadat door de wet is bepaald dat er aanleiding bestaat tot concessie ;

Benoeming van den Mijnraad door de Kamer der Volksvertegenwoordigers ;

Voorkeur van den Staat tot het bekomen van de concessies ;

Recht tot naasting van de nieuwe concessies, onder voorwaarden te bepalen door de akte van concessie ;

Aanneming van de termijnen, door de Commissie bepaald voor de vervallenverklaring ;

Handhaving van artikel 15bis, voorgesteld door de minderheid en aangenomen door de Commissie, tot bekrachtiging van artikel 49 der wet van 1810, ingeval van beperking of schorsing der ontginning ;

Toepassing van de vervallenverklaring op de vroeger verleende concessies ;

Instelling van Bestendige Verzoeningsraden ;

Gedwongen scheidsgerecht tusschen de concessiehouders en hunne werklieden ;

Voor het geval er syndicaten bestaan onder concessiehouders met het doel de prijzen, de voortbrenging en de regeling van den arbeid te beïnvloeden, uitbreiding van de Bestendige Verzoeningsraden ; daaraan zullen onderworpen worden de geschilpunten die gemeen zijn aan de in syndicaat vereenigde concessiehouders ; in dit geval, toepassing van het verplicht scheidsgerecht ;

Beperking van het aandeel des kapitaals in de winsten, tot 1 t. h. van dit kapitaal boven den interest der Staatsfondsen ; daarenboven een aandeel in het overschot, dat ten hoogste negen tienden zal bedragen ; dit

aandeel zal geleidelijk verminderen naarmate de opbrengst per ton kolen toeneemt; elke verhooging van 50 centiemen boven den grondprijs overeenkomende met den interest van het kapitaal, zal aanleiding geven tot eene verhooging van 10 t. h. ten bate van den Staat op de voorbehouden negen tienden van de winsten;

De helft van het aandeel der Schatkist zal worden aangewend in het belang van de mijnwerkers;

Openbare aanbesteding van de concessies, ingeval verscheidene concessie-aanvragen tegelijkertijd zijn ingediend.

d) 4^e REEKS. — Amendementen geldende voor elke wijze van ontginning :

Verplichte aansluiting van al de werklieden bij de Algemeene Lijfrentekas, begrijpende de invaliditeits- en ouderdomsverzekering;

Uitbreiding van deze verplichte aansluiting tot al de kolenbekkens van het land, wat aangaat het pensioen;

Uitsluiting van de vrouwen voor den arbeid binnen in de mijn, alsmede van kinderen beneden den leeftijd van 14 jaar;

Arbeidsduur voor volwassenen, beperkt tot 10 uren per dag voor de werken binnen in de mijn, berekend tusschen het oogenblik der invaart en dit der uitvaart;

Oprichting van eene gewestelijke maatschappij voor werkmanswoningen, met medewerking van Staat, provinciën, gemeenten en weldadigheidsbureelen, ten einde goedkoope woningen te bouwen, te verkoopen of te verhuren aan de mijnwerkers in het nieuwe bekken.

Men ziet het, de amendementen van de Minderheid der Commissie, met andere woorden, van den heer Denis, behelzen eene lange reeks bepalingen betreffende de eigenlijke mijnhervorming en tevens de vraagstukken van staatkundigen en maatschappelijken aard, die daarmede in verband staan.

Zij maakten het voornaamste onderwerp uit van de beraadslagingen waartoe het ontwerp aanleiding gaf in de Kamer der Volksvertegenwoordigers, ondanks het gevoelen van de Commissie die ze had afgewezen.

Het ontwerp van de heeren Denis en Vandervelde, voorgelegd den 19ⁿ April 1902, was reeds door de Kamer behandeld geworden ter vergaderingen van 11, 12 en 16 December 1902. Toen werd het bestreden door de heeren Woeste en Renkin en verworpen door een verslag van de Bijzondere Commissie, gedagteekend 23 Januari 1906.

De Kamer wijdde aan de behandeling van de herziening der mijnwetten 48 zittingen, van 14 Maart 1906 tot 12 April 1907, dus meer dan een volle jaar.

Acht zittingen werden besteed aan de algemeene beraadslaging over het wetsontwerp. Den 4ⁿ April 1906 werd zij gesloten : vier en twintig sprekers voerden daarbij het woord.

Den 5ⁿ April 1906 maakte de Kamer een aanvang met de behandeling der artikelen, doch zij besliste, in de eerste plaats uitspraak te doen over het vraagstuk van de domanialiteit der mijnen, voorgesteld door den heer Denis.

De amendementen van den heer Denis dienaangaande werden den 6ⁿ April 1906 afgestemd met 69 stemmen tegen 58 en 3 onthoudingen.

In den loop van dit zittingsjaar liet de Kamer zich nog gedurende zes zittingen in met de mijnhervorming; dan ging zij den 27ⁿ April 1906 uiteen, na de artikelen des ontwerps betreffende het verleen van de concessies en de reserve te hebben onderzocht.

Alvorens uiteen te gaan, verklaarde zij zich :

1° Tegen de noodzakelijkheid van eene wet om mijnconcessies te verleen, met 66 stemmen tegen 41 (vergadering van 10 April 1906);

2° Voor het verleen van altyddurende concessies, met 69 stemmen tegen 53 (vergadering van 23 April 1906);

3° Tegen het oprichten van eene Nationale Maatschappij voor de ontginning van de Noordermijnen, die de voorkeur hebben zou tot het bekomen van al de concessies, met 66 stemmen tegen 50 en 6 onthoudingen (vergadering van 27 April 1906);

4° Voor het tot stand brengen van eene reserve ten bate van den Staat, waarvan de grenzen diegene zouden zijn, welke zijn aange-teekend op eene kaart, toegevoegd aan het wetsontwerp (deze stemming werd bij groote meerderheid uitgebracht door zitten en opstaan), zonder dat de Regeering ze in concessie geven kan, hetzij voor het geheel, hetzij voor een gedeelte, maar met het recht om de grenzen van de naburige concessies te regelen in een technisch opzicht. (Aangenomen met 58 stemmen tegen 32 en 8 onthoudingen.)

Na het sluiten van het zittingsjaar deed zich een gewichtig feit voor.

Door eene reeks koninklijke besluiten van Augustus, October en November 1906, verleende de Regeering, onder het beheer der wet van 1810, verscheidene concessies in Limburg, te zamen bevattende 27,850 hectaren. Zij liggen ten Zuiden van de voorbehouden strook A en ten Oosten van de strooken B en C, welke de Regeering, in het plan aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers medegedeeld en aan de wet gehecht, voorstelde voor te behouden ten bate van den Staat. (Doc. n° 167, zittingsjaar 1905-1906.) (1).

(1) De twee voorbehouden strooken B en C, alsmede de voorbehouden strook A, waarvan een gedeelte is genomen in de provincie Antwerpen, hebben eene gezamenlijke oppervlakte van 19,980 hectaren. Het grootste deel van het kamp van Beverloo behoort tot de voorbehouden strook A.

Volgens de inlichtingen, door de Regeering verstrekt aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers gedurende het zittingsjaar 1905-1906 (zie Doc. n° 62, blz. 7, zittingsjaar 1905-1906, van de Kamer der Volksvertegenwoordigers), was het gansche grondgebied, dat in Limburg in concessie kon worden gegeven, geraamd op 40,000 hectaren.

Het onderzoek van het ontwerp werd in het volgende zittingsjaar, den 20ⁿ December 1906, hervat en gedurende 28 vergaderingen voortgezet tot 20 Maart 1907.

Dien dag liep de eerste stemming over het ontwerp af.

Ziehier de voornaamste stemmingen, achtereenvolgens uitgebracht binnen dit tweede tijdvak der beraadslaging :

1° Verwerping, met 56 stemmen tegen 37, van het voorstel tot opneming van een beding van naasting in de nieuwe concessiën (vergadering van 24 Januari);

2° Verwerping, met 63 stemmen tegen 37, van de benoeming van den Mijnraad door de Kamer (zelfde vergadering van 24 Januari 1907);

3° Verwerping, met 62 stemmen tegen 31, van het voorstel om op Staatskosten eene mijninrichting tot stand te brengen en toe te rusten en de ontginning daarvan toe te vertrouwen aan eene samenwerkende arbeiders-vereening (zelfde vergadering van 24 Januari 1907);

4° Aanneming van de voorstellen der Regeering betreffende :

a) De aansprakelijkheid van den concessiehouder en de zekerheid, bij voorkomend geval door hem te stellen; de tekst werd evenwel eenigszins gewijzigd (vergadering van 25 Januari 1907);

b) Het recht om af te zien van de concessie (vergadering van 30 Januari 1907);

c) Het verbod om de concessies over te dragen, zonder machtiging van de Regeering (vergadering van 31 Januari 1907).

De toepassing van dit verbod op de vroeger verleende concessies werd verworpen met 59 stemmen tegen 46. Onzes erachtens was dit eene misgreep;

d) De vervallenverklaring van de concessies ingeval van afschaffing, schorsing, afstand of beperking der ontginning.

Artikel 15*bis* (gewijzigd artikel 49 der wet van 1810), voorgesteld door de Commissie, werd goedgekeurd (vergadering van 31 Januari 1907).

Het amendement der Commissie betreffende het ontzeggen, aan den Staat, van het recht om de aanhoorigheden der mijn over te nemen ingeval van vervallenverklaring, werd verworpen (zelfde vergadering).

Laat ons hier aanmerken, dat een amendement van den heer Denis de vervallenverklaring toepaste op de vroeger verleende concessies. Het werd, wel is waar, verworpen, evenwel nadat de Minister van Arbeid had verklaard dat dit amendement moest vervallen, vermits de Regeering, door eene toegevoegde bepaling, artikel 49 der wet van 1810 verving en alle concessies zonder onderscheid met vervallenverklaring trof, ingeval van beperkte of geschorste ontginning, die de openbare veiligheid of de behoeften van de verbruikers zou schaden (vergadering van 14 Maart 1907);

5° Den 6ⁿ Februari 1907 verwierp de Kamer, door eene eenvoudige dagorde, met 76 stemmen tegen 72, de dagorde waarbij het verleenen van concessies in Limburg, vóór de goedkeuring der wet en gedurende de verdaging der Kamer, werd gelaakt;

6° Aanneming van het gewijzigde voorstel der Regeering, waarbij een pensioen wordt toegekend aan de mijnwerkers (vergadering van 7 Februari 1907);

7° De amendementen van de heeren Denis en Helleputte, tot uitsluiting van vrouwen alsmede van kinderen onder den leeftijd van 14 jaar uit de ondergrondse mijnwerken, werd aangenomen met 119 stemmen. De Regeering onthield zich bij deze stemming (vergadering van 8 Februari 1907);

8° Met 67 stemmen tegen 44, verwierp de Kamer de amendementen van den heer Pepin, betreffende het bijzonder toezicht op de mijnen (vergadering van 8 Februari 1907);

9° Van 13 Februari tot 6 Maart 1907, gedurende tien vergaderingen, behandelde de Kamer de amendementen van de heeren Denis, Helleputte, Pepin en Beernaert, betreffende den arbeidsduur in de mijnen.

Bij deze behandeling dienden de heeren Neujean en andere leden een voorstel in tot onderzoek, betreffende de beperking tot acht uren van den arbeidsduur in de kolenmijnen. Dit voorstel werd aangenomen en de Regeering stelde eene Bijzondere Commissie aan om daartoe over te gaan;

10° Den 6ⁿ Maart werd door de Kamer aangenomen :

a) Met 79 stemmen tegen 46, een amendement van den heer Beernaert, waarmede de Regeering niet instemde. Deze bepaling kent den Koning het recht toe om, bij gemis van eene wet, en op het advies van den Mijuraad, het getal uren te bepalen, gedurende welke de werklieden mogen arbeiden onder den grond in de mijnen van het Noorderbekken;

b) Met 58 stemmen tegen 50, een tweede amendement van de heeren Denis en Vandervelde, waarbij de duur van den arbeid en van het verblijf der werklieden binnen in de mijn wordt bepaald op tien uren met inbegrip van den tijd voor in- en uitvaart;

c) Met 60 stemmen tegen 53, een derde amendement ingediend door de heeren Denis en Vandervelde, om den arbeidsduur voor het afhakken van kolen in de mijnen te beperken tot acht uren.

11° Van 7 tot 20 Maart 1907 werden door de Kamer achtereenvolgens verworpen de amendementen van de heeren Denis en andere leden, betreffende het bouwen van werkmanswoningen en de fabrieksraden, met 79 stemmen tegen 31 (vergadering van 7 Maart 1907); betreffende het minimumloon voor kinderen van 14 jaar; het tot stand brengen van een reservefonds, door middel van de winsten, ten bate van de mijnwerkers, met 60 stemmen tegen 51 (vergadering van 14 Maart 1907); betreffende de deelneming in de winsten. (Amendement Janson.) (Zelfde vergadering van 7 Maart 1907).

12° Den 15ⁿ Maart 1907 werd door haar goedgekeurd, met 88 stemmen tegen 48, het voorstel van de Regeering om voortaan in het korps der mijnen slechts die ingenieurs aan te nemen, welke bewijzen de Nederlandsche taal machtig te zijn.

13° Zij verwierp de drie aanvullende amendementen van den heer Janson, betreffende de verplichting, voor de vennootschappen die nieuwe concessies ontginnen, om hare statuten te onderwerpen aan de Regeering; het niet-toelaten van syndicaten, tot stand gebracht om den verkoopprijs der kolen te regelen; en, ten slotte, het recht van den Staat om te eischen dat hem voor zijne behoeften worde geleverd tegen den prijs van den dag het tiende deel van de jaarlijksche voortbrenging der nieuwe ontgin-

ningen, met eene zuivere winst van ten hoogste 3 frank per ton, aan den concessiehouder voorbehouden.

Dit laatste amendement gaf aanleiding tot eene hoofdelijke stemming en werd verworpen met 77 stemmen tegen 59 (vergadering van 20 Maart 1907).

14° Ten slotte deed de Regeering, ter vergadering van 20 Maart 1907, eene aanvullende bepaling goedkeuren, die door haar was voorgesteld ter vervanging van artikel 49 der wet van 1810. Zij past de vervallenverklaring toe op al de concessies, zoo oudere als nieuwe, ingeval van beperking of schorsing der ontginning. (Art. 37.)

De heer Denis deed opmerken dat, volgens den tekst der Regeering, het advies van den Mijnsraad eensluidend moet zijn, om tot de vervallenverklaring te kunnen overgaan.

Hij stelde voor, dit eensluidend advies achterwege te laten, doch zijn amendement werd niet aangenomen.

Met reden voerde de Minister van Arbeid tegen den heer Denis aan, dat men tot de vervallenverklaring moet overgaan op dezelfde wijze als tot het verleen van de concessie.

Daarna moest er nog worden overgegaan tot de tweede lezing der wet. De beraadslaging nam vier vergaderingen in, namelijk die van 9, 10, 11 en 12 April 1907.

De Regeering liet eene reeks amendementen op den in eerste lezing aangenomen tekst in druk verschijnen. De nummers der artikelen en de indeeling in hoofdstukken waren gewijzigd.

In overeenstemming met den Voorzitter werd verstaan dat men voor de behandeling en de stemming de volgorde van het door de Kamer goedgekeurd ontwerp zou in acht nemen, doch dat men voor het vaststellen van den bepaalden tekst der wet de nummers van het Ontwerp zou mogen vervangen door die welke door de Regeering werden voorgesteld en meer logisch voorkwamen.

Om deze reden werd, na de tweede lezing, het Ontwerp omgewerkt, samengeordend en ingedeeld in hoofdstukken, zonder dat de Kamer zich daarmee bemoeide.

De hoofdstukken werden gebracht van vijf tot op acht. De titel van hoofdstuk IV werd veranderd.

Artikel 37 werd artikel 1, n° VI.

Artikel 1, n° VII, werd vervangen door een nieuw artikel (art. 1, n° VIII) en door een artikel 29.

Deze veranderingen geven aanleiding tot enkele bezwaren, inzonderheid wat betreft artikel 1, n° VI, en de toepassing van de vervallenverklaring.

Het in eerste lezing aangenomen Ontwerp werd in tweede lezing weinig gewijzigd.

De vereischten, gesteld voor het aanleggen van de stort, werden afgestemd.

De bepalingen betreffende de aansprakelijkheid van den concessiehouder en de verplichte zekerheidstelling werden herzien en nauwkeuriger opgesteld.

De woorden « aan den bovengrond » werden uit artikel 3 weggelaten, om den algemeenen aard der aansprakelijkheid van den concessiehouder beter aan te wijzen, namelijk wat betreft de wateropdroging.

De zekerheidstelling werd beperkt, eensdeels, tot het geval waarin er zou te vreezen zijn voor het betaalvermogen van den concessiehouder en, anderdeels, tot de onmiddellijke en bepaalde schade, veroorzaakt door de werken.

Er werd overeengekomen dat zekerheidstelling verplicht zijn zou zoo voor de nieuwe als voor de oudere concessies en voor de schade voortvloeiende uit het verlies van het water des bovengronds.

Het amendement van den heer Beernaert, betreffende het bepalen, door de Regeering, van den arbeidsduur onder den grond in de Limburgsche mijnen, werd andermaal aangenomen met 76 stemmen tegen 70 en 3 onthoudingen (vergadering van 11 April 1907).

De amendementen van den heer Denis betreffende hetzelfde punt, doch meer uitgestrekt, en die in eerste lezing waren aangenomen, werden verworpen door zitten en opstaan. De heer Denis beperkte den duur van den arbeid voor het afhakken der kolen tot acht uren en de andere werken binnen in de mijn tot tien uren, met inbegrip van in- en uitvaart.

Deze stemming gaf aanleiding tot een tamelijk vinnig incident. Men wilde ze hervatten bij naamafroeping; doch daarin stemde de Kamer niet eenparig toe, en ondanks hevig verzet werd de stemming gehandhaafd (vergadering van 12 April 1907).

Nieuwe amendementen van de Regeering, om den duur van het den Staat voorbehouden deel te beperken tot twintig jaren, werden verworpen bij staking van stemmen (zelfde vergadering).

Anderdeels leden de pogingen van de heeren Denis en Dewandre, om de reserve uit te strekken tot gansch het nog niet in concessie gegeven gebied, schipbreuk bij de stemming.

Ten slotte werd de verplichting voor de ingenieurs en de beampten van het Mijnbestuur om de Nederlandsche taal te kennen, van toepassing verklaard enkel op de provinciën Limburg en Antwerpen; de al te uitgestrekte bepaling, die eerst was aangenomen, werd door deze bepaling vervangen (vergadering van 12 April 1907.)

Bij de eindstemming, den 12ⁿ April 1907, werd het ontwerp in zijn geheel aangenomen met 94 stemmen tegen 32 en 25 onthoudingen. Ten gevolge van deze stemming nam de Regeering haar ontslag en werd, bij koninklijk besluit van 11 April 1907, het ontwerp ingetrokken.

Kort daarna, namelijk den 7ⁿ Mei 1907, werd het Wetsontwerp door het nieuwe Kabinet andermaal bij den Senaat ingediend (zie Doc. n° 41), ofschoon de Kamer de zaak bij ons reeds aanhangig had gemaakt door ze ons, naar aloud gebruik, te hebben overgemaakt (zie Doc. n° 40 van den Senaat).

Thans behelst het vijf hoofdstukken, waarin de volgende punten worden behandeld :

- Hoofdstuk I. Wijzigingen in de wetten van 1810 en 1837 ;
- Hoofdstuk II. Aansprakelijkheid voor schade voortspuitende uit de ontginning ;
- Hoofdstuk III. Afstand ;
- Hoofdstuk IV. Bepalingen toepasselijk op de nieuwe concessies. Afstanddoening en vervallenverklaring ;
- Hoofdstuk V. Bepalingen betreffende de werklieden ;
- Hoofdstuk VI. Strafbepalingen ;
- Hoofdstuk VII. Bijzondere bepalingen ;
- Hoofdstuk VIII. Overgangsbepalingen.

Ziehier de beknopte opgave van de voornaamste punten, door de hervorming geregeld :

A. De na te komen voorschriften bij het verleenen van concessie worden bepaald naar de nieuwere begrippen en tevens vereenvoudigd ;

B. Voor de aansprakelijkheid van den concessiehouder en het stellen van zekerheid waarbij het vergoeden van de schade wordt verzekerd, zijn duidelijke en voor den eigenaar van den bovengrond meer voordeelige regelen bepaald ;

C. De concessiehouder erlangt machtiging om van de mijn af te zien onder voorwaarden die het algemeen belang en de rechten van derden vrijwaren ;

D. Het is verboden, de concessie over te dragen ; dit verbod geldt enkel voor de nieuwe concessies ;

E. De vervallenverklaring der concessies is ingevoerd en geregeld voor het geval er wordt afgezien van de ontginning of indien zij wordt geschorst. Over dit punt was men het niet eens.

Het ontwerp verzekert insgelijks aan de werklieden in de provinciën Antwerpen en Limburg, die van 21 tot 55 jaar in de mijnen hebben gearbeid, een pensioen van 360 frank waarvan de helft wordt geleverd door den patroon en de andere helft door afhoudingen van het loon des werkman. Het wordt hun gewaarborgd door de verplichte aansluiting der werklieden bij de Spaar- en Lijfrentekas.

Het ontwerp machtigt de Regeering om in de brandstofmijnen van het Noorderbekken het getal arbeidsuren, binnen in de mijn, voor de ondergrondsche werken, te bepalen na het advies te hebben ingewonnen van den Mijneraad, van den Hoogen Arbeidsraad en van de bevoegde afdeelingen der Raden van Nijverheid en Arbeid. (Art. 24.)

Het geeft aan de lastkohieren eene meer uitgebreide wettelijke waarde ; het vermeerdert de bevoegdheden van het bestuur in zake van toezicht, zooals het was beperkt door artikel 50 der wet van 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1843. Het brengt eene reserve tot stand, die enkel krachtens eene wet in concessie kan worden gegeven. De rechten van

den Staat op deze reserve, zoolang er niet over beschikt is met instemming van de Wetgevende Kamers, en het gebruik dat daarvan moet of kan gemaakt worden, zijn evenwel niet duidelijk omschreven.

Er werd verklaard dat die reserve, bij voorkomend geval, benuttigd kan worden door eene concessieverleening aan eene in pacht nemende vennootschap. Doch op duidelijke en uitdrukkelijke wijze werd niets beslist voor het aanwenden van de drie strooken voorbehouden krachtens het wetsontwerp, volgens de kaart door de Regeering daaraan toegevoegd.

In deze korte inleiding bestemd om ons verslag van 10 Januari 1903 aan te vullen en te volledigen, hebben wij er ons op toegelegd, het onderzoek in den Senaat te vergemakkelijken door een beknopt overzicht van de beraadslagingen en stemmingen van de Kamer der Volksvertegenwoordigers en het ontleden van de stukken die werden uitgegeven sedert de verdaging, den 23ⁿ Januari 1903 door de Hooge Vergadering uitgesproken, en het voorleggen van het Ontwerp der Regeering, op 7 Februari 1905.

Dit tijdvak van de parlementaire bedrijvigheid, in zake van mijnherforming, kan worden genoemd het *tijdvak der Kamer*, in tegenstelling met het *tijdvak van den Senaat*, dat daaraan voorafging en voorloopig werd gesloten door ons eerste verslag. Het wordt thans opnieuw geopend met gewichtige gegevens die ongetwijfeld ten goede zullen komen aan de behandeling in den Senaat.

II. — ONDERZOEK DOOR DE VEREENIGDE COMMISSIËN

ALGEMEENE BEHANDELING

Verscheidene zittingen werden door de Commissiën gewijd aan het onderzoek van het Wetsontwerp. De verschillende vraagstukken, opgeworpen door de beraadslagingen ter Kamer, waaronder sommige van algemeen en theoretischen aard zijn terwijl de andere de practische toepassing bedoelen, werden door haar bestudeerd.

Laat ons maar dadelijk zeggen dat de meerderheid in beide Commissiën zich verklaarde voor het concessiestelsel, ingevoerd door de wet van 1810. Ook in de Kamer der Volksvertegenwoordigers had het de voorkeur, en daarop steunt gansch het Wetsontwerp van de Regeering. De Kamer was van meening dat, zoo het reeds moeilijk was nieuwe beginselen aan te nemen voor al de concessies in Limburg, terwijl de andere bekkens door de wet van 1810 zouden beheerd blijven, het als 't ware onmogelijk werd, tegenstrijdige regelen toe te passen op het Noorderbekken zelf. Dit ware nochtans het geval geweest, moest het Ontwerp, naast de reeds verleende concessies die door de wet van 1810 zijn beheerd en een zeer groot gedeelte van de thans ontginbare gronden beslaan, aanpalende concessies hebben verleend, aanleiding gevende tot gansch verschillende rechten en verplichtingen.

De wet van 1810 bestaat sedert bijna eene eeuw. Zij bevorderde in zeer ruime mate de ontwikkeling der nijverheid in België. De proefneming schijnt beslissend, terwijl niets ons het welslagen verzekert van de ons voorgestelde hoofdzakelijke wijzigingen. Welnu, wij mogen niet uit het oog verliezen dat 's lands toekomst en voorspoed, dat de welvaart van den arbeidersstand grootendeels afhangen van het goedkoop voortbrengen van kolen. Dat is volstrekt noodzakelijk voor onzen uitvoer, zonder welken onze nijverheid niet kan bestaan.

In den schoot der Commissiën werd het gezegd: het gebied, waarover wij beschikken, is niet vrij. Ook hebben verscheidene leden, al maakten zij in algemeen zinn voorbehoudingen ten voordeele van zekere hervormingen, zich verklaard voor het handhaven van het stelsel der wet van 1810, mits de leemten daarvan worden aangevuld en zij op betere wijze wordt toegepast.

Een soort van vergelijk werd tusschen de uiteenloopende meeningen getroffen door het tot stand brengen van eene aanzienlijke reserve ten

bate van den Staat, die niet in concessie kan worden gegeven tenzij krachtens eene wet en onder daardoor te bepalen voorwaarden.

Als Verslaggever vereenigden wij ons, ter vergadering van 22 Januari 1903, met de amendementen van den heer Hanrez (zie blz. 3 tot 13 met bijlagen van het eerste verslag) en met de ontwerpen van den heer Harzé, (zie blz. 14, 31 en 38) tot de totstandbrenging van eene mijnreserve, en het deed ons genoegen dat zij door de Regeering en door de Kamer werden aangenomen.

De aldus tot stand gebrachte reserve zal verhinderen dat de in Limburg ontdekte schatten worden verspild: daardoor zal de toekomst volkomen gevrijwaard zijn.

Wij hadden ze insgelijks voorgestaan om de volgende reden: door haar het uitgestrekt gebied te geven dat het ontwerp der Regeering haar toekent, en door het recht om aan den Staat zelven concessie te verleenen — recht dat, volgens de rechtspraak, reeds bestond onder het beheer der wet van 1810 — in de wet uitdrukkelijk te huldigen, blijft de gelegenheid bestaan om de thans voorgestelde nieuwe regelen practisch in te voeren, wanneer later de wetgeving ze mocht beschouwen als voordeelig voor de ontginning der Reservemijnen.

Derhalve werd de zienswijze van de Parlementsleden, die zich verklaarden voor de recht- of onrechtstreeksche ontginning van Staatswege, voor de domanialiteit der mijnen, voor den tijdelijken duur der concessies en het verleenen van concessiën mits levering van een kolenvoorraad ten bate van den Staat, in ruime mate geëerbiedigd door eene billijke minnelijke schikking.

Het stelsel der wet van 1810 wordt gehandhaafd voor de concessies in Limburg te verleenen na de afkondiging der nieuwe wet, evenals voor die welke door de voorgaande Regeering in dit nieuwe bekken reeds werden verleend.

Mochten echter de Kamers, na eene nieuwe en aandachtige studie welke ons nog noodig schijnt, er toe besluiten eene of meer van de voorgestelde hervormingen toe te passen, dan zullen zij beschikken over de voorbehouden mijnvelden, waarvan alleen zij het gebruik kunnen regelen. Zij kunnen daarvoor eene bijzondere regeling invoeren, zoo het is bewezen dat deze regeling practisch en voor het land voordeelig is.

In ons eerste verslag en in de beraadslaging van den Senaat, in Januari 1903, onderzochten wij de voornaamste stelsels waardoor de wet van 1810 kan worden vervangen. (Zie eerste verslag, blz. 3 tot 13, en *Bijlagen*, blz. 87 tot 100 en blz. 129 tot 132.) Wij achten het nutteloos ze thans opnieuw omstandig uiteen te zetten. Laat ons enkel zeggen, dat de door ons uiteengezette feitelijke gronden een uiterst ernstigen invloed uitoefenden op den geest der Commissiën; bij de stemming verwierpen zij achtereenvolgens de geheele of gedeeltelijke ontginning van Staatswege, hetzij rechtstreeks, hetzij door bemiddeling van eene samenwerkende mijnmaatschappij of van eene nationale maatschappij zooals die voor de buurtwegen.

Zij verwierpen insgelijks de beperking van den duur der concessies, met of zonder recht van voorkeur ten bate van den vroegeren concessiehouder.

In den schoot der Commissiën waren er weinige voorstanders van de ontginning van Staatswege. Over 't algemeen was men het er over eens, dat de Staat geen degelijke ontginning zou en dat de omstandigheden, die elders zulke ontginning mogelijk, ja vruchtbaar maakten, in ons land niet voorhanden zijn. (Zie de nota van den heer Trasenster en het gevoel van den heer Weiss in ons eerste verslag van 1902, blz. 13 tot 18, 103 tot 114 en 137 tot 144. Zie insgelijks de Nederlandsche stukken betreffende de wet van 24 Juni 1901.)

Het optreden van eene maatschappij van gelijken aard als de Maatschappij voor de buurtspoorwegen, zou niet tot zulke erge bezwaren aanleiding geven. (Zie nota Finet, eerste verslag, Bijlagen blz. 43 tot 147.) Het zou evenwel nog in zekere mate eene ontginning van Staats- en van bestuurswege zijn, welke ons, voor de mijnen, niet te verkiezen schijnt boven private ontginning, die verplicht is in hare eigen behoeften te voorzien en wordt aangeprikkeld door het bewustzijn van het persoonlijk belang. De geldelijke last, die op den Staat zou drukken, zou aanzienlijk zijn en op den duur onzen financieelen toestand in gevaar brengen. Het ware niet wenschelijk dat provinciën en gemeenten daartoe bijdragen. De ontginning van eene kolenmijn levert grootere bezwaren, grootere onzekerheid op dan het beheer van eenen buurtspoorweg.

Over de domanialiteit der mijnen handelde de Kamer gedurende talrijke zittingen. Het komt nochtans voor, dat, zoo men afziet van de ontginning van Staatswege, die de voorstanders daarvan beschouwen als een logisch, bijna noodwendig gevolg van de domanialiteit der mijnen, het vraagstuk louter theoretisch wordt. Hebben de wetten van 1810 en 1837 den eigendom van den bezitter des bovengronds aangenomen krachtens den regel van artikel 552 van het Burgerlijk Wetboek, dan toch lieten zij niet na om, in het openbaar belang, aan dien eigendom eenen bijzonderen aard toe te kennen, verschillend van den gewonen eigendom.

Het recht op de mijn, bekrachtigd bij de wet van 1810 ten voordeele van den bovengrond, is een aan banden gelegde en bijna ijdele eigendom. Hij die dit recht bezit, kan niet beschikken over de mijn; hij kan er geen voordeel van trekken, ze niet ontginnen zonder eene door de Regeering verleende concessie. 't Zijn de Openbare Machten die, door het besluit tot concessie, den nieuwen eigendom tot stand brengen, zonder afstand noch overdracht en zonder onteigening. De wet drukte het begrip van Napoleon trouw uit, ondanks den tegenstand van den Raad van State. Ongetwijfeld blijft de eigendom van den ondergrond eene aanhoorigheid van den bovengrond; doch niemand is het veroorloofd, voordeel te trekken van de mijn, tenzij mits machtiging van den Staat. Zoodra het concessiebesluit is genomen, verdwijnt en verzwijnt de verminkte eigendom van den bezitter des gronds. Hij heeft nog enkel recht op de uitkeering. Vóór het besluit heeft hij alleen het recht tot opsporing en een recht van voorkeur tot het bekomen van de concessie. Daarenboven worden hem, volgens de Belgische rechtspraak, toegekend de zelfstandigheden die door derde personen wederrechtelijk uit zijnen grond zijn opgedolven.

Men ziet het, het algemeen belang heeft blijkbaar den voorrang op de

private rechten. De mijneigendom is eene loutere instelling, door de wet in het algemeen belang tot stand gebracht. Derhalve moet hij steeds onderworpen blijven aan bijzondere, eigen voorwaarden, door dat belang opgelegd.

Heden nog kunnen wij niet nalaten, deze opvatting van Napoleon te bewonderen. Het hoogere recht van den Staat, beschermer van het algemeen belang, wordt hoegenaamd niet aangetast door het erkennen van het recht des eigenaars van den bovengrond. En wanneer wij nagaan welke uitkomsten de keizerlijke wetgeving, na schier eene eeuw bestaans, heeft opgeleverd, dan hoeven wij hulde te brengen aan het vooruitzicht, aan het vernuft des Keizers.

In ons eerste verslag hadden wij reeds de eer het te zeggen : de bedoeling van den wetgever van 1791, ofschoon hij enkel tijdelijke concessies aannam, was in den grond niet merkkelijk verschillend. Ongetwijfeld bepaalt artikel 1 der wet van 1791, *dat de mijnen ter beschikking van de natie zijn*. Doch deze woorden werden door Mirabeau, ter vergadering van 27 Maart 1791, verklaard op de wijze die wij reeds in herinnering brachten (zie eerste verslag, blz. 5) en die in de practijk weinig afwijkt van Napoleon's begrip.

« *Het ware ongerijmd, zegde hij, te zeggen dat de mijnen ter beschikking zijn van de natie, in dezen zin dat zij zou mogen, of ze verkoopen, of ze doen besturen voor hare rekening, of ze beheeren als domeingoederen, of ze willekeurig vergunnen. Niemand heeft zoo iets voorgesteld. Het was dus nutteloos het te bestrijden. Het stelsel, door mij voorgestaan, berust op gansch verschillende grondslagen. Het berust op het beginsel, dat de natie recht heeft op het in bedrijf nemen van de mijnen ; daar zij het meeste belang heeft bij dit in bedrijf nemen, heeft zij er belang bij dat het geschiede, dat het behoorlijk geschiede, en bijgevolg moet zij maatregelen nemen opdat zij, waar het eene zaak geldt, die volstrekt noodig is geworden, niet blootsta aan al de kansen van de nalatigheid en van het toeval.* »

De wet op dit gebied moet dus vooral strekken tot vrijwaring van het openbaar belang, onafscheidbaar verbonden aan de degelijke ontginning der mijnen. Indien men het goed overweegt, was de hoofdgedachte van den Keizer dezelfde als die van Mirabeau, en was zijne bedoeling insgelijks dezelfde.

Uwe Commissiën vereenigden zich eveneens met het Wetsontwerp, wat betreft den onafgebroken duur der concessiën. Ongetwijfeld kan men den beperkten duur daarvan zeer goed voorstaan en aannemen, onder de voorwaarden, door den algemeenen bestuurder Harzé vermeld in de nota welke hij voor de Vereenigde Commissiën toelichtte ter vergadering van 22 December 1902. (Zie blz. 34 en 35 van het eerste verslag.)

Immers, voor spoorwegen, bruggen, wegen, enz., verleent de Staat tijdelijke concessies voor negentig jaar. Volgens den heer Harzé en vele andere schrijvers, zou hij hetzelfde kunnen doen voor de concessies van kolenmijnen, mits de volgende waarborgen :

1° Achtereenvolgende verlengingen zouden worden verleend aan den eersten concessiehouder ; deze zou een recht van voorkeur hebben ;

2° De Staat zou, na schatting door deskundigen, al de nog nuttige inrichtingen alsmede het materieel overnemen ;

3° De ontginning in de diepte zou worden beperkt ;

4° Nog andere bepalingen zouden worden opgenomen in de lastkohieren, om te beletten dat de minerale schatten worden verspild en om de goede ontginning daarvan te verzekeren.

Deze voorwaarden zouden, zegt men, alle misbruiken kunnen voorkomen.

« Zoodoende, » wordt daarop geantwoord door den Mijnsraad (Verslag, blz. 28), « doet men veel moeilijkheden oprijzen en komt men » ten slotte tot eenen uitslag die bijna niet verschillend is van dien der » altijddurende concessies. Dank zij de achtereenvolgende verlengingen, » waarvoor hun zelfs een recht van voorkeur wordt verleend, zullen de » verdienstelijke concessiehouders hunne vergunning behouden. Dus » schijnt de zaak uitgemaakt, en mogen wij besluiten dat er geen reden » bestaat om het hoofdbeginsel der wet van 1810, altijddurende concessie, te wijzigen. »

En elders voegt de Raad er bij, dat ondanks de genomen voorzorgen « *de concessie zal overgeleverd worden aan de hebzucht van den eersten concessiehouder die, zonder zich om de toekomst te bekreunen, aan niets anders denken zal dan er de grootst mogelijke vergelding uit te trekken. Zoo komen wij tot eene overdreven ontginning der bedding, in plaats van eene echt spaarzame ontginning.* »

In zijne *Étude sur le régime légal des concessions*, zegt de heer VANDER-SMISSEN insgelijks :

« *De mijn moet een eigendom wezen, opdat de bedding worde ontzien, opdat de ontginning spaarzaam geschiede. Deze reden is afdoende. Wordt de duur der concessie beperkt, dan zal men de mijn uitputten, slecht ontginnen, de toekomst in gevaar brengen. Dit leerden wij uit de korte, doch beslissende proefneming met de wet van 1791. Zegt aan den landbouwer dat hij het door hem gezaaid graan niet zal inoogsten, dan zal hij het in gras afmaaien voor zijn vee.* »

Deze beschouwingen zijn ontleend aan Regnault's *Memorie van Toelichting* (13 April 1810) der wet van 1810. « Het voornaamste bezwaar » der wet van 1791, » zegde hij, « is de onzekerheid van elken ontginner » over het voortduren van zijn genot, over den aard van zijnen eigendom... » Opdat de mijnen goed worden ontgonnen, opdat gestadig worde daarvoor » gezorgd door hem die ze bezit, opdat hij de uitdelvingsmiddelen » vermenigvuldige, opdat hij aan het dadelijk belang de hoop op de » toekomst, aan zijn persoonlijk winstbejag het voordeel van de maatschappij niet opoffere, mogen de mijnen niet langer tijdelijke, onzekere, » niet bepaalde eigendommen blijven. »

Zou het, na het mislukken van het stelsel der wet van 1791, voorzichtig zijn daartoe thans terug te komen voor « *slechts een gedeelte van de ontginningen, tot stand te brengen in het nieuwe bekken* », terwijl de best gestelde beddingen er reeds altijddurend zijn afgestaan? Zou men daardoor de ernstige aanvragers niet ontmoedigen en enkel speculanten bevoor-

deelen, die de concessie niet vruchtbaar willen maken, doch er een onmiddellijk voordeel willen van trekken bij wijze van inbreng of anderszins?

De mededinging zou heel moeilijk zijn tusschen de houders van altyddurende concessiën in Limburg en hen die voortaan in hetzelfde bekken nog slechts tijdelijk recht tot ontginning zouden erlangen.

Doch indien, in den tegenwoordigen toestand, het stelsel van altyddurende concessie zich als 't ware opdringt, het kan dan alleen worden aangenomen en gehandhaafd wanneer de bijzondere voorwaarden van hare toekenning in haar geheel en stipt worden nagekomen. 't Is, wij hebben het bewezen, in het algemeen belang dat de concessie wordt verleend en dat door de wet een nieuwe eigendom wordt tot stand gebracht. Van 't oogenblik dat de redenen van algemeen belang, die deze instelling rechtvaardigen, worden geschonden, moet de vervallenverklaring worden uitgesproken. De reden van bestaan verdwijnt voor deze instelling. « *De » eigendom der mijn moet ophouden te bestaan*, zegt de heer Vandersmissen, » *wanneer de wetten van bestaan van dien eigendom werden miskend.* »

De altyddurende vergunning moet dus onvermijdelijk de vervallenverklaring voor gevolg hebben, telkens als de hoofdzakelijke voorwaarden van de vergunning, uitsluitend verleend in het algemeen belang, niet worden nagekomen. Het thans bestaande geschil over dit vraagstuk moet duidelijk worden opgelost langs den weg van de vervallenverklaring. Het is inderdaad onaannemelijk dat de vergunninghouder zou mogen verzuimen het door hem bekomen mijnveld te ontginnen, zonder wettige, hoogst gewichtige redenen en buiten gansch uitzonderlijke gevallen.

Het is evenzeer noodig dat de Staat de vereischte macht hebbe om de verplichtingen te doen eerbiedigen, opgelegd door de lastkohieren die de vergunninghouder zich verbonden heeft na te komen en die thans over het hoofd worden gezien bij gebrek aan voldoende bekrachtiging.

III. — INDEELING EN SCHIKKING VAN HET ONTWERP

NUMMERING VAN DE ARTIKELEN

Na die algemeene vraagstukken te hebben opgelost, zijn uwe Commissiën overgegaan tot het onderzoek der teksten van het Ontwerp.

Een eerste vraag rees op : Moet de vorm van de wet, moet de rangschikking van hare bepalingen worden behouden ?

In de inleiding van dit verslag hebben wij de gansch bijzondere omstandigheden vermeld, waarin de rangschikking der artikelen werd bepaald.

Met goedkeuring der Kamer mocht de Regeering, die, bij de tweede lezing, eene reeks amendementen had ingediend, wijzigingen brengen in de orde van het wetsontwerp, zooals het door de Kamer werd aangenomen.

Sommige artikelen werden bijgevolg verplaatst ; het getal hoofdstukken der wet werd gebracht van vijf tot op acht ; de titels van zekere hoofdstukken werden veranderd.

Op hare beurt hebben uwe Commissiën onderzocht of het niet wensche-lijk was, het Ontwerp in dat opzicht te herzien.

Zij waren van meening dat de nummering der artikelen van hoofdstuk 1 te ingewikkeld was. Waarom zou men afwijken van de schikking aangenomen door de wetten van 21 April 1810 en van 2 Mei 1837? Waarom zou men hare eenvoudige en gelijke nummering niet aannemen? Is het wel practisch, in een wet artikelen op te nemen als deze : « *Artikel 1, n^r II, 28bis of ter* », en andere soortgelijke ?

De wet van 21 April 1810 behelst tien titels en een reeks artikelen, genummerd van 1 tot 96. In eenige dier titels komen verschillende afdeelingen voor. Daarop steunde men om de wet van 2 Mei 1837 ook in vier titels en in negentien artikelen te verdeelen, genummerd zooals in de wet van 1810 en in meestal onze wetten.

De indeeling in titels en afdeelingen, aangenomen voor deze twee aan herziening onderworpen wetten, blijkt ook heden noodzakelijk.

Evenmin mag worden vergeten dat het voorwerp van het Wetsontwerp door de Kamer aanzienlijk werd uitgebreid.

Er is niet enkel sprake van wijzigingen gebracht in de wetten van 1810 en 1837, zooals het luidt in den titel van het Ontwerp door de Regeering

den 7^{en} Mei 1907 ingediend; de wetgever heeft er ook andere vraagstukken in behandeld; hij heeft er teksten ingelascht betreffende de pensioenen, den duur en de voorwaarden van den arbeid der mijnwerkers, de vrouwen en de kinderen.

Aan sommige ambtenaren legt hij de kennis op van de Vlaamsche taal.

Het schijnt logisch, de indeeling in *titels* in overeenstemming te brengen met die hoofdzakelijke verschillen in de zaken waarover de nieuwe bepalingen handelen.

Uwe Commissiën hebben het wenschelijk geacht, de indeeling in *titels* en de nummering van de artikelen aan te nemen, zooals die werden voorgesteld door den Verslaggever.

De heer Minister van Nijverheid en Arbeid, die al onze vergaderingen bijwoonde, vereenigde zich met deze beslissing, wijl ook hij het practisch vond.

Het Ontwerp werd bijgevolg ingedeeld in vijf titels met onderverdeeling in afdeelingen, zooals werd gedaan voor de wet van 1810.

MIJNWET

TITEL I. — Bepalingen tot aanvulling en wijziging der wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837.

AFDEELING I. — *Van het bekomen van vergunningen.* (Aanmerking : *Opschrift van de afdeeling I van titel IV der wet van 1810.*)
(Art. 1 tot 12.)

AFDEELING II. — *Van de uitvoering van sommige ondergrondsche werken buiten de vergunde gronden.*
(Art. 13.)

AFDEELING III. — *Van het uitoefenen van het toezicht op de mijnen.* (Aanmerking : *Opschrift van titel V der wet van 1810.*)
(Art. 14.)

AFDEELING IV. — *Van de aansprakelijkheid voor schade voortspuitende uit de ontginning.*
(Art. 15 en 16.)

AFDEELING V. — *Van afstand en van overdracht der vergunningen.*
(Art. 17 tot 25.)

AFDEELING VI. — *Van de vervallenverklaring.*
(Art. 26 tot 32.)

(AANMERKING. — Het kwam redelijker voor, de bepalingen betreffende den afstand en het afzien te vereenigen in dezelfde afdeeling.)

TITEL II. — Van de verplichtingen der vergunninghouders wat betreft hun arbeiderspersoneel.
(Art. 33 tot 38.)

TITEL III. — Strafbepalingen.
(Art. 39 tot 42.)

TITEL IV. — Overgangsbepalingen.
(Art. 43 en 44.)

TITEL V. — Bijkomende bepalingen.
(Art. 45 en 46.)

Wij nemen, met de nieuwe indeeling, het Ontwerp over van 7 Mei 1907. (Doc. n° 41.) Wij hebben enkel de rangschikking ervan gewijzigd en verder de teksten, door de Regeering voor de verschillende artikelen van haar Ontwerp voorgesteld, eenvoudig en stipt behouden. Naar onze meening en naar die van uwe Commissiën, zal het aldus gewijzigde Ontwerp tot grondslag dienen voor de behandeling in den Senaat. Ook met dit Ontwerp zullen de verschillende amendementen, door de Vereenigde Commissiën aangenomen, in verband worden gebracht.

MIJNWET ⁽¹⁾

TITEL I.

BEPALINGEN TOT AANVULLING EN WIJZIGING DER WETTEN VAN 21 APRIL 1810 EN 2 MEI 1837.

(Zie Hoofds. I van het Ontwerp van 7 Mei 1907 : Wijzigingen in de wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837, blz. 2, Doc. Senaat n^r 41, 1906-1907.)

AFDEELING I. — VAN HET BEKOMEN VAN VERGUNNINGEN (2).

Article premier.

(Voir art. 1er, II, 22 du Projet du 7 mai 1907, p. 2, Doc. Sénat n° 41.)

La demande en concession sera faite par voie de simple pétition adressée à la Députation permanente de la province où la mine est située. Si le demandeur est étranger, il sera tenu de faire élection de domicile dans le royaume.

Un plan régulier de la surface, indiquant les limites du périmètre demandé à l'échelle de 1/10000e, sera annexé à la demande en quadruple expédition.

Ce plan contiendra l'indication des concessions minières voisines.

Au cas où la concession sollicitée s'étendrait sur plusieurs provinces, la demande sera adressée à la Députation permanente de la province

Artikel 1.

(Zie art. 1, II, 22 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 2, Doc. Senaat n^r 41.)

Aanvraag om vergunning wordt gedaan bij eenvoudig verzoekschrift gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het mijnveld is gelegen. Indien de aanvrager vreemdeling is, moet hij eene woonplaats kiezen binnen het Rijk.

Een regelmatig plan van den bovengrond, met aanduiding van de omgrenzing der gevraagde uitgestrektheid opeeneschaal van 1/10000^e, wordt in 't vierdubbel bij de aanvraag gevoegd.

Op dat plan worden de naburige vergunde mijnvelden aangewezen.

Mocht het mijnveld, met het oog waarop vergunning is aangevraagd, zich uitstrekken over verschillende provinciën, dan zal de aanvraag wor-

(1) Algemeene titel der wet van 2 Mei 1837.

(2) Opschrift der 1ste afdeeling van titel IV der wet van 21 April 1810 en van titel II der wet van 2 Mei 1837.

dans laquelle la mine aura la plus grande étendue. Une copie de la demande et du plan annexé sera déposée au greffe du gouvernement provincial de chacune des autres provinces.

Les plans devront être vérifiés par l'ingénieur des mines, et les Députations permanentes certifieront chacune les expéditions qui leur seront affectées.

Art. 2.

(Voir art. 1er, II, 23 du Projet du 7 mai 1907, p. 3, Doc. n° 41.)

La demande sera transcrite à sa date sur un registre particulier par les soins des greffiers provinciaux, et des extraits certifiés de ces transcriptions seront délivrés aux requérants.

Les registres pourront être consultés par tous ceux qui le demanderont.

Art. 3.

(Voir art. 1er, II, 24 du Projet du 7 mai 1907, p. 3, Doc. n° 41.)

Dans les trente jours de la transcription, la Députation permanente qui aura reçu la demande ordonnera, s'il y a lieu, sur le rapport de l'ingénieur des mines, la publication par voie d'affichage et d'insertion dans les journaux, de la demande en concession. Sa décision sera immédiatement notifiée aux demandeurs.

Un recours contre les décisions de la Députation permanente sera ouvert aux intéressés ainsi qu'au Gouverneur pendant trente jours à partir de la date de la notification. Il sera

den gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het zijne grootste uitgestrektheid heeft. Van de aanvraag en van het bijgaande plan wordt een afschrift overgelegd ter griffie van het bestuur van elke der andere provinciën.

De plannen dienen gekeurd door den mijnningenieur, en de Bestendige Afvaardigingen zijn, elk voor zich, gehouden de haar bestemde afschriften voor echt te verklaren.

Art. 2.

(Zie art. 1, II, 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n° 41.)

Door de zorg van den provincialen griffier wordt de aanvraag onder hare dagteekening overgeschreven in een bijzonder boek en voor echt verklaarde uittreksels van deze overgeschreven aanvragen worden aan de verzoekers afgegeven.

De boeken mogen worden ingezien door al degenen die zulks verlangen.

Art. 3.

(Zie art. 1, II, 24 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n° 41.)

Binnen dertig dagen te rekenen van de overschrijving, beveelt, zoo er grond voor is, de Bestendige Afvaardiging die de aanvraag heeft ontvangen, op verslag van den mijnningenieur, het bekendmaken, bij aanplakking en bij opneming in de nieuwsbladen, van de aanvraag om vergunning. Van hare beschikking wordt den aanvragers onmiddellijk kennis gegeven.

De belanghebbenden, alsook de Gouverneur, mogen gedurende dertig dagen, te rekenen van den dag der kennisgeving, in beroep komen van de beschikking der Bestendige

statué sur ce recours par le Ministre de l'Industrie et du Travail, qui prendra au préalable l'avis du Conseil des mines.

Art. 4.

(Voir art. 1er, II, 25 du Projet du 7 mai 1907, p. 4, Doc. n° 41.)

L'affichage et l'insertion dans les journaux seront faits par les soins des administrations communales et aux frais des demandeurs. Les affiches seront apposées et maintenues pendant trente jours aux chefs-lieux des provinces, à ceux des arrondissements administratifs où la mine est située, au lieu du domicile réel ou élu du demandeur et dans toutes les communes sur le territoire desquelles la concession peut s'étendre.

Elles seront insérées au *Moniteur* et au moins dans un journal, s'il en existe, de chacune des localités désignées ci-dessus, deux fois à quinze jours d'intervalle pendant la durée de l'affichage.

Art. 5.

(Voir art. 1er, II, 26 du Projet du 7 mai 1907, p. 4, Doc. n° 41.)

Les formalités des quatre premiers alinéas de l'article 1er sont prescrites à peine de nullité de la demande; celles du dernier alinéa de l'article 1er et des articles 2, 3 et 4, à peine de nullité de l'instruction.

L'accomplissement des formalités de l'affichage et de l'insertion dans les journaux sera, dans les huit jours, certifié à la Députation permanente par les collèges des bourgmestre et échevins, avec production des journaux, s'il y a lieu.

Afvaardiging. Over dat beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid, die vooraf den Mijnraad hoort.

Art. 4.

(Zie art. 1, II, 25 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt gedurende dertig dagen in de hoofdsteden der provinciën, in die der bestuurlijke arrondissementen waarin het mijnveld is gelegen, in de werkelijke of gekozen woonplaats van den aanvrager en in al de gemeenten over welker grondgebied het mijnveld zich mocht uitstrekken.

Zij worden, zoolang de aanplaking duurt, in het *Staatsblad* en, zoo er bestaan, in ten minste één nieuwsblad van elke der bovenbedoelde gemeenten, tweemaal, met een tusschentijd van vijftien dagen, opgenomen.

Art. 5.

(Zie art. 1, II, 26 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De vereischten, vervat in de eerste vier alinea's van artikel 1, zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid der aanvraag; die van het laatste lid van artikel 1 en van de artikelen 2, 3 en 4, op straffe van nietigheid van het onderzoek.

Het voldoen aan de vereischten omtrent het aanplakken en omtrent het opnemen in de nieuwsbladen wordt, binnen acht dagen, bij de Bestendige Afvaardiging bevestigd door de Colleges van burgemeester en

Art. 6.

(Voir art. 1er, II, 27 du Projet du 7 mai 1907, p. 4, Doc. n° 41.)

Les demandes en concurrence et les oppositions qui y seront formées seront admises devant la Députation permanente sur l'arrêté de laquelle les insertions et affichages auront eu lieu, jusqu'au trentième jour à compter de la date de l'affichage.

Elles seront notifiées par acte extrajudiciaire au Gouverneur de la province, et transcrites par les soins du greffier provincial sur le registre visé à l'article 2.

Elles seront, à la requête de leurs auteurs, notifiées par exploit aux parties intéressées.

Les demandes en concurrence ne devront être insérées dans les journaux, et affichées, comme il est dit ci-dessus, que si elles comprennent des terrains situés en dehors du périmètre de la demande primitive, sans toutefois que cette formalité soit un motif pour suspendre l'instruction de cette demande.

Art. 7.

(Voir art. 1er, II, 28, du Projet du 7 mai 1907, p. 5, Doc. n° 41.)

A l'expiration du délai de l'affichage et des insertions, et sur la preuve de l'accomplissement des formalités portées aux articles précédents, la Députation permanente chargée de l'instruction, sur le rapport de l'ingénieur des mines, et après avoir pris des informations sur les droits et les facultés des demandeurs, donnera son avis dans les soixante jours au plus tard.

schepenen, met overlegging van de nieuwsbladen, zoo er grond voor is.

Art. 6.

(Zie art. 1, II, 27 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

Aanvragen van mededingers en verzetschriften daartegen worden ontvangen door de Bestendige Afvaardiging, op welker beschikking werd overgegaan tot opneming in de nieuwsbladen en aanplakking, tot op den dertigsten dag te rekenen van dien der aanplakking.

Zij worden buitengerechtelijk beteekend aan den Gouverneur der provincie en, door de zorg van den provincialen griffier, overgeschreven op het bij artikel 2 bedoeld boek.

Op verzoek van hunne inzenders worden zij bij exploit aan de belanghebbende partijen beteekend.

De aanvragen van mededingers moeten alleen dan worden opgenomen in de nieuwsbladen en aangeplakt zooals hierboven is bepaald, wanneer zij mijnvelden begrijpen, gelegen buiten het gebied der eerste aanvraag derwijze nochtans dat dit vereischt geen reden is om het onderzoek van deze aanvraag op te schorsen.

Art. 7.

(Zie art. 1, II, 28 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n° 41.)

Na verloop van het tijdsbeste voor de aanplakking en de opneming in de nieuwsbladen, en op bewij dat voldaan is aan de vereischter bepaald bij de voorgaande artikelen, brengt de met het onderzoek belaste Bestendige Afvaardiging, o verslag van den mijningenieur, en n inlichtingen te hebben ingewonne omtrent de rechten en middelen de aanvragers, haar advies uit ten laatste binnen zestig dagen.

La Députation permanente de chacune des autres provinces dans lesquelles la mine s'étend, devra, sur le rapport de l'ingénieur, émettre son avis dans le même délai de soixante jours.

Ces avis seront transmis, avec toutes les pièces de l'instruction, au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 8.

(Voir art. 1er, II, 28bis du Projet du 7 mai 1907, p. 5, Doc. n° 41.)

Il sera définitivement statué sur la demande en concession par un arrêté royal pris conformément à l'article 7 de la loi du 2 mai 1837.

Après que la Députation permanente aura donné son avis, et jusqu'à la date de l'arrêté de concession, toute opposition pourra encore être adressée au Ministre de l'Industrie et du Travail qui en saisira le Conseil des mines; toutefois, si le Conseil a déjà émis son avis, il ne pourra plus être saisi que par arrêté royal.

Dans tous les cas, l'opposition sera notifiée par exploit, à la requête de l'opposant, aux parties intéressées.

Si l'opposition est motivée sur la propriété de la mine, acquise par concession ou autrement, les parties seront renvoyées devant les cours et tribunaux. Ce renvoi sera ordonné par un arrêté royal pris sur l'avis du Conseil des mines.

Art. 9.

(Voir art. 1er, II, 28ter du Projet du 7 mai 1907, p. 6, Doc. n° 41.)

Les demandes en concession formées au nom de l'État ne sont pas

De Bestendige Afvaardiging van elke der andere provinciën over welke de mijn zich uitstrekt, brengt, op verslag van den mijningenieur, haar advies uit binnen zestig dagen.

Deze adviezen worden met al de stukken van het onderzoek overgemaakt aan den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Art. 8.

(Zie art. 1, II, 28bis van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n^r 41.)

Over de aanvraag om vergunning wordt bepaald beslist bij koninklijk besluit genomen overeenkomstig artikel 7 der wet van 2 Mei 1837.

Nadat de Bestendige Afvaardiging haar advies heeft uitgebracht, en tot op den dag van het vergunningsbesluit, mag elk verzet nog worden gericht tot den Minister van Nijverheid en Arbeid, die het zal ahangig maken bij den Mynraad: heeft de Mynraad evenwel zijn advies uitgebracht, dan kan een verzet hem nog enkel bereiken bij koninklijk besluit.

In allen gevalle wordt het verzet, op aanzoek van den tegenstander, bij exploit beteekend aan de belanghebbende partijen.

Indien het verzet steunt op het mijneigendom, door vergunning of anderszins verkregen, worden partijen verwezen naar de gerechtshoven en rechtbanken. Deze verwijzing wordt bevolen bij koninklijk besluit, den Mynraad gehoord.

Art. 9.

(Zie art. 1, II, 28ter van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n^r 41.)

De aanvragen om vergunning uit naam van den Staat gedaan,

soumises à l'article 14 de la loi du 21 avril 1810 ni à l'obligation de justifier de l'existence d'un gîte exploitable. Elles seront accueillies de plein droit sans préjudice aux indemnités prévues par les articles 6 et 42 de la loi du 21 avril 1810 et 9 de la loi du 2 mai 1837, et par l'article 11, § 4, de la loi du 2 mai 1837.

Le Conseil des mines n'aura à en connaître que pour le contrôle des formalités et pour la détermination des intérêts privés qui seraient à purger par l'acte octroyant la concession à l'État.

Art. 10.

(Voir art. 1er, III, du Projet du 7 mai 1907, p. 6, Doc. n° 41.)

L'étendue de la concession sera déterminée par l'acte de concession. Elle sera limitée par des plans verticaux, passant en des points qui seront déterminés à la surface du sol, suivant un système admis par le Ministre de l'Industrie et du Travail.

Ces plans seront menés de la surface vers l'intérieur de la terre à une profondeur indéfinie.

Exceptionnellement, lorsque les circonstances l'exigeront, la concession pourra être bornée à des profondeurs déterminées et les limites pourront être formées autrement que par des plans verticaux.

zijn niet onderworpen aan artikel 14 der wet van 21 April 1810 en evenmin aan de verplichting, het bestaan van een ontginbaar kolenveld te bewijzen. Zij worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810, artikel 9 der wet van 2 Mei 1837 en artikel 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837.

De Mijnraad neemt daarvan kennis, doch alleen wat betreft het toezicht over de formaliteiten en de bepaling der bijzondere belangen, die behooren te worden aangezuiverd door de akte waarbij vergunning wordt verleend aan den Staat.

Art. 10.

(Zie art. 1, III, van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n° 41.) (1)

De uitgestrektheid van het mijnveld wordt bepaald door de akte van vergunning. Zij wordt begrensd door loodrechte plannen, loopende door punten op den bovengrond aan te duiden, naar een stelsel aangenomen door den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Deze plannen worden getrokken van den bovengrond naar den ondergrond tot op eene onbepaalde diepte.

Bij uitzondering, wanneer de omstandigheden het mochten eischen, mag het mijnveld op bepaalde diepten uitscheiden en de begrenzing anders worden aangegeven dan door loodrechte plannen.

(1) De tekst van art. 1, III, 1° lid, vervalt : « Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt : ».

Art. 11.

(Voir art. 31 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 19, *Doc. n° 41.*)

L'État se réserve les mines situées sous les terrains teintés en rose sur la carte annexée à la présente loi, sans préjudice aux indemnités prévues par les articles 6 et 42 de la loi du 21 avril 1810 et 9 de la loi du 2 mai 1837 et par l'article 11, § 4, de la loi du 2 mai 1837, lesquelles, le cas échéant, seront fixées par le Conseil des mines. Toutefois, il aura la faculté d'en concéder les parties qui, pour des raisons d'ordre technique, seraient nécessaires à l'exploitation des concessions limitrophes; il rendra compte aux Chambres de l'usage de cette faculté.

Art. 12.

(Voir art. 32 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 20, *Doc. n° 41.*)

Indépendamment des prescriptions relatives à l'exécution des lots et règlements sur la police des mines, les cahiers des charges des concessions pourront déterminer les obligations auxquelles les concessionnaires seront astreints, soit pour assurer l'hygiène dans les travaux, soit en vue de leur affiliation à des organismes ayant pour but de créer, d'outiller et d'exploiter dans l'intérêt commun des ports ou rivages affectés au chargement et au transbordement des produits de la mine.

Art. 11.

(Zie art. 31 van het *Ontwerp van*
7 Mei 1907, blz. 19, *Doc. 41.*)

De Staat behoudt zich de mijnen voor, die zijn gelegen onder de gronden in het licht rood getint op de bij deze wet gevoegde kaart, onverminderd de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810 en 9 der wet van 2 Mei 1837 alsmede bij artikel 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837, en welke, bij voorkomend geval, door den Mijnraad worden bepaald. Hij heeft echter het recht de gedeelten daarvan in concessie te geven, welke, om redenen van technischen aard, mochten noodig zijn voor de ontginning van de aangrenzende vergunningen; hij geeft aan de Kamers rekenschap van het gebruik van dat recht.

Art. 12.

(Zie art. 32 van het *Ontwerp van*
7 Mei 1907, blz. 20, *Doc. n° 41.*)

Behalve de bepalingen omtrent de uitvoering der wetten en verordeningen op de politie der mijnen, mogen de bestekken de verplichtingen vaststellen die de vergunninghouders moeten in acht nemen, hetzij om de gezondheid op de werken te verzekeren, hetzij met het oog op hunne aansluiting bij inrichtingen die ten doel hebben, in het algemeen belang, havens of kaden aan te leggen, toe te rusten of te benuttigen, bestemd voor het in- en overladen van de mijnvoortbrengselen.

AFDEELING II. — VAN DE UITVOERING VAN SOMMIGE ONDERGRONDSCHEN
WERKEN BUITEN DE VERGUNDE GRONDEN.

Art. 13.

(Art. 2 du *Projet* du 7 mai 1907,
p. 8, *Doc. n° 41.*)

La disposition suivante est ajoutée
à l'article 12 de la loi du 2 mai 1837 :

« Les travaux souterrains à exé-
cuter, en dehors des terrains con-
cédés, pour la ventilation, l'écoule-
ment des eaux ou le transport des
produits de la mine pourront égale-
ment être déclarés d'utilité publique,
conformément aux dispositions du
présent article. »

Art. 13.

(Art. 2 van het *Ontwerp* van
7 Mei 1907, blz. 8, *Doc. n° 41.*)

De volgende bepaling wordt toege-
voegd aan artikel 12 der wet van
2 Mei 1837 :

« De ondergrondsche werken, bui-
ten het vergund mijnveld uit te voe-
ren met het oog op de luchtstrooming,
den waterafvoer of het vervoer van de
mijnvoortbrengselen, kunnen even-
eens van algemeen nut worden ver-
klaard, overeenkomstig de bepalingen
van dit artikel. »

AFDEELING III. — VAN HET UITOEFENEN VAN HET TOEZICHT
OP DE MIJNEN (1).

Art. 14.

(Art. 1er, VII, du *Projet* du
7 mai 1907, p. 7, *Doc. n° 41.*)

Des arrêtés royaux régleront, en
ce qui concerne la mine et les dépen-
dances superficielles, les dispositions
à prendre soit à titre préventif, soit
en cas de danger imminent, tant pour
la sauvegarde de la sûreté, de la salu-
brité et de la commodité publiques
que pour l'intégrité de la mine, la
solidité des travaux, la sécurité et la
santé des ouvriers, ainsi que la con-
servation des propriétés de la sur-
face.

Art. 14.

(Art. 1, VII, van het *Ontwerp* van
7 Mei 1907, blz. 7, *Doc. n° 41.*) (2).

Wat de mijn en hare bovengrond-
sche aanhoorigheden aangaat, voor-
zien koninklijke besluiten in de maat-
regelen te nemen 'tzij bij wijze van
voorkoming, 'tzij ingeval van dreig-
end gevaar, zoowel om de openbare
veiligheid, gezondheid en gerieflijk-
heid te waarborgen als met het oog op
de gaafheid der mijn, de stevigheid
der werken, de veiligheid en de gezond-
heid der arbeiders en het behoud der
bovengrondsche eigendommen.

(1) Opschrift van titel V der wet van 1810 die het te vervangen artikel 50 behelst.

(2) Het eerste lid, luidende : « Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen », vervalt.

Ces arrêtés détermineront la compétence des autorités chargées de pourvoir aux mesures d'exécution, et notamment, s'il y a lieu, à la suspension de l'exploitation, à son interdiction provisoire, même pour un temps indéterminé, et à l'exécution d'office des travaux nécessaires.

Les travaux, y compris ceux à effectuer pour la sécurité des anciens puits de mines existant dans le périmètre de la concession, seront à la charge du concessionnaire actuel, même lorsque ces travaux doivent être exécutés d'office en vertu des règlements prévus au présent article.

Deze besluiten omschrijven de bevoegdheid der overheden, belast met de maatregelen van uitvoering en inzonderheid zoo daartoe aanleiding bestaat, de schorsing van het bedrijf, het verbod voorloopig te ontginnen, zelfs voor een onbepaalden tijd, en het ambtshalve uitvoeren van de noodige werken.

De werken, met inbegrip van diegene uit te voeren voor de veiligheid der voormalige mijnschachten, binnen de omgrenzing van het vergund mijnveld aanwezig, komen ten laste van den tegenwoordigen vergunninghouder, zelfs indien die werken ambtshalve moeten worden uitgevoerd krachtens de verordeningen voorzien bij dit artikel.

AFDEELING IV. — VAN DE AANSPRAKELIJKHEID VOOR SCHADE VOORTSPRUITENDE UIT DE ONTGINNING.

(Zie hoofds. II van het Ontwerp van 7 Mei 1907, zelfde titel, blz. 8, Doc. n° 41.)

Art. 15.

(Art. 3 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 8, Doc. n° 41.)

Le concessionnaire d'une mine est de plein droit tenu de réparer tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine.

S'il était à craindre que les ressources du concessionnaire ne soient pas suffisantes pour faire face à sa responsabilité éventuelle, il pourra être tenu de fournir caution de payer toutes indemnités.

Les tribunaux seront juges de la nécessité de cette caution et en fixeront la nature et le montant.

Toutefois, la caution ne sera accordée que pour autant que les travaux

Art. 15.

(Art. 3 van het *Ontwerp van*
7 Mei 1907, blz. 8, Doc. n° 41.)

De vergunninghouder is van rechtswege verplicht te vergoeden elke schade veroorzaakt door uitvoering van de werken in de mijn.

Indien het te vreezen is, dat de middelen van den vergunninghouder niet toereikend mochten zijn om de geldelijke gevolgen van zijne mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden, kan hij worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding.

De rechtbanken oordeelen over de noodzakelijkheid van dezen waarborg en bepalen daarvan den aard en het bedrag.

Echter wordt de waarborg enkel toegestaan voor zooveel de onder-

souterrains soient de nature à causer, dans un délai rapproché, un dommage déterminé.

Les mêmes règles s'appliquent à toute personne qui effectue des travaux de recherches.

En cas de mutation de propriété, la responsabilité des dommages provenant de travaux déjà faits au moment du transfert, incombe solidairement à l'ancien et au nouveau propriétaire.

Art. 16.

(*Art. 4 du Projet du 7 mai 1907, p. 9, Doc. n° 41.*)

Les actions en réparation des dommages causés, d'une valeur inférieure à 2,500 francs, seront jugées comme en matière sommaire.

S'il y a lieu à expertise, le tribunal aura la faculté de désigner un seul expert.

Toute décision ordonnant une expertise détermine le délai dans lequel le rapport devra être déposé.

grondsche werken van aard zijn, na korten tijd, eene bepaalde schade te vsroorzaken.

Dezelfde voorschriften zijn van toepassing op elken persoon, die opsporingswerken verricht.

Bij overdracht van eigendom zijn de gewezen en de nieuwe eigenaar hoofdelijk aansprakelijk voor de schade voortspuitende uit werken, reeds uitgevoerd op het oogenblik der overdracht.

Art. 16.

(*Art. 4 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 9, Doc. n° 41.*)

Over rechtsvorderingen tot vergoeding van de veroorzaakte schade, minder dan 2,500 frank bedragende, wordt als in kortgeding beslist.

Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan staat het de rechtbank vrij één deskundige aan te wijzen.

Elke beslissing, waarbij een onderzoek door deskundigen wordt bevolen, bepaalt het tijdsbestek waarbinnen het verslag moet worden overgelegd.

**AFDEELING V. — VAN AFSTAND EN VAN OVERDRACHT
DER VERGUNNINGEN.**

(*Zie hoofds. III van het Ontwerp. — Van de afstanddoening, bl. 10, van het Document n° 41 van den Senaat.*)

Art. 17.

(*Voir art. 5 du Projet du 7 mai 1907, p. 10, Doc. n° 41.*)

Tout concessionnaire de mines pourra, moyennant l'autorisation du Roi, renoncer à sa concession, lorsqu'il aura été reconnu qu'il n'existe aucun gîte exploitable de la substance

Art. 17.

(*Zie art. 5 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.*)

Elke vergunninghouder mag, met machtiging van den Koning, van het hem vergund mijnveld afstand doen, indien werd bevonden dat er geen ontginbare afzetting van de stof,

qui a fait l'objet de la concession ou que le gîte concédé a cessé d'être industriellement exploitable.

Dans le premier cas, la renonciation pourra ne porter que sur une partie de la concession.

Art. 18.

(Voir art. 6 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 10, *Doc. n° 41.*)

La demande en renonciation sera introduite et instruite dans les formes prescrites par les lois pour les demandes en concession.

Art. 19.

(Voir art. 7 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 10, *Doc. n° 41.*)

Il sera statué par arrêté royal sur l'admissibilité de toute demande en renonciation.

Aucune renonciation ne sera admise que sur l'avis favorable du Conseil des mines.

L'arrêté royal en déterminera les conditions. Il fixera, le cas échéant, les délais dans lesquels le demandeur devra :

1° Exécuter les travaux de sûreté prescrits, conformément aux lois et règlements en vigueur ;

2° Obtenir la main-levée de toutes les inscriptions prises sur la mine, antérieurement à la transcription de la demande en renonciation dans le registre prévu par l'article 2.

Ces délais pourront, dans des cas exceptionnels, à la demande du concessionnaire, être prorogés par un arrêté royal, le Conseil des mines entendu.

welke het voorwerp der vergunning uitmaakte, voorhanden is of indien de vergunde atzetting opgehouden heeft met voordeel ontginbaar te zijn.

In het eerste geval mag de afstanddoening ook slechts een gedeelte der vergunning betreffen.

Art. 18.

(Zie art. 6 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 10, *Doc. n° 41.*)

Aanvraag om afstanddoening wordt ingediend en onderzocht volgens de wettelijke voorschriften omtrent aanvragen om vergunning.

Art. 19.

(Zie art. 7 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 10, *Doc. n° 41.*)

Over de ontvankelijkheid van elke aanvraag om afstanddoening wordt bij koninklijk besluit uitspraak gedaan.

Afstanddoening wordt slechts op gunstig advies van den Mijnraad ingewilligd.

Een koninklijk besluit regelt daarvan de voorwaarden. Bij voorkomend geval, bepaalt het de tijdsbestekken waarbinnen de aanvrager :

1° De voorgeschreven veiligheidswerken, overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen, moet uitvoeren ;

2° De handlichting moet bekomen van elke verpanding van de mijn, vóór het overschrijven van de aanvraag om afstanddoening in het bij artikel 2 voorziene boek.

Die tijdsbestekken mogen, in buitengewone gevallen, op aanvraag van den vergunninghouder worden verlengd bij koninklijk besluit, den Mijnraad gehoord.

Art. 20.

(Voir art. 8 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 11, *Doc. 41.*)

A l'expiration des délais prévus par l'article précédent, le demandeur adressera à la Députation permanente un certificat du conservateur des hypothèques, constatant que la mine est quitte et libre de toute inscription, et informera ce collège de l'exécution des travaux prescrits.

La Députation permanente, après avoir pris l'avis de l'ingénieur des mines, constatera, dans les soixante jours de la réception du certificat prévu à l'article précédent, l'accomplissement des conditions imposées au demandeur.

L'arrêté de la Députation sera, par les soins du Gouverneur, notifié au demandeur et au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 21.

(Voir art. 9 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 11, *Doc. n° 41.*)

Un recours est ouvert aux intéressés ainsi qu'au Gouverneur contre les arrêtés des Députations permanentes pris en vertu de l'article précédent.

Ce recours doit être déposé au greffe du gouvernement provincial dans les trente jours à compter de la notification.

Il sera statué sur ce recours par le Ministre de l'Industrie et du Travail qui prendra, au préalable, l'avis du Conseil des mines.

Art. 22.

(Voir art. 10 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 11, *Doc. n° 41.*)

Un avis publié au *Moniteur* fera

Art. 20.

(Zie art. 8 van het *Ontwerp*
van 7 Mei 1907, blz. 11, *Doc. n° 41.*)

Na verloop van de bij het vorig artikel voorziene tijdsbestekken, doet de aanvrager aan de Bestendige Afvaardiging een bewijsschrift van den hypotheekbewaarder geworden, waarbij wordt bevestigd dat de mijn onbezwaard en vrij van alle inschrijving is en bericht hij dien raad dat de voorgeschreven werken zijn uitgevoerd.

De Bestendige Afvaardiging, den mijnningenieur gehoord, bevestigt, binnen zestig dagen na de ontvangst van het getuigschrift bij het vorig artikel voorzien, dat de aan den aanvrager opgelegde voorwaarden vervuld zijn.

De beschikking van de Bestendige Afvaardiging wordt door de zorg van den Gouverneur ter kennis gebracht van den aanvrager en van den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Art. 21.

(Zie art. 9 van het *Ontwerp*
van 7 Mei 1907, blz. 11, *Doc. n° 41.*)

De belanghebbenden alsook de Gouverneur mogen in beroep komen van de beschikkingen, krachtens voorgaand artikel door de Bestendige Afvaardigingen genomen.

Dit beroep moet worden ingediend ter griffie van het provinciaal bestuur binnen de dertig dagen, te rekenen van de kennisgeving.

Over dit beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid die voorafgaandelijk het advies van den Mijnsraad inwint.

Art. 22.

(Zie art. 10 van het *Ontwerp*
van 7 Mei 1907, blz. 11, *Doc. n° 41.*)

Een door het *Staatsblad* afgekon-

savoir si les conditions prescrites par l'arrêté royal ont été ou non accomplies.

Le cas échéant, la renonciation ne produira ses effets qu'à partir du jour de cette publication.

Art. 23.

(Voir art. 11 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 12, *Doc. n° 41.*)

La renonciation aura pour effet d'exonérer le propriétaire de la mine des diverses charges et responsabilités résultant de la concession.

Art. 24.

(Voir art. 12 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 12, *Doc. n° 41.*)

Les sociétés minières dissoutes ne pourront clore leur liquidation avant d'avoir cédé leur concession ou, le cas échéant, avant d'y avoir renoncé, conformément aux dispositions de la présente loi.

Art. 25.

(Voir art. 13 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 12, *Doc. n° 41.*)

A partir de l'entrée en vigueur de la présente loi, les mines faisant l'objet des concessions nouvelles ne pourront être vendues ou cédées, en totalité ou en partie, sous quelque forme que ce soit, sauf le cas de saisie immobilière, partagées, louées ou amodiées même partiellement, sans une autorisation préalable du Gouvernement demandée et donnée dans les mêmes formes que l'acte de concession, à l'exclusion toutefois des formalités d'insertion dans les journaux et d'affichage prescrites par les articles 3 et 4 de la présente loi.

digd bericht maakt bekend of aan de vereischten van het koninklijk besluit al of niet is voldaan.

Bij voorkomend geval, wordt de afstanddoening eerst van kracht te rekenen van den dag dezer bekendmaking.

Art. 23.

(Zie art. 11 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 12, *Doc. n° 41.*)

Afstand heeft voor uitslag den mijn-eigenaar te ontheffen van om 't even welke lasten en aansprakelijkheid voortspuitende uit de vergunning.

Art. 24.

(Zie art. 12 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 12 *Doc. n° 41.*)

De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hare vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze wet.

Art. 25.

(Zie art. 13 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 12, *Doc. n° 41.*)

Te rekenen van het in werking treden dezer wet mogen de mijnen, welke het voorwerp van nieuwe vergunningen uitmaken, op geenerlei wijze, geheel of gedeeltelijk, worden verkocht of overgedragen, behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, zonder voorafgaandelijke machtiging van de Regeering, gevraagd en verleend op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereischten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 3 en 4 dezer wet.

Le commandement préalable à la saisie immobilière devra être dénoncé, dans la huitaine de sa signification, au Ministre de l'Industrie et du Travail, et la saisie ne pourra avoir lieu qu'à la suite d'un jugement où l'État devra être appelé et sera partie.

Het bevel, dat aan de inbeslagneming van onroerend goed voorafgaat, moet, binnen acht dagen na zijne beteekening, den Heer Minister van Nijverheid en Arbeid worden aangezegd; de inbeslagneming kan alleen geschieden ten gevolge van een vonnis waarin de Staat moet worden betrokken en als partij optreedt.

AFDEELING VI. — VAN DE VERVALLENVERKLARING.

(Zie Hoofds. IV van het Ontwerp van 7 Mei 1907. — Bepalingen toepasselijk op de nieuwe vergunningen. — Van afstand en vervallenverklaring, blz. 12, Doc. n° 41.)

Art. 26.

(Voir art. 14 du Projet du 7 mai 1907, p. 13, Doc. n° 41.)

Tout concessionnaire (*d'une concession nouvelle*) sera tenu, à moins d'empêchement légitime, de commencer les travaux de son exploitation, au plus tard cinq ans après la publication de l'acte de concession.

Les travaux commencés dans ce délai devront être régulièrement poursuivis jusqu'à la mise en exploitation effective de la mine et ne pourront être suspendus sans motifs légitimes.

Art. 27.

(Voir art. 15 du Projet du 7 mai 1907, p. 13, Doc. n° 41.)

La déchéance de la concession sera encourue dans le cas où le concessionnaire serait en défaut de satisfaire au prescrit de l'article précédent.

Elle sera encourue de même lorsque l'exploitation commencée aura été abandonnée depuis au moins cinq ans et qu'elle n'aura pas été reprise dans les six mois d'une sommation dûment notifiée au concessionnaire par le Ministre de l'Industrie et du Travail et continuée régulièrement pendant au moins cinq ans; le con-

Art. 26.

(Zie art. 14 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n° 41.)

Elke vergunninghouder (*van eene nieuwe vergunning*) is verplicht, tenzij bij wettige verhindering, de inrichtingswerken ten laatste vijf jaren na de bekendmaking der akte van vergunning te beginnen.

De binnen dit tijdsbestek begonnen werken moeten geleidelijk worden voortgezet tot het werkelijk ontginnen der mijn en mogen niet worden geschorst zonder wettige redenen.

Art. 27.

(Zie art. 15 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n° 41.)

De vergunning vervalt, indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereischten van het vorig artikel.

Zij vervalt insgelijks, indien van de begonnen ontginningswerken sinds ten minste vijf jaren werd afgezien en deze niet werden hervat binnen zes maanden na de aanmaning, behoorlijk aan den vergunninghouder beteekend door den Minister van Nijverheid en Arbeid, en regelmatig voortgezet gedurende ten minste vijf

cessionnaire sera toutefois admis à justifier des causes majeures de son inaction.

Art. 28.

(Voir art. 16 et art. 1er, n° VI (alinéas 2 et 3), du Projet du 7 mai 1907, p. 7 et 13, Doc. n° 41.)

Elle sera encore encourue dans le cas où, sans cause reconnue légitime et par le fait du concessionnaire, l'exploitation est restreinte ou suspendue de manière à compromettre les besoins du consommateur.

La déchéance de la concession est encourue lorsque l'exploitation est restreinte ou suspendue de manière à inquiéter la sûreté publique ou les besoins des consommateurs.

L'action en déchéance sera poursuivie dans les formes prévues par les articles 29 à 32 de la présente loi.

Art. 29.

(Voir art. 17 du Projet du 7 mai 1907, p. 14, Doc. n° 41.)

L'action en déchéance sera poursuivie devant les tribunaux à la requête du ministère public; toutefois, celui-ci ne pourra agir qu'à la demande du Ministre de l'Industrie et du Travail et de l'avis conforme du Conseil des mines.

Art. 30.

(Voir art. 18 du Projet du 7 mai 1907, p. 14, Doc. n° 41.)

Lorsque la déchéance aura été pro-

jaren; evenwel mag de vergunninghouder van de overwegende redenen zijner werkeloosheid doen blijken.

Art. 28.

(Zie art. 16 en art. 1, n^r VI (lid 2 en 3), van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 7 en 13, Doc. n^r 41.)

Zij vervalt nog, wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van den vergunninghouder, de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de behoeften van den verbruiker in gevaar zijn gebracht (1).

De concessie vervalt, wanneer de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de openbare veiligheid of de behoeften der verbruikers daardoor kunnen benadeeld worden (2).

De rechtsvordering tot vervallenverklaring geschiedt op de wijze voorzien bij de artikelen 29 tot 32 dezer wet.

Art. 29.

(Zie art. 17 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n^r 41.)

De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt vóór de rechtbanken gebracht ten verzoeken van het Openbaar Ministerie; doch dit mag slechts handelen op aanvraag van den Minister van Nijverheid en Arbeid en op overeenkomstig advies van den Mynraad.

Art. 30.

(Zie art. 18 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n^r 41.)

Is de vervallenverklaring uitge-

(1) AANMERKING : Dit artikel 16 is, volgens het Ontwerp van 7 Mei 1907, *uitsluitend* van toepassing op de nieuwe concessies.

(2) AANMERKING : Dit artikel 1, n^r VI, is, volgens het Ontwerp van 7 Mei 1907, van toepassing, *zonder onderscheid*, op al de concessies, zoowel nieuwe als oude.

noncée par un jugement ou un arrêt ayant acquis force de chose jugée, la révocation sera proclamée par un arrêté royal.

La révocation aura pour effet de remettre les choses au même état que si la concession n'avait pas été octroyée. La mine ne pourra être remise en exploitation qu'en vertu d'un nouvel acte de concession.

Art. 31.

(Voir art. 19 du Projet du 7 mai 1907, p. 14, Doc. n° 41.)

L'État et, le cas échéant, le nouveau concessionnaire auront la faculté de reprendre les dépendances de la mine visées à l'article 8 de la loi du 21 avril 1810, à charge d'indemniser, à dire d'experts, le concessionnaire déchu. L'indemnité ne pourra toutefois excéder le montant des dépenses réellement effectuées pour les acquisitions ou constructions des dites dépendances.

En ce qui concerne la nomination des experts, la fixation, la consignation et le paiement de l'indemnité, ainsi que l'envoi en possession des dépendances reprises, il sera procédé comme en matière d'expropriation pour cause d'utilité publique. Relativement aux droits réels dont les dépendances seraient grevées, la consignation produira les effets déterminés par les lois en cette matière.

Art. 32.

(Voir art. 20 du Projet du 7 mai 1907, p. 15, Doc. n° 41.)

Jusqu'à concession nouvelle, le concessionnaire déchu demeurera personnellement responsable de l'entretien de la mine et de tous les dom-

sproken door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, dan wordt de intrekking bij koninklijk besluit afgekondigd.

De intrekking heeft voor uitslag de zaken op denzelfden voet te brengen alsof de vergunning niet werd verleend. De mijn kan slechts krachtens eene andere vergunningsakte opnieuw worden ontgonnen.

Art. 31.

(Zie art. 19 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n° 41.)

De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder hebben het recht de bij artikel 8 der wet van 21 April 1810 bedoelde aanhoorigheden der mijn over te nemen, mits, volgens de uitspraak van deskundigen, den vergunninghouder, die vervallen is verklaard, vergoeding wordt verleend. De vergoeding mag evenwel niet te boven gaan het bedrag der uitgaven werkelijk gedaan voor het aanwerven of het bouwen van voormelde aanhoorigheden.

Voor de benoeming der deskundigen, de bepaling, de bewaarestelling en de betaling der vergoeding, alsook voor de inbezitstelling der overgenomen aanhoorigheden, wordt gehandeld zooals in zake van onteigening ten algemeenen nutte. Aangaande de zakelijke rechten, waarmede de aanhoorigheden mochten bezwaard zijn, brengt de bewaarestelling de gevolgen te weeg welke door de desbetreffende wetten zijn bepaald.

Art. 32.

(Zie art. 20 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

Zoolang er geen nieuwe vergunning is, blijft de vervallen verklaarde vergunninghouder persoonlijk aansprakelijk voor het onderhoud der

mages qui seraient reconnus provenir de son exploitation.

A défaut par lui d'exécuter les travaux nécessaires pour sauvegarder la sécurité publique et la conservation de la mine, l'État aura le droit, après une sommation restée infructueuse, et même sans cette formalité, en cas d'urgence, d'y faire procéder d'office.

Les frais déboursés par l'État à cet effet et les redevances arriérées qui lui seraient dues ainsi qu'aux propriétaires de la surface seront recouvrables par privilège sur les dépendances de la mine ou sur les sommes dont le nouveau concessionnaire serait redevable en vertu de l'article précédent.

mijnen en voor elke schade, die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijne ontginning.

Blijft hij in gebreke de noodige werken tot het vrijwaren van de openbare veiligheid en van de instandhouding van de mijn uit te voeren, dan heeft de Staat het recht, na een vruchteloos gebleven aanmaning, en zelfs zonder deze formaliteit, in spoedeisende gevallen, ambtshalve daartoe te doen overgaan.

De daarvoor door den Staat gedane kosten en de achterstallige rechten, welke hem alsook aan de eigenaars van den bovengrond zijn verschuldigd, zijn bij voorrecht te verhalen op de aanhoorigheden der mijn of op de door den nieuwen vergunninghouder krachtens het vorig artikel verschuldigde sommen.

TITEL II

VAN DE VERPLICHTINGEN DER VERGUNNINGHOUDERS WAT BETREFT HUN ARBEIDERSPERSONEEL.

(Zie Hoofds. V van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15. — Bepalingen betreffende de arbeiders.)

Art. 33.

(Voir art. 21 du Projet du 7 mai 1907, p. 15, Doc. n° 41.)

En attendant qu'une loi spéciale règle ce qui concerne la pension des ouvriers houilleurs, les concessionnaires des provinces de Limbourg et d'Anvers seront obligés d'affilier leurs

Art. 33.

(Zie art. 21 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

In afwachting dat hetgeen betrekking heeft op het pensioen der kolenmijnwerkers door eene bijzondere wet wordt geregeld, zijn de vergunninghouders der provinciën Limburg

ouvriers à la Caisse générale d'Épargne et de Retraite sous la garantie de l'État. Cette affiliation se fera dans les conditions suivantes :

Le taux des versements sera calculé de façon que, en tenant compte des subsides accordés par les pouvoirs publics, un ouvrier ayant travaillé sans interruption à la mine depuis l'âge de 21 ans ait droit, à l'âge de 55 ans, à une pension de 360 francs. Le concessionnaire devra prendre à sa charge la moitié des versements à faire durant le temps où l'ouvrier est à son service ; l'autre moitié sera prélevée sur le salaire de l'ouvrier. Les versements seront effectués à capital abandonné.

Art. 34.

(Voir art. 22 du Projet du 7 mai 1907, p. 16, Doc. n° 41.)

A partir de la troisième année qui suivra la promulgation de la présente loi, les femmes ne pourront être employées aux travaux du fond ; la même interdiction s'appliquera aux garçons âgés de moins de 14 ans.

Art. 35.

(Voir art. 23 du Projet du 7 mai 1907, p. 16, Doc. n° 41.)

Les concessionnaires doivent établir des bains-douches mis à la disposition des ouvriers.

Un arrêté royal déterminera les conditions dans lesquelles des bains-douches doivent être établis à chaque siège d'exploitation des mines de houille en activité et fixera les délais accordés pour leur mise en service.

en Antwerpen verplicht hunne arbeiders aan te sluiten bij de Algemeene Spaar-enLijfrentekas onderwaarborg van den Staat. Deze aansluiting geschiedt op de volgende wijze :

Het bedrag der stortingen wordt op zoodanige wijze berekend dat, in aanmerking nemende de toelagen door de openbare machten verleend, een werkman, die zonder onderbreking in de mijn heeft gewerkt sedert den leeftijd van 21 jaren tot den leeftijd van 55 jaren, recht heeft op een pensioen van 360 frank. De vergunninghouder moet voor zijn rekening nemen de helft van de stortingen te doen gedurende den tijd dat de werkman in zijnen dienst is ; de andere helft wordt afgetrokken van het loon van den werkman. De stortingen geschieden met afstand van het kapitaal.

Art. 34.

(Zie art. 22 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n° 41.)

Terekenen van het derde jaar volgende op de afkondiging van deze wet, mogen de vrouwen niet worden gebezigt voor de werkzaamheden in de mijn ; hetzelfde verbod is toepasselijk op de jongens beneden 14 jaren.

Art. 35.

(Zie art. 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders moeten stortbaden ter beschikking stellen van de werklieden.

Een koninklijk besluit bepaalt hoe de stortbaden moeten worden ingericht ten ontginningszetel van elke in werking gebrachte kolenmijn, alsmede de termijnen verleend tot het in gebruik stellen daarvan.

Art. 36.

(Voir art. 24 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 16, *Doc. n° 41.*)

En vue d'empêcher l'abus des forces des ouvriers, et à défaut d'une loi spéciale relative à cet objet, un arrêté royal fixera, après avis du Conseil des mines, du Conseil supérieur du Travail et des sections compétentes des Conseils de l'Industrie et du Travail, le nombre quotidien d'heures durant lesquelles les ouvriers pourront être employés à l'intérieur dans l'exploitation effective des mines de combustible du bassin du Nord.

Art. 37.

(Voir art. 25 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 17, *Doc. n° 41.*)

Les concessionnaires sont tenus d'indiquer dans leurs règlements d'atelier les conditions de travail prévues par l'article 34 de la présente loi.

Ils sont obligés de tenir les registres que l'administration des mines jugera nécessaires pour le contrôle.

Art. 38.

(Voir art. 26 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 17, *Doc. n° 41.*)

Indépendamment de leurs attributions ordinaires, les ingénieurs des mines sont chargés de veiller à l'exécution de toutes les dispositions contenues dans le présent titre.

Ils ont la libre entrée des établissements placés sous leur surveillance.

Art. 36.

(Zie art. 24 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 16, *Doc. n° 41.*)

Ten einde te beletten dat er misbruik wordt gemaakt van de lichaamskracht der arbeiders, en bij gebreke van eene bijzondere wet betreffende dit onderwerp, zal een koninklijk besluit, gehoord den Mijnsraad, den Hooger en Arbeidsraad en de bevoegde afdeelingen der Raden van Nijverheid en Arbeid, het dagelijksch getal uren bepalen, gedurende welke de werklieden ondergronds mogen arbeiden aan de werkelijke ontginning van brandstofmijnen inh et Noorderbekken.

Art. 37.

(Zie art. 25 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 17, *Doc. n° 41.*)

De vergunninghouders moeten in hunne werkplaatsreglementen de arbeidsvoorwaarden vermelden, voorzien bij artikel 34 van deze wet.

Zij zijn verplicht de boeken te houden die het beheer der mijnen zal noodig achten voor het toezicht.

Art. 38.

(Zie art. 26 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 17, *Doc. n° 41.*)

De mijnningenieurs, buiten hunne gewone werkzaamheden, worden gelast te waken op de uitvoering van al de bepalingen in dezen titel vervat.

Zij hebben vrijen toegang tot de inrichtingen onder hun toezicht geplaatst.

Ils peuvent exiger la communication de tous les documents dont la tenue est obligatoire.

Les concessionnaires, leurs préposés et ouvriers sont tenus de fournir les renseignements jugés nécessaires.

Zij mogen eischen dat al de stukken die men verplicht is te houden hun worden opengelegd.

De vergunninghouders, hunne gelastigden en werklieden zijn gehouden de noodig geachte inlichtingen te verschaffen.

TITEL III.

STRAFBEPALINGEN.

(Zie Hoofds. VI van het Ontwerp van 7 Mei 1907. — Strafbepalingen, blz. 17, Doc. n° 41.)

Art. 39.

(Voir art. 27 du Projet du 7 mai 1907, p. 17, Doc. n° 41.)

Les concessionnaires qui auront contrevenu aux prescriptions des articles 35 et 37 seront punis d'une amende de 26 à 100 francs.

Les concessionnaires ou leurs préposés qui auront contrevenu aux prescriptions de l'article 34 de la présente loi seront punis :

D'une amende de 26 à 100 francs, si le nombre de personnes employées en contravention à la loi ne dépasse pas dix ;

D'une amende de 101 à 1,000 francs, si le nombre de ces personnes est supérieur à dix sans dépasser cent ;

D'une amende de 1,001 à 5,000 francs, s'il y en a davantage.

Art. 39.

(Zie art. 27 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders, die de voorschriften overtreden van de artikelen 35 en 37, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank.

De vergunninghouders of hunne aangestelden, die de voorschriften overtreden van artikel 34 van deze wet, worden gestraft :

Met eene boete van 26 tot 100 frank indien het getal personen, in strijd met de wet gebezigd, niet tien overschrijdt ;

Met eene boete van 101 tot 1,000 frank, indien het getal dier personen boven tien gaat zonder honderd te overschrijden ;

Met eene boete van 1,001 tot 5,000 frank, indien er meer zijn.

Art. 40.

(Voir art. 28 du Projet du
7 mai 1907, p. 18, Doc. n° 41.)

1° Les concessionnaires ou leurs préposés qui auront mis obstacle à la surveillance organisée en vertu de l'article 38 seront punis d'une amende de 26 à 100 francs sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines édictées par les articles 269 à 274 du Code pénal.

En cas de récidive dans les cinq ans qui suivent une condamnation encourue en vertu des présentes dispositions, les peines établies ci-dessus pourront être portées au double ;

2° Seront punis d'une amende de 1 à 25 francs, les père, mère ou tuteur qui auront fait ou laissé travailler leur enfant ou pupille mineur contrairement aux prescriptions de l'article 34.

En cas de récidive dans les douze mois, à partir de la condamnation antérieure, l'amende pourra être portée au double ;

3° L'action publique résultant d'une infraction aux dispositions qui précèdent se prescrit par un an à partir du jour où l'infraction a été commise.

Les tribunaux de police connaissent, même en cas de récidive, des infractions au 2°.

Art. 41.

(Voir art. 29 du Projet du
7 mai 1907, p. 19, Doc. n° 41.)

Toutes autres infractions à la loi, de même que les infractions aux règlements ou aux clauses et conditions légalement insérées dans les actes de concession et les cahiers des charges, seront punies d'une amende de 26

Art. 40.

(Zie art. 28 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 18, Doc. n^r 41.)

1° De vergunninghouders of hunne gelastigden, die het krachtens artikel 38 ingestelde toezicht belemmeren, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank, onverminderd, zoo er grond voor is, de toepassing van de straffen bepaald in de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Ingeval van herhaling binnen vijf jaren volgende op eene uit krachte van deze bepalingen uitgesproken veroordeeling, kunnen de hierboven bepaalde straffen op het dubbel worden gebracht ;

2° De vader, moeder of voogd, die hun minderjarig kind of pleegkind in strijd met de voorschriften van artikel 34 doen of laten arbeiden, worden gestraft met eene boete van 1 tot 25 frank.

Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden, te rekenen van de vorige veroordeeling, kan de boete op het dubbel worden gebracht ;

3° De openbare rechtsvervolging, voortspruitende uit eene overtreding van bovenstaande bepalingen, verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop de overtreding werd begaan.

De politierechtbanken, zelfs ingeval van herhaling, nemen kennis van de overtredingen van 2°.

Art. 41.

(Zie art. 29 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n^r 41.)

Alle andere overtredingen van de wet, alsmede de overtredingen van de verordeningen of van de wettig in de akten van vergunning en in de bestekken opgenomen bedingen en voorwaarden, worden gestraft met

à 500 francs et d'un emprisonnement de huit jours à un an, ou d'une de ces peines seulement. En cas de récidive dans les douze mois de la condamnation antérieure, la peine pourra être doublée.

Le chapitre VII et l'article 85 du livre 1er du Code pénal sont applicables à toutes les infractions visées dans le présent chapitre.

Art. 42.

(Voir art. 30 du Projet du 7 mai 1907, p. 19, Doc. n° 41.)

Les infractions seront constatées par des procès-verbaux faisant foi jusqu'à preuve contraire. Une copie du procès-verbal doit être remise au contrevenant dans les quarante-huit heures, à peine de nullité.

eene boete van 26 tot 500 frank en met eene gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar of met slechts eene dezer straffen. Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden na de voorgaande veroordeeling, kan de straf verdubbeld worden.

Hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van het Strafwetboek zijn toepasselijk op al de overtredingen in dit hoofdstuk bedoeld.

Art. 42.

(Zie art. 30 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

Van de overtredingen doet men blijken bij processen-verbaal die gelden zoolang het tegendeel niet is bewezen. Een afschrift van het proces-verbaal moet den overtreder, op straffe van nietigheid, worden afgegeven binnen acht en veertig uren.

TITEL IV

OVERGANGSBEPALINGEN.

(Zie Hoofds. VIII van het Ontwerp van 7 Mei 1907. — Overgangsbepalingen, Blz. 21, Doc. n° 41.)

Art. 43.

(Voir art. 34 du Projet du 7 mai 1907, p. 21, Doc. n° 41.)

Les articles 1 à 6 inclusivement de la présente loi ne sont point applicables aux demandes en concession, extension ou maintenance de conces-

Art. 43.

(Zie art. 34 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 21, Doc. n° 41.)

De artikelen 1 tot en met 6 dezer wet zijn niet van toepassing op de aanvragen om vergunning, om uitbreiding en handhaving van ver-

sion introduites avant la promulgation de la présente loi.

Celles de ces demandes qui sont déjà parvenues au Ministre de l'Industrie et du Travail, seront tenues pour valables sans qu'il y ait lieu de recommencer aucune formalité. Les autres restent soumises, pour la continuation de l'instruction, aux formalités, prescrites par les articles 22 à 27 de la loi du 21 avril 1810, et, moyennant l'accomplissement de ces formalités, elles seront aussi tenues pour valables lorsqu'elles parviendront au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 44.

(Voir art. 35 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 21, *Doc. n° 41.*)

Dans les six mois qui suivront la promulgation de la présente loi, l'Administration des mines adressera au Conseil des mines les propositions de modifications qu'elle jugera nécessaire d'apporter aux limites des concessions en instruction devant ce Collège; elle joindra les propositions de modifications et d'additions qu'elle croit devoir faire aux projets des cahiers des charges ensuite du vote de la nouvelle loi.

Elle pourra, exceptionnellement, comprendre dans ses propositions des parcelles de terrains de minime importance, qui, par suite de la non-juxtaposition des limites, n'auraient pas été comprises dans les demandes déposées et instruites.

Elle provoquera, s'il y a lieu, de la part du Conseil, de nouvelles délibérations sur les demandes ayant déjà fait l'objet d'un avis définitif de ce Corps. Ces nouvelles délibérations ne pourront porter que sur l'étendue et

gunning vóór de afkondiging van deze wet ingediend.

Van deze aanvragen worden degene, welke reeds aan den Minister van Nijverheid en Arbeid werden toegezonden, voor geldig gehouden zonder eenige rechtspleging te moeten herbeginnen. Voor de voortzetting van het onderzoek, blijven de overige aanvragen onderworpen aan de voorschriften van de artikelen 22 tot 27 der wet van 21 April 1810 en, mits naleving dezer voorschriften, worden zij insgelijks voor geldig gehouden, wanneer zij aan den Minister van Nijverheid en Arbeid zijn toegezonden.

Art. 44.

(Zie art. 35 van het *Ontwerp van 7 Mei 1907*, blz. 21, *Doc. n° 41.*)

Binnen zes maanden te rekenen van de afkondiging van deze wet, doet het Bestuur van het Mijnwezen aan den Mijnraad geworden de voorstellen van de wijzigingen die het denkt te moeten doen in de grenzen der concessies welke bij dit college in onderzoek zijn; dat Bestuur doet hem tevens geworden de voorstellen van wijzigingen en bijvoegingen die het noodig acht in de ontwerpen van bestekken te moeten brengen ingevolge de nieuwe wet.

Bij uitzondering mag het in zijne voorstellen perceelen begrijpen van weinig belang, die, ingevolge het niet samenvallen van de grenzen, niet werden opgenomen in de ingediende en onderzochte aanvragen.

Het verzoekt den Raad, zoo daartoe redenen zijn, opnieuw te beraadslagen over de aanvragen waaromtrent dit Korps reeds een bepaald advies heeft uitgebracht. Deze nieuwe beraadslaging mag alleen loopen over de

les limites des concessions ainsi que sur les clauses des cahiers des charges.

Dans l'un et l'autre cas, le Conseil procédera conformément aux articles 4 et 5 de la loi du 2 mai 1837.

uitgestrektheid en de grenzen der vergunningen alsmede over de bedingen der lastkohieren.

In een en ander geval handelt de Raad overeenkomstig de artikelen 4 en 5 der wet van 2 Mei 1837.

TITEL V.

BIJKOMENDE BEPALINGEN.

(Zie Hoofds. VII van het Ontwerp van 7 Mei 1907. — Bijzondere bepalingen, blz. 19, Doc. n° 41.)

Art. 45.

(Voir art. 33 du Projet du 7 mai 1907, p. 20, Doc. n° 41.)

Les fonctionnaires ou employés de l'État qui sont appelés à exercer leurs fonctions ou leur emploi dans les exploitations minières des provinces de Limbourg ou d'Anvers devront justifier par une épreuve, dont un arrêté royal déterminera les conditions, qu'ils possèdent la connaissance pratique et effective de la langue flamande.

Les fonctionnaires ou employés de l'État qui seront appelés à exercer leurs fonctions ou leur emploi dans les exploitations minières des arrondissements d'Arlon ou de Verviers devront justifier, par une épreuve, qu'ils possèdent la connaissance pratique et effective de la langue allemande.

Art. 46.

(Article 1er; Préambule et numéro I; n° II, 1er alinéa; n° III, 1er alinéa; n° IV; n^o V; n° VI, 1er alinéa; n° VII, 1er alinéa; n° VIII et art. 36 du Projet de loi du 7 mai 1907, pp. 2, 6, 7, 8, 22, Doc. n° 41.)

Sont abrogés les articles 15, 22 à

Art. 45.

(Zie art. 33 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 20, Doc. n° 41.)

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen der provinciën Limburg en Antwerpen uit te oefenen, moeten door eene proef, waarvan de voorwaarden bij koninklijk besluit worden geregeld, doen blijken dat zij de Vlaamsche taal practisch en degelijk kennen.

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen in de arrondissementen Aarlen of Verviers uit te oefenen, moeten door eene proef doen blijken dat zij de Duitsche taal practisch en degelijk kennen.

Art. 46.

(Artikel 1; Inleiding en nummer I; n° II, 1e lid; n° III, 1e lid; n° IV; n^o V; n° VI, 1e lid; n° VII, 1e lid; n° VIII en art. 36 van het Wetsontwerp van 7 Mei 1907, blz. 2, 6, 7, 8, 22, Doc. n° 41.)

Worden ingetrokken de artikelen

30, 36, 37, *alinéa* 2, 38, 39, 49, 50, 93 à 96 *de la loi du 21 avril 1810.*

L'article 50 de la loi du 21 avril 1810 et les articles 3, 4, 5 et 7 du décret du 3 janvier 1813 demeureront en vigueur jusqu'à ce qu'il soit pourvu, par des arrêtés royaux, à l'exécution de l'article 14 de la présente loi.

15, 22 tot 30, 36, 37, 2e lid, 38, 39, 49, 50, 93 tot 96 *der wet van 21 April 1810 (1).*

Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven in werking, totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de uitvoering van artikel 14 van deze wet.

(1) DE VERSLAGGEVER DOET AANMERKEN :

De teksten van het Ontwerp, die zijn vervangen door artikel 46, luiden aldus :

A. Artikel 1. — *Inleiding. (Zie blz. 2 van het Ontwerp n° 41.)*

De hierna vermelde artikelen der wet van 21 April 1810 worden gewijzigd als volgt :

B. Eerste artikel, n^o I (blz. 2 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 15 wordt afgeschaft en vervangen door het 2de, 3de en 4de lid van artikel 3 dezer wet. (Lid 5 werd bij de tweede stemming vergeten.)*

C. Artikel 1, n° II, 1ste lid (blz. 2 van het Ontwerp n° 41). — *De artikelen 22 tot 28 worden vervangen door de navolgende bepalingen :*

D. Artikel 1, n° III, 1ste lid (blz. 6 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt :*

E. Artikel 1, n° IV (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 30 wordt ingetrokken.*

F. Artikel 1, n^o V (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 36, het 2° lid van artikel 37 en de artikelen 38 en 39 worden ingetrokken.*

G. Artikel 1, n° VI, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 49 der wet van 21 April 1810 wordt vervangen door de navolgende bepaling :*

H. Artikel 1, n° VII, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — *Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen :*

I. Artikel 1, n° VIII (blz. 8 van het Ontwerp n° 41). — *De artikelen 93 tot 96 worden ingetrokken en vervangen door de bepalingen van de artikelen 29 en 30.*

Artikel 36 (blz. 22 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven van kracht totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de toepassing van artikel 1, n° VII, van deze wet.

Deze verschillende bepalingen werden samengevoegd en vereenigd in artikel 46, 1ste lid (nieuw).

IV. -- AMENDEMENTEN VOORGESTELD DOOR DE VEREENIGDE COMMISSIËN

Ten gevolge van de beslissing, in overleg met den Minister van Arbeid genomen, wat betreft de indeeling en de nummering der teksten, moet de Verslaggever de aldus bepaalde orde volgen bij het onderzoek van de amendementen die door de Vereenigde Commissiën in het Wetsontwerp van de Regeering werden opgenomen.

ONTWERP VAN DE REGEERING (1).		AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.
—		—

MIJN WET ⁽²⁾

TITEL I.

BEPALINGEN TOT AANVULLING EN WIJZIGING DER WETTEN VAN 21 APRIL 1810 EN 2 MEI 1837 ⁽³⁾.

AFDEELING I. — VAN HET BEKOMEN VAN VERGUNNINGEN ⁽⁴⁾.

Artikel 1.

*(Zie art. 1, II, 22 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 2, Doc. Senaat n° 41.)*

Aanvraag om vergunning wordt gedaan bij eenvoudig verzoekschrift gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het mijnveld is gelegen. Indien de aanvrager vreemdeling is, moet hij eene woonplaats kiezen binnen het Rijk.

Een regelmatig plan van den bovengrond, met aanduiding van de omgrenzing der gevraagde uitgestrektheid op eeneschaal van 1/10000^e, wordt in 't vierdubbel bij de aanvraag gevoegd.

Op dat plan worden de naburige vergunde mijnvelden aangewezen.

Artikel 1.

(Zooals hiernevens.)

(1) Hiermede wordt bedoeld het Ontwerp van de Regeering, waarvan de indeeling en de nummering door de Vereenigde Commissiën werden gewijzigd in overleg met de Regeering.

(2) Algemeene titel der wet van 2 Mei 1837.

(3) Deze titel vervangt het opschrift van Hoofdstuk I van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 2, Doc. n° 41).

(4) Opschrift der 1ste afdeling van titel IV der wet van 21 April 1810 en van titel II der wet van 2 Mei 1837.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Mocht het mijnveld, met het oog waarop vergunning is aangevraagd, zich uitstrekken over verschillende provinciën, dan zal de aanvraag worden gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het zijne grootste uitgestrektheid heeft. Van de aanvraag en van het daaraan toegevoegd plan wordt een afschrift overgelegd ter griffie van het bestuur van elke der overige provinciën.

De plannen dienen gekeurd door den mijningenieur, en de Bestendige Afvaardigingen zijn, elk voor zich, gehouden de haar bestemde afschriften voor echt te verklaren.

Art. 2.

(Zie art. 1, II, 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n^r 41.)

Door de zorg van den provincialen griffier wordt de aanvraag onder hare dagteekening overgeschreven in een bijzonder boek en voor echt verklaarde uittreksels van deze overgeschreven aanvragen worden aan de verzoekers afgegeven.

De boeken mogen worden ingezien door al degenen die zulks verlangen.

Art. 3.

(Zie art. 1, II, 24 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n^r 41.)

Binnen dertig dagen te rekenen van de overschrijving, beveelt, zoo er grond voor is, de Bestendige Afvaardiging die de aanvraag heeft ontvangen, op verslag van den mijningenieur, het bekendmaken, bij aanplakking en bij opneming in de nieuwsbladen, van de aanvraag om vergunning. Van hare beschikking wordt den aanvragers onmiddellijk kennis gegeven.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 2.

(Zooals hiernevens.)

Art. 3.

(Zooals hiernevens.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

De belanghebbenden, alsook de Gouverneur, mogen gedurende dertig dagen, te rekenen van den dag der kennisgeving, in beroep komen van de beschikking der Bestendige Afvaardiging. Over dat beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid, die vooraf den Mijnsraad hoort.

Art. 4.

(Zie art. 1, II, 25 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt gedurende dertig dagen in de hoofdsteden der provinciën, in die der bestuurlijke arrondissementen waarin het mijnveld is gelegen, in de werkelijke of gekozen woonplaats van den aanvrager en in al de gemeenten over welker grondgebied het mijnveld zich mocht uitstrekken.

Zij worden, zoolang de aanplaking duurt, in het *Staatsblad* en, zoo er bestaan, in ten minste één nieuwsblad van elke der bovenbedoelde gemeenten, tweemaal, met een tusschentijd van vijftien dagen, opgenomen.

Art. 5.

(Zie art. 1, II, 26 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De vereischten, vervat in de eerste vier alinea's van artikel 1, zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid der aanvraag; die van het laatste lid

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 4.

De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt *gedurende zestig dagen*, enz. (Het overige zooals hiernevens.)

Art. 5.

(Lid 1 en lid 2 zooals hiernevens.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

van artikel 1 en van de artikelen 2, 3 en 4, op straffe van nietigheid van het onderzoek.

Het voldoen aan de vereischten omtrent het aanplakken en omtrent het opnemen in de nieuwsbladen wordt, binnen acht dagen, bij de Bestendige Afvaardiging bevestigd door de Colleges van burgemeester en schepenen, met overlegging van de nieuwsbladen, zoo er grond voor is.

Art. 6.

(Zie art. 1, II, 27 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

Aanvragen van mededingers en verzetschriften daartegen worden door de Bestendige Afvaardiging, op welker beschikking werd overgegaan tot opneming in de nieuwsbladen en aanplakking, ontvangen tot op den dertigsten dag te rekenen van dien der aanplakking.

Zij worden buitengerechtelijk beteekeend aan den Gouverneur der provincie en, door de zorg van den provincialen griffier, overgeschreven op het bij artikel 2 bedoeld boek.

Op verzoek van hunne inzenders worden zij per exploit aan de belanghebbende partijen beteekeend.

De aanvragen van mededingers moeten alleen dan worden opgenomen in de nieuwsbladen en aangeplakt,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

3de lid (nieuw) :

Ingeval van nietigheid van de aanvraag of van het onderzoek, kan de nietigheid der verkregen vergunning door de rechtbanken worden uitgesproken. Deze nietigheid verjaart door verloop van een termijn van vijf jaren te rekenen van de afkondiging van het vergunningsbesluit in het Staatsblad.

Art. 6.

Aanvragen van mededingers en verzetschriften daartegen worden door de Bestendige Afvaardiging, op welker beschikking werd overgegaan tot opneming in de nieuwsbladen en aanplakking, ontvangen tot na verloop van den termijn van zestig dagen te rekenen van den datum der aanplakking.

(Het overige zooals hiernevens.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

zooals hierboven is bepaald, wanneer zij mijnvelden begrijpen, gelegen buiten het gebied der eerste aanvraag, derwijze nochtans dat dit vereischte geen reden is om het onderzoek van deze aanvraag op te schorsen.

Art. 7.

(Zie art. 1, II, 28 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n° 41.)

Na verloop van het tijdsbestek voor de aanplakking en de opneming in de nieuwsbladen, en op bewijs dat voldaan is aan de vereischten, bepaald bij de voorgaande artikelen, brengt de met het onderzoek belaste Bestendige Afvaardiging, op verslag van den mijnningenieur en na inlichtingen te hebben ingewonnen omtrent de rechten en middelen der aanvragers, haar advies uit ten laatste binnen zestig dagen.

De Bestendige Afvaardiging van elke der overige provinciën over welke de mijn zich uitstrekt, brengt, op verslag van den mijnningenieur, haar advies uit binnen zestig dagen.

Deze adviezen worden met al de stukken van het onderzoek overgemaakt aan den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Art. 8.

(Zie art. 1, II, 28bis van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n° 41.)

Over de aanvraag om vergunning wordt bepaald beslist bij koninklijk besluit genomen overeenkomstig artikel 7 der wet van 2 Mei 1837.

Nadat de Bestendige Afvaardiging haar advies heeft uitgebracht,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 7.

Na verloop van den termijn van *zestig dagen te rekenen van den datum* der aanplakking, enz.

(Het overige zooals hiernevens.)

Art. 8.

(Zooals hiernevens.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

en tot op den dag van het vergunningsbesluit, mag elk verzet nog worden gericht tot den Minister van Nijverheid en Arbeid, die het zal ahangig maken bij den Mynraad; heeft de Mynraad evenwel zijn advies uitgebracht, dan kan een verzet hem nog enkel bereiken bij koninklijk besluit.

In allen gevalle wordt het verzet, op aanzoek van den tegenstander, bij exploit beteekend aan de belanghebbende partijen.

Indien het verzet steunt op den eigendom der mijn, door vergunning of anderszins verkregen, worden partijen verwezen naar de gerechtshoven en rechtbanken. Deze verwijzing wordt bevolen bij koninklijk besluit, den Mynraad gehoord.

De artikelen 1 tot en met 8 vervangen de artikelen 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 en 30 der wet van 21 April 1810, die ingetrokken zijn krachtens artikel 46 van de nieuwe wet. Het Ontwerp neemt de voorstellen van den Mynraad over. De bepalingen der wet van 1810 — zoo luidt de *Memorie van Toelichting* van 23 December 1904, ingediend den 7ⁿ Februari 1905, — strooken niet meer met de huidige middelen van openbaarheid. Geen enkel bezwaar werd ingebracht tegen de voorschriften opgelegd door dit deel van het Ontwerp, dat aldus de wet in overeenstemming brengt met onze instellingen en den Minister van Nijverheid en Arbeid, de Bestendige Deputatie en den Mynraad in de plaats stelt van den Minister van Binnenlandsche Zaken, den Prefect en den Raad van State onder het Keizerrijk.

De overgangsbepalingen van titel IV der wet van 2 Mei 1837 hadden reeds sommige voorschriften gewijzigd, wat betreft de aanvragen en de verzetschriften ingediend vóór 1 Januari 1831.

Krachtens de wet moet er niet meer worden overgegaan tot de afkondiging der aanvragen aan de deur van het gemeentehuis, alsmede van de parochiekerken of van de consistoriale kerken, door het toedoen van de meiers, bij het eindigen van den dienst, op een Zondag en ten minste eenmaal terwijl de plakschriften zijn aangeplakt. (Art. 24 der wet van 21 April 1810). Art. 4 (art. 1, n° II, 25, van het Ontwerp der Regeering) schrijft enkel voor, dat de gemeentebesturen voor de aanplakking moeten zorgen op kosten van de aanvragers.

Art. 7 (art. 1, n° II, 28, van het Ontwerp van Wet) voegt erbij dat de Bestendige Deputatie het bewijs van deze afkondigingen eischen zal, alvorens uitspraak te doen; naar luid van artikel 5 (art. 1, n° II, 26, van

het Ontwerp) wordt dat bewijs geleverd door een getuigschrift van de Colleges van burgemeester en schepenen.

Het komt ons voor dat het noodig zijn zal, enkele maatregelen te nemen bij koninklijk besluit, opdat die afkondigingen behoorlijk worden gedaan en tevens om de wijze daarvan te bepalen; die afkondigingen zijn inderdaad van groot belang voor derden.

De wet van 1810 schrijft het aanplakken voor gedurende vier maanden en verleent aan de concessie-aanvragers en aan degenen, die zich er tegen verzetten, hetzelfde tijdsbestek van vier maanden, te rekenen van den datum der aanplakking, voor het beteekenen, aan de prefecten, van hunne verzetschriften of van hunne aanvragen.

Door artikel 4, 1ste lid, en artikel 6, 2de lid, worden die tijdsbestekken verkort tot dertig dagen en de afkondigingen, in de nieuwsbladen gedaan zelfs binnen de laatste veertien dagen der aanplakking, worden door artikel 4, 2de lid, geldig erkend.

Uwe Commissiën waren van meening dat het tijdsbestek, verleend aan de aanvragers en aan degenen die er zich tegen verzetten, te kort is; zij stellen u voor, het te verlengen tot na verloop van den zestigsten dag te rekenen van den dag der aanplakking. De artikelen 4 en 6 zullen in dien zin moeten gewijzigd worden. Hetzelfde geldt voor artikel 7, opdat het met artikel 6 zou blijven overeenstemmen.

Het 1ste lid van artikel 6 moet dus luiden: *Tot na verloop van een termijn van zestig dagen te rekenen van den datum der aanplakking*, in plaats van: « tot den dertigsten dag ». De termijn van zestig dagen zal dien van dertig dagen vervangen in artikel 4, 1ste lid.

Ongetwijfeld mogen, naar luid van artikel 8, derden hun verzetschrift inbrengen bij den Minister van Nijverheid en Arbeid die het bij den Mijnraad aanhangig maakt, zoolang het koninklijk besluit tot vergunning niet is genomen.

Doch derden kunnen er ernstig en gewettigd belang bij hebben, dat hunne aanbiedingen en hunne aanvragen aan het voorafgaand advies van de Deputatie en van den mijningenieur worden onderworpen *terzelfder tijd als de aanvraag* om vergunning.

De termijn van vier maanden was te lang; de verkorting tot dertig dagen schijnt ons echter overdreven met het oog op de rechten van derden die de wet moet vrijwaren: zij moeten verwittigd worden en den tijd hebben om hunne verdediging voor te bereiden.

Het is ongetwijfeld hoogst voldoende, den termijn, door de wet van 1810 bepaald, te verkorten tot de helft.

Artikel 5 bekrachtigt de voorschriften die in de vorige vier artikelen voorkomen.

Naar gelang van de omstandigheden, spreekt het de nietigheid uit van « de aanvraag » of die van « het onderzoek ». Werd aan de wettelijke vereischten niet voldaan, dan moet alles herbegonnen worden, zoo het besluit tot vergunning nog niet door den Koning werd onderteekend. De aanvraag moet opnieuw worden ingediend en het onderzoek hernomen te rekenen van de laatste geldige akte.

In het Ontwerp is echter geene bepaling opgenomen betreffende de

gevolgen van het niet-nakomen der vereischten voor het bekendmaken van de concessie-aanvraag, *wanneer het koninklijk besluit tot vergunning verschenen is.*

Is dat besluit wettig? Is de vergunning geldig? Is de nietigheid van de aanvraag gedekt?

De rechtspraak neemt thans aan dat, in dit geval, de vergunning nietig is, al heeft de ondertekenaar van het verzetschrift persoonlijk kennis gehad van de aanvraag. De openbaarmaking der aanvraag is een hoofdzakelijke vereischte, evenals de verslagen der ingenieurs, het advies van de bevoegde Bestendige Deputatie, het advies van den Mijnraad. (*Pand. belges*, v^o *Mines*, n^{rs} 435 tot 458, en *SPLINGARD*, blz. 37. Zie *BURY*, n^{rs} 140 tot 144 en 270 tot 274 en de schrijvers door hem aangehaald.)

Uwe Commissiën waren van meening dat deze bekrachtiging te streng is en de toestanden niet genoeg in acht neemt. De rechtbanken moeten bevoegd blijven om, naar de omstandigheden, te kunnen oordeelen of die nietigheid al of niet dient te worden uitgesproken naar gelang van de mindere of meerdere zwaarwichtigheid van het ingeroepen verzuim, zelfs dan wanneer het de nietigheid van de aanvraag of van het onderzoek, naar luid van artikel 5, voor gevolg hebben zou. Zij zullen vooral in aanmerking nemen de gevolgen die het heeft gehad voor hem die deze nietigheid aanvraagt of tegenstelt.

Nietigheid kan enkel worden gevraagd door dezen in wier belang de vereischten van openbaarheid en aanplakking werden ingevoerd. Zij moeten het bewijs leveren dat hun recht is geschaad, dat hun een nadeel is berokkend. Dat wordt thans vereischt door de rechtspraak.

De rechtbanken, die alleen bevoegd zijn om uitspraak te doen over dit geschil (*BURY*, I, n^{rs} 270 tot 274), zullen nagaan welken invloed het optreden van dezen die bezwaren indienden bij het onvolledig of nietig onderzoek, kon uitoefenen op de beslissing, door de Regeering genomen ten gevolge van het administratief onderzoek dat door het koninklijk besluit tot vergunning is gesloten. Met een woord, zij zullen den regel toepassen : « *geene nietigheid zoo er geen nadeel is geleden* ». Zij zullen de aanvraag of de exceptie van nietigheid verwerpen wanneer blijkt dat deze, die bezwaren indiende, op andere wijzen kennis heeft gekregen van de aanvraag, en wel ten geschikten tijde om zijne vorderingen te doen gelden. Moest echter het verzet van deze, die bezwaren indient, op ernstige gronden steunen, werd hij verhinderd zijne rechten te doen gelden, dan zullen de rechtbanken artikel 107 van de Grondwet toepassen.

Uwe Commissiën hebben bijgevolg artikel 5 gewijzigd door toevoeging van een 3^e lid, luidende als volgt :

« *Ingeval van nietigheid van de aanvraag of van het onderzoek, kan de nietigheid der verkregen vergunning door de rechtbanken worden uitgesproken. Deze nietigheid verjaart door verloop van een termijn van vijf jaren te rekenen van de afkondiging van het vergunningsbesluit in het Staatsblad.* »

Redenen van openbaar belang wettigen deze verjaring. Over de geldigheid van de vergunning mag er niet lang onzekerheid zijn. Ook de rechten van derden moeten gevrijwaard worden : deze zouden in dwaling

kunnen gebracht worden omtrent de werkelijke waarde van den titel des vergunningshouders.

Ons dunkt zelfs dat de termijn van vijf jaar mag verkort worden. Deze termijn werd echter behouden omdat het gebeuren kan, zooals de heer Minister van Arbeid deed opmerken, dat de vergunninghouder zijne werken niet onmiddellijk aanvangt; daartoe worden hem door de wet vijf jaar verleend; soms zullen derden eerst kennis krijgen van het bestaan der vergunning door het aanvangen van de ontginningswerken.

Deze termijn mag noch geschorst noch onderbroken worden.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 9.

(Zie art. 1, II, 28ter van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n° 41.)

De aanvragen om vergunning, uit naam van den Staat gedaan, zijn niet onderworpen aan artikel 14 der wet van 21 April 1810 en evenmin aan de verplichting, het bestaan van een ontginbaar kolenveld te bewijzen. Zij worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810, bij artikel 9 der wet van 2 Mei 1837 en artikel 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837.

De Mijraad neemt daarvan kennis, doch alleen wat betreft het toezicht over de formaliteiten en de bepaling der bijzondere belangen, die behooren te worden aangezuiverd door de akte waarbij vergunning wordt verleend aan den Staat.

ONTWERP VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Art. 9.

De aanvragen om vergunning, uit naam van den Staat gedaan, zijn niet onderworpen aan artikel 14 der wet van 21 April 1810 en evenmin aan de verplichting het bestaan van een ontginbaar kolenveld te bewijzen. Zij worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6, 42 en 16, § 2, der wet van 21 April 1810, 9 en 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837.

(Het overige zooals hiernevens.)

Krachtens dit artikel is het toegelaten, overeenkomstig de aangenomen rechtspraak, zooals wij het aantoonen in ons eerste verslag, mijnconcessies te verleen aan den Staat. Het spreekt van zelf dat deze vergunningen niet onderworpen zijn aan de verplichting voor den Staat te doen blijken van de vereischte bevoegdheden om de mijn te ontginnen. De Staat moet evenmin doen blijken van het bestaan van een ontginbaar mijnveld, daar hij zelf daarover uitspraak doet in het onderzoek van de gewone aanvragen.

Doch de private rechten van derden moeten worden gevrijwaard tegenover den Staat door het nakomen van de vereischten van bekendmaking en aanplakking. De Mijnraad zal te dien einde moeten optreden evenals hij optreedt voor de andere vergunningen. Artikel 9 verplicht inzonderheid den Staat, de vergoedingen te betalen, die aan den eigenaar van den bovengrond worden toegekend door de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810 en 9 der wet van 2 Mei 1837. De Staat zal ook, bij voorkomend geval, aan den ontdekker de vergelding verschuldigd zijn, die is bepaald bij artikel 11, lid 4, der wet van 2 Mei 1837.

De tekst bedoelt niet artikel 16, lid 2, der wet van 1810, ongetwijfeld omdat artikel 11, lid 4, der wet van 2 Mei 1837 het heeft overgenomen zonder eenige wijziging. Het komt ons nochtans verkieslijk voor, het insgelijks aan te wijzen door den voorgestelden tekst ietwat te verkorten.

Door artikel 9 worden niet voorbehouden de bezwaren, uitgaande van derden (eigenaars van den bovengrond, aanvragers om uitbreiding of ontdekkers), die mochten verlangen dat de Staat hun, tot het bedrag van het voordeel dat hij er later zal uit trekken, de kosten zou terugbetalen, door hen *vóór de vergunning* gedaan aan werken later benuttigd bij het ontginnen van het kolenveld. Daarover handelt artikel 46 der wet van 21 April 1810 ; over de beteekenis van dit artikel wordt echter getwist.

Naar den wensch uitgedrukt door den Minister van Arbeid, zullen wij op het einde van dit verslag onderzoeken of artikel 46 voor de toekomst dient te worden ingetrokken of gewijzigd. Wordt het gehandhaafd en wordt alzoo de verklaring daarvan voorgoed bepaald, dan zal het hier moeten opgenomen en niet ingetrokken worden, zooals in het Ontwerp is gedaan, ten einde de overeenstemming niet te doen ophouden die, tegenover derden, moet bestaan tusschen de vergunningen van den Staat en die verleend aan private personen.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 10.

(Zie art. 1, III, van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n° 41.) (1)

De uitgestrektheid van het mijnveld wordt bepaald in de akte van vergunning. Zij wordt begrensd door loodrechte plannen, loopende door punten op den bovengrond aan te duiden, naar een stelsel aangenomen door den Minister van Nijverheid en Arbeid.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 10.

(Zooals hiernevens.)

(1) De tekst van artikel 1, III, 1° lid, vervalt : « Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt : »

Deze plannen worden getrokken van den bovengrond naar den ondergrond tot op eene onbepaalde diepte.

Bij uitzondering, wanneer de omstandigheden het mochten eischen, mag het mijnveld op bepaalde diepten uitscheiden en de begrenzing anders worden aangegeven dan door loodrechte plannen.

De tekst van artikel 29 der wet van 1810 liet te wenschen over. De nieuwe tekst is nauwkeuriger en vollediger. Het eerste lid vervalt en wordt in artikel 46 opgenomen ten gevolge van de gewijzigde herziening van het Ontwerp.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 11.

(Zie art. 31 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

De Staat behoudt zich de mijnen voor, die zijn gelegen onder de gronden in het licht rood getint op de bij deze wet gevoegde kaart, onverminderd de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810 en 9 der wet van 2 Mei 1837 alsmede bij artikel 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837, en welke, bij voorkomend geval, door den Mijnraad worden bepaald. Hij heeft echter het recht de gedeelten daarvan in concessie te geven, welke, om redenen van technischen aard, mochten noodig zijn voor de ontginning van de aangrenzende vergunningen; hij geeft aan de Kamer rekenschap van het gebruik van dat recht.

ONTWERP VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 11.

(Zooals hiernevens.)

...9 en 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837; ... (het overige zooals hiernevens).

Dit artikel huldigt het tot stand brengen van eene **Mijnreserve**, waarvan de uitgestrektheid werd bepaald door een bij de wet gevoegde kaart. Zoo werden door de Kamer drie zeer belangrijke strooken voorbehouden. Het door de heeren Hanrez en Harzé vooruitgezette denkbeeld, namelijk

het tot stand brengen van eene Reserve, werd zeer gunstig onthaald door al wie zich heeft onledig gehouden met het vraagstuk van de herziening der wet van 1810.

Sommigen wilden vooral het gevaar te keer gaan, het gansche kolenveld van stonden aan in vergunning te geven.

« *Op die wijze* », zegde de heer Hanrez, « *zou men de toekomst opofferen* » en, *wellicht binnen een min of meer korten tijd, aan onze nijverheid dit* » *zwarte brood ontnemen, dat haar onontbeerlijk is.* »

Anderen vereenigden zich daarmee, omdat zij het beschouwden hetzij als een eersten stap naar de ontginning van Staatswege of door eene in pacht nemende maatschappij, hetzij als een middel om terug te keeren tot tijdelijke vergunningen, met een eenvoudig recht tot ontginning, hetzij als een middel voor den Staat om zich de noodige kolen voordeelig aan te schaffen.

Er mag worden gezegd dat die bepaling, wijl zij de toekomst alsmede de eindoplossing van die zwaarwichtige vraagstukken op billijke wijze onverkort laat, van zelf was aangewezen als een middel tot overeenkomst tusschen de zoo ver van malkander verwijderde meeningen en dat zij heeft bijgedragen om aan de wet de buitengewone meerderheid te verzekeren, die haar bij alle partijen is te beurt gevallen.

Ook de Vereenigde Commissiën waren zeer gunstig gestemd voor de Mijnreserve.

In de wet komt geene bepaling voor betreffende het gebruik, door den Staat, van de voorbehouden strooken die hem voorgoed zijn toegewezen. Alleen de Wetgevende Kamers zullen ten gepasten tijde mogen bepalen wat daarmee dient te worden gedaan.

Bij de eindstemming over de wet stelde de Regeering voor, het verbod om de Reserve in concessie te geven niet langer te doen duren dan twintig jaar. Doch dit amendement werd verworpen. De Kamer nam enkel eene verzachting aan om wille van het algemeen belang : zij gaf machtiging aan den Koning om die gedeelten der Reserve in concessie te verleen, welke, om redenen van technischen aard, mochten noodig zijn voor de ontginning van de aangrenzende vergunningen. Deze afwijking van het beginsel der Reserve moet, volgens de bedoeling der Kamer, van gestrengte toepassing zijn. Ook heeft zij aan de Regeering de verplichting opgelegd, aan het Parlement rekenschap te geven van het gebruik dier gansch uitzonderlijke bevoegdheid. Het uitoefenen van dit recht moet, om technische redenen, volstrekt noodig zijn. Het is de uitdrukking die in de wet voorkomt.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 12.

(Zie art. 32 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 20, Doc. n^r 41.)

Behalve de bepalingen omtrent de uitvoering der wetten en verordenin-

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 12.

(Zooals hiernevens.)

gen op de politie der mijnen, mogen de bestekken de verplichtingen vaststellen die de vergunninghouders moeten in acht nemen, hetzij om de gezondheid op de werken te verzekeren, hetzij met het oog op hunne aansluiting bij inrichtingen die ten doel hebben, in het algemeen belang, havens of kaden aan te leggen, toe te rusten of te benuttigen, bestemd voor het in- en overladen van de mijnvoortbrengselen.

Deze bepaling machtigt de Regeering, zekere verplichtingen op te nemen in het bestek der vergunning.

In de wet van 1810 is er geen sprake van het bestek. Het werd ingevoerd door de ministerieele onderrichting van 3 Augustus 1810. Het organisch decreet van 18 November 1810 (art. 24) heeft aan de mijningenieurs voorgeschreven, de bedingen *van het bestek voor alle vergunningen* te doen geworden aan de prefecten.

Het mijnbestuur in België heeft, in 1840, een algemeen model van bestek vastgesteld.

Sedert geruimen tijd wordt er getwist over den aard der bedingen die daarin kunnen opgenomen worden. Sommigen beschouwen het bestek als een wezenlijke overeenkomst van privaten aard tusschen Staat en vergunninghouder en zijn geneigd aan te nemen dat men daarin zekere bepalingen mag opnemen, vreemd aan de uitvoering der wet en aan de mijnreglementen. Integendeel, volgens anderen, namelijk Bury, is het bestek *geen overeenkomst*. Het is eene handeling van de Openbare Macht, door haar in deze hoedanigheid verricht; de Regeering kan enkel, door het bestek, aan den aanstaanden vergunninghouder de bedingen opleggen, die zijn bepaald door de mijnwetten of zijn vereischt tot hare toepassing. Dat is, overigens, het hoofdbeginsel, gevestigd door de artikelen 67 en 88 der Grondwet die, met eene uiterste en door het Nationaal Congres gewilde stiptheid, de grenzen der Uitvoerende Macht bepaalt. (Zie BURY, I, n^{rs} 254 tot 270.)

De *Pandectes belges* (v^o Mines, n° 1744) beschouwen het bestek als eene overeenkomst, vrijelijk aanvaard door den concessie-aanvrager; zij bindt hem tegenover de Regeering. (Zie ook DE BROUCKERE en TIELEMANS, v^o Concession.)

Artikel 12 lost dat geschil niet op uitdrukkelijke en algemeene wijze op. Toch acht het artikel noodig, aan de Regeering het recht te verleen — en het verleent haar dit recht feitelijk — om aan de vergunninghouders verplichtingen op te leggen, ten einde de gezondheid op hunne werken te verzekeren, ofwel havens of kaden aan te leggen en te benuttigen, bestemd voor het in- en overladen van de mijnvoortbrengselen. Andererzijds, brengt het in herinnering het onbetwist recht der Regeering om in het

bestek al de voorschriften op te nemen, waardoor de uitvoering der wetten en reglementen moet worden verzekerd. Het neemt bijgevolg stilzwijgenderwijs aan dat, buiten deze voorschriften, de Regeering niet bevoegd is om in het bestek andere bepalingen op te nemen, die zij mocht nuttig achten doch die door de wet niet uitdrukkelijk zouden veroorloofd zijn.

Deze opmerking is van belang met het oog op artikel 41 der wet, dat de overtredingen der bepalingen en bedingen, *wettelijk* opgenomen in het bestek, straft met eene boete en met eene gevangenisstraf. Thans wordt algemeen aangenomen dat de bedingen van het bestek niet bekrachtigd zijn, en dat de krachtens de artikelen 93 tot 96 der wet van 1810 strafbare misdrijven *uitsluitend* diegene zijn, welke strijden met de bepalingen der wet of der reglementen, genomen ter voldoening aan de wet.

De Mijraad had den wensch uitgedrukt (blz. 72 en 73) dat het geschil betreffende den aard der bestekken door den wetgever zou worden opgelost.

Naar onze meening, heeft de Regeering dezen wensch ingewilligd. Hij wordt practisch ten uitvoer gebracht door de artikelen 12, 14 en 41 en door de nieuwe bepalingen der wet ten gunste van de mijnwerkers. De nieuwe wet legt aan de vergunninghouders de verplichting op, hunne werklieden aan te sluiten bij de Lijfrentekas. Zij verklaart de vergunning vervallen ingeval van vertraging of staking van hunne ontginning. Nu, het is vooral omtrent deze punten dat er geschil was.

Anderdeels heeft de wet op de vergoeding der arbeidsongevallen insgelijks een der geschilpunten weggenomen.

Eindelijk heeft artikel 14, door het regelingsrecht der Regeering merklijk uit te breiden, aan het vraagstuk bijna al zijn belang ontnomen. Aan den Koning wordt, bij de nieuwe wet, macht verleend tot het nemen, zelfs *bij wijze van voorzorg* en zonder onderscheid tusschen de mijn en hare bovengrondsche aanhoorigheden, van al de maatregelen die hij nuttig achten zal om de openbare veiligheid, gezondheid en geriefelijkheid, de stevigheid der werken, de veiligheid en de gezondheid der arbeiders, alsmede het behoud der bovengrondsche eigendommen te waarborgen. De bevoegdheden, door artikel 50 opgedragen aan het Bestuur, zijn aanmerkelijk uitgestrekt en niet langer bestaat de noodzakelijkheid om dit artikel door het bestek aan te vullen.

Aan de Regeering wordt ook de zending toevertrouwd, de bevoegdheid te bepalen van de overheden die zijn belast, zelfs ambtshalve, met de uitvoeringsmaatregelen. De overtredingen van deze reglementen worden gestraft met de straffen bepaald in artikel 41. De uitgaven, voorgeschreven door de aldus afgevaardigde overheden, moeten door den huidige vergunninghouder worden bekostigd.

Dank zij dit samenstel van bepalingen, levert het geschil over de waarde der bepalingen van het bestek, om zoo te zeggen, nog enkel een geschiedkundig belang op. Voortaan zal het Bestuur zelden verplicht zijn, te steunen op de bijzondere bepalingen van het bestek.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.AFDEELING II. — VAN DE UITVOERING VAN SOMMIGE ONDERGRONDSCH
WERKEN BUITEN DE VERGUNDE GRONDEN.

Art. 13.

*(Zie art. 2 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 8, Doc. n^r 41.)*

De volgende bepaling wordt toegevoegd aan artikel 12 der wet van 2 Mei 1837 :

« De ondergrondsche werken, buiten het vergund mijnveld uit te voeren met het oog op de luchtstrooming, den waterafvoer of het vervoer van de mijnvoortbrengselen, kunnen eveneens van algemeen nut worden verklaard, overeenkomstig de bepalingen van dit artikel. »

Art. 13.

(Zooals hiernevens.)

Deze bepaling werd voorgesteld door den Mijnraad (zie blz. 102 en 103) in dezelfde bewoordingen als die van het Ontwerp. Zij heeft ten doel, het geschil te doen ophouden omtrent de vraag of artikel 12 der wet van 2 Mei 1837 van toepassing is op ondergrondsche wegen. (Zie BURY, n^r 600).

Dat recht zal natuurlijk de eigenaars van den bovengrond minder schaden dan het recht, door de wet van 1837 reeds verleend aan de vergunninghouders.

De Commissiën zijn van meening dat dit recht dient te worden erkend in het algemeen belang der mijnontginning.

Het is onderworpen aan al de vereischen der wet van 2 Mei 1837.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.AFDEELING III. — VAN HET UITOEFENEN VAN HET TOEZICHT
OP DE MIJNEN (1).

Art. 14.

*(Zie art. 1, VII, van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 7, Doc. n^r 41) (2).*

Wat de mijn en hare bovengrondsche aanhoorigheden aangaat, voor-

Art. 14.

(1) Zie het opschrift van titel V der wet van 1810 : « Van het uitoefenen van het toezicht op de mijnen door het bestuur. » Deze titel behelst het te vervangen artikel 50.

(2) Het eerste lid van artikel 1, VII, luidende : « Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen », vervalt.

zien koninklijke besluiten in de maatregelen te nemen hetzij bij wijze van voorkoming, hetzij ingeval van dreigend gevaar, zoowel om de openbare veiligheid, gezondheid en geriefelijkheid te waarborgen als met het oog op de gaafheid der mijn, de stevigheid der werken, de veiligheid en de gezondheid der arbeiders en het behoud der bovengrondsche eigendommen.

Deze besluiten omschrijven de bevoegdheid der overheden, belast met de maatregelen van uitvoering en, inzonderheid, zoo daartoe aanleiding bestaat, de schorsing van het bedrijf, het verbod voorloopig te ontginnen, zelfs voor een onbepaalden tijd, en het ambtshalve uitvoeren van de noodige werken.

De werken, met inbegrip van diegene uit te voeren voor de veiligheid der voormalige mijnschachten, binnen de omgrenzing van het vergund mijnveld aanwezig, komen ten laste van den tegenwoordigen vergunninghouder, zelfs indien die werken ambtshalve moeten worden uitgevoerd krachtens de verordeningen voorzien bij dit artikel.

Na het woord « *eigendommen* », de woorden : « *en bruikbare wateren* » bij te voegen.

Eene bepaling toe te voegen, luidende als volgt :

Deze besluiten worden aan het voorafgaand advies van den Mynraad onderworpen.

Zij bepalen het verhaal en de waarborgen waarop de ontginners recht hebben.

In de gevallen voorzien bij artikel 7 der wet van 2 Mei 1837, handhaven zij de verplichting, het advies van den Mynraad in te winnen.

Ingeval van geschil over de burgerlijke rechten, wordt door de rechtbanken uitspraak gedaan.

Terzelfder tijd als het advies van den Mynraad en een met redenen omkleed verslag, deelt de Regeering aan de Kamers mede de besluiten door haar genomen uit krachte van de opdracht haar door dit artikel verleend.

Dit artikel is een van de gewichtigste artikelen der nieuwe wet.

Aan de Uitvoerende Macht verleent het door eene algemeene overdracht van macht, en zonder voorbehoud, de meest uitgebreide rechten, niet enkel om de *bestaande en werkelijke* gevaren te keer te gaan, die zich voordoen in de ontginning der mijn, maar ook om de gevaren te voorkomen en te beletten, die het Bestuur vreezen mocht in eene min of meer verwijderde toekomst.

Op welke gronden wordt dit artikel gerechtvaardigd ?

- « *In zake ongevallen* », zoo luidt de Memorie van Toelichting van » 7 Februari 1905, « *is het immer beter te voorkomen dan te herstellen.*
- » *Het Bestuur, reeds gewapend met de macht om de maatregelen voor*
- » *te schrijven die worden vereischt met het oog op de veiligheid van het*
- » *algemeen, het in stand houden van de schachten, de stevigheid van de*
- » *werken, de zekerheid van de mijnarbeiders of van de woningen op den*
- » *bovengrond, beschikt niet altijd over de middelen om zoo spoedig te han-*
- » *delen als de omstandigheden zulks mochten eischen.*
- » *De wet van 1810 dient aangevuld, zoowel in dit opzicht als met het*
- » *oog op de vrijwaring van het algemeen tegen schade of hinder.*
- » *In weerwil van de overlasting die zij veroorzaken, ontsnappen de*
- » *mijnen aan de verordeningen op de gevaarlijke, ongezonde en hinder-*
- » *lijke inrichtingen... Maar het is vooral noodig dat de Regeering het recht*
- » *hebbe op te treden bij algemeenen maatregel van bestuur, toepasselijk op*
- » *al de ontginningen zonder onderscheid en vatbaar voor wijziging en ver-*
- » *betering, naar gelang daaraan behoefte zal worden gevoeld. »*

Dat is het doel van artikel 14.

Het vervangt artikel 50 der wet van 1810, dat aan de prefecten het recht geeft, evenals in zake van groote wegen (wet van 29 Floréal jaar X), voorzorgen te nemen tegen de gevaren die de openbare veiligheid, het in stand houden der putten, de stevigheid der werken, de veiligheid der mijnwerkers « *of der woningen* » op den bovengrond « **BEDREIGEN** ».

Die gevaren moeten dus bestaan op het oogenblik dat de prefecten krachtens artikel 50 handelend optreden.

Het vervangt ook, volgens artikel 46 (36 van het Wetsontwerp), de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813. Deze blijven slechts voorloopig van kracht tot de afkondiging van de koninklijke besluiten, voorzien bij artikel 14.

Welke is de huidige toestand van deze wetgeving, die door de Memorie van Toelichting onvoldoende wordt geacht?

Eerst en vooral wordt, zooals wij even vaststelden, door artikel 50 aan de prefecten het recht verleend om de maatregelen te nemen, bij de wet van 29 Floréal jaar X toegelaten wanneer de veiligheid der mijn, der arbeiders of « *der woningen* » op den bovengrond werkelijk in gevaar gebracht of door een nakend gevaar bedreigd is.

Deze bepaling bleek onvoldoende bij de rampvolle waterstraal dicht bij Luik in 1812. De Keizerlijke Regeering regelde toen de mijnpolitie bij decreet van 3 Januari 1813.

Dit decreet heeft ten doel, de veiligheid der werklieden te verzekeren, niet enkel wanneer het gevaar aanwezig of althans dadelijk dreigend is, maar zelfs wanneer het gevaar enkel te vreezen is. Dat gaf aanleiding tot de artikelen 3, 4, 5 en 7 van dit decreet, door de Regeering vermeld in artikel 46 (36 van het Ontwerp) en waarbij wordt veroorloofd, zelfs zeer gewichtige, ja bijna eigendunkelijke *voorbehoedende* maatregelen te nemen om de ongevallen te voorkomen, waarvan de werklieden de slachtoffers zouden kunnen zijn, van het oogenblik af dat het Bestuur er voor vreest.

In het decreet van 3 Januari 1813 komen ook algemeene regelingsbepalingen voor, bestemd om de veiligheid der ontginningen voor de toekomst te verzekeren en om artikel 50 aan te vullen, wanneer er werkelijk gevaar is.

Het organisch koninklijk besluit van 28 April 1884 heeft het keizerlijk decreet van 3 Januari 1813, in zijne onderscheidene bepalingen, ter uitzondering van de artikelen 3, 4, 5 en 7, beschouwd als een eenvoudig reglement. Het heeft dit ingetrokken en enkel de artikelen gehandhaafd, die heden nog van kracht zijn en alleen door eene wet kunnen worden vernietigd. Immers, deze bepalingen verruimen en wijzigen artikel 50 der wet van 1810. Zij werden door den Senaat niet vernietigd. Naar de grondwetten van het Keizerrijk hebben zij dus kracht van wet.

De rechten der Regeering uit krachte van artikel 50 en van het keizerlijk decreet van 1810 (art. 4 en 7), worden door de Regeering beschouwd als uitzonderlijk; gezegde wet schreef voor, dat de krachtens deze rechten genomen besluiten met redenen moesten omkleed zijn en dat een advies van den Mynraad daaraan moest voorafgaan.

Deze wetgeving wordt door het Wetsontwerp gewijzigd.

Voortaan zijn de mijnen krachtens artikel 14 gesteld onder het toezicht van het Bestuur, wat betreft « *de gezondheid en geriefelijkheid van het algemeen* ».

Het laat toe dat daartoe reglementen worden ingevoerd en stelt aldus de mijnen gelijk met de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke nijverheidsinrichtingen.

Het strekt de bevoegdheid der Openbare Machten uit, niet enkel tot de mijn, maar ook tot al hare bovengrondsche aanhoorigheden. Alleen de eigendom van den bovengrond ontsnapt aan de eigendunkelijke macht die aan de Regeering is verleend. (BURY, n^r 359.)

Het huldigt de « *voorbehoedende* » bevoegdheid van het Bestuur, zelfs *wanneer er geen werkelijk gevaar is*, in alle gevallen voorzien bij artikel 50 der wet van 1810. Thans heeft, buiten een gevaar van dien aard, het Bestuur het recht niet tusschenbeide te komen, tenzij de veiligheid der arbeiders wordt bedreigd, zooals is voorzien bij de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813. Voortaan treedt het Bestuur op een algemeene wijze handelend op om voorbehoedende maatregelen te nemen, zelfs wanneer enkel wordt gevreesd voor een toekomstig gevaar. (*Pandectes belges*, v^o *Mines*, n^{rs} 1407 tot 1420.)

Als *voorbehoedende* maatregel wordt door het Ontwerp toegelaten : het schorsen van het bedrijf en het verbod te ontginnen, voor een onbepaalden

tijd, alsmede het uitvoeren van de noodige werken van ambtswege en op kosten van de ontginners.

Het verleent aan de Uitvoerende Macht het onbeperkte recht, de bevoegdheid te bepalen van de overheden die door haar zullen worden belast met het voorschrijven van de uitvoeringsmaatregelen, zelfs als er geen dreigend en zeker gevaar is.

Tot nog toe heeft de wet deze overheden aangewezen en hare bevoegdheid bepaald.

Het Ontwerp verplicht de Regeering hoegenaamd niet, waarborgen te geven aan de vergunninghouders of hun het recht te verleen om in beroep te komen bij deze of gene overheid.

Hare verschillende beambten zijn hoegenaamd niet aansprakelijk bij het uitoefenen van hunne macht.

Er is meer. Door de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 1813 en artikel 50 in te trekken, te rekenen van de afkondiging der aanstaande koninklijke besluiten, ontnemt het Ontwerp aan de ontginners den waarborg van het tusschenbeide komen van den Mijraad, die hun verzekerd was door artikel 7 der wet van 2 Mei 1837.

Niettemin hebben uwe Commissiën, na de zaak te hebben behandeld, deze algemeene overdracht van macht aangenomen ten bate van de Uitvoerende Macht, zooals zij is opgenomen in artikel 14.

De keizerlijke wetgeving moet immers in overeenstemming worden gebracht met onze huidige bestuurlijke en staatkundige wetgeving.

Ook is het noodig, de geschillen te doen ophouden betreffende de rechten van het Bestuur.

In het belang van de veiligheid van den bovengrond, evenals van de veiligheid der ontginning en der arbeiders moeten de voorbehoedende rechten van de Regeering en van hare beambten worden versterkt, zelfs wanneer er geen werkelijk gevaar is. Valt er gevaar te vreezen, dan is het beter het te voorkomen, zooals de Regeering het terecht doet opmerken in hare Memorie van Toelichting.

Men mag niet veronderstellen dat, bij het opmaken van de koninklijke besluiten, de Regeering aan de ontginners de waarborgen of de middelen tot verhaal zou ontzeggen, waarop zij recht hebben.

Men heeft echter, naar aanleiding van bovenstaande aanmerkingen die in 't midden werden gebracht door een lid der Commissie, bevonden dat men bij artikel 14 eene slotbepaling diende te voegen, luidende als volgt :

« Deze besluiten worden aan het voorafgaand advies van den Mijraad » onderworpen.

» Zij bepalen het verhaal en de waarborgen waarop de ontginners recht » hebben.

» In de gevallen voorzien bij artikel 7 der wet van 2 Mei 1837, hand- » haven zij de verplichting, het advies van den Mijraad in te winnen.

» Ingeval van geschil over de burgerlijke rechten, wordt door de recht- » banken uitspraak gedaan.

» *Terzelfder tijd als het advies van den Mynraad en een met redenen omkleed verslag, deelt de Regeering aan de Kamers mede de besluiten door haar genomen uit krachte van de opdracht haar door dit artikel verleend.* »

Het advies van den Mynraad, de mededeeling aan de Kamers en de andere voorschriften in het amendement vervat, zijn ernstige waarborgen tegen elke willekeur.

Wij doen nog opmerken dat de koninklijke besluiten, bij dit artikel voorzien, de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 niet kunnen doen vervallen. (Zie Code DELECOURT, blz. 895 en 900, nota's; *Pandectes belges*, v^o *Mines*, n^{rs} 1614 tot 1616.) Daartoe is eene wet noodig. Deze voorwaardelijke intrekking moet dus in artikel 46 der wet worden uitgedrukt. De tekst van artikel 36 van het Ontwerp zou onvoldoende zijn.

Men doet de inleiding wegvallen van artikel 1, n^r VII, van het Ontwerp, inleiding waarbij artikel 50 wordt afgeschaft en door het nieuw artikel 14 vervangen. Zij is *nutteloos*, daar artikel 46 al de gevallen van intrekking voorziet. Zij is *onvolledig*, wijl zij de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 niet bedoelt. Deze leemte wordt aangevuld door artikel 46, dat ze uitdrukkelijk doet vervallen na de afkondiging der koninklijke besluiten.

Een andere toevoeging aan den tekst wordt door uwe Commissiën voorgesteld.

Artikel 15 (art. 3 van het Ontwerp) verplicht den vergunninghouder tot herstelling van elke schade, veroorzaakt door de uitvoering der werken in de mijn, en namelijk van de nadeelen voortspruitende uit de opdroging van het water. Dit punt werd onder het beheer der wet van 1810 min of meer betwist. De rechtbanken brachten met elkaar strijdige vonnissen uit.

In artikel 50 is er enkel sprake van de *veiligheid der « woningen » op den bovengrond*; dat gaf aanleiding tot twijfel over de vraag of de bestuurs-overheid haar recht van politie mag uitoefenen om de wateren van den bovengrond te beschermen. De Mynraad heeft bepaald welk onderscheid dient te worden gemaakt volgens de gevallen. (BURY, n^r 365.)

Allen bekommeren zich thans in de eerste plaats over het vraagstuk van het goed in stand houden der wateren. Het is van het hoogste belang voor « *de gezondheid en geriefelijkheid van het algemeen* »; de wijze waarop deze moeten gevrijwaard worden, zal worden geregeld door de koninklijke besluiten voorzien bij artikel 14.

Elke twijfel omtrent den zin van het woord « *eigendommen* » moet worden weggenomen door de bijvoeging van de woorden « *en bruikbare wateren* » van den bovengrond, zóó dat het genot dezer wateren op zekere en bijzondere wijze wordt gewaarborgd. Deze bescherming van het Bestuur moet hun worden verleend, evenals de bescherming der rechtbanken, om de redenen die aanleiding hebben gegeven tot artikel 15 der wet.

AFDEELING IV. — VAN DE AANSPRAKELIJKHEID VOOR SCHADE
VOORTSPRUITENDE UIT DE ONTGINNING (1).

Art. 15.

(Zie art. 3 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 8, Doc. n° 41.)

De vergunninghouder is van rechts-
wege verplicht te vergoeden elke
schade veroorzaakt door uitvoering
van de werken in de mijn.

Indien het te vreezen is, dat de
middelen van den vergunninghouder
niet toereikend mochten zijn om de
geldelijke gevolgen van zijne moge-
lijke aansprakelijkheid te bestrijden,
kan hij worden gehouden zekerheid te
stellen tot het betalen van elke ver-
goeding.

De rechtbanken oordeelen over de
noodzakelijkheid van dezen waarborg
en bepalen daarvan den aard en het
bedrag.

Echter wordt de waarborg enkel
toegestaan voor zooveel de onder-
grondsche werken van aard zijn, na
korten tijd, eene bepaalde schade te
veroorzaken.

Dezelfde voorschriften zijn van toe-
passing op elken persoon die opspo-
ringswerken verricht.

Bij overdracht van eigendom, zijn de
gewezen en de nieuwe eigenaar hoof-
delijk aansprakelijk voor de schade
voortspruitende uit werken, reeds
uitgevoerd op het oogenblik der over-
dracht.

Art. 15.

(Zooals hiernevens.)

*Hij kan worden gehouden zekerheid
te stellen tot het betalen van elke ver-
goeding, indien zijne ondergrondsche
werken van aard zijn om, binnen een
kort tijdsverloop, een bepaalde schade
te veroorzaken, en indien het te vreezen
is dat zijne persoonlijke middelen niet
toereikend mochten zijn om de gelde-
lijke gevolgen van zijne mogelijke aan-
sprakelijkheid te bestrijden.*

(Zooals hiernevens.)

(Naar lid 2 overgebracht.)

(Zooals hiernevens.)

(Zooals hiernevens.)

(1) Opschrift van Hoofdstuk II van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 8, Doc. n° 41).

Dit artikel werd herhaaldelijk omgewerkt, zelfs in tweede lezing.

Het beginsel krachtens welk de vergunninghouder aansprakelijk is tegenover den eigenaar van den bovengrond, zonder eenige schuld, wordt thans niet meer betwist.

Artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek is hier niet van toepassing.

De ontginner wordt niet toegelaten tot het bewijs dat hij geene enkele nalatigheid heeft begaan, noch zelfs dat het hem onmogelijk was, de door zijne werken veroorzaakte schade te vermijden.

Hij kan zich aan deze onbeperkte aansprakelijkheid niet onttrekken, noch zich onderwerpen aan het gemeene recht, gehuldigd door artikel 1382, tenzij krachtens eene bijzondere overeenkomst met den eigenaar van den bovengrond. Zooals elke overeenkomst moet ook deze worden nagekomen. De vergunninghouder is dan enkel aansprakelijk wegens zijne schuld en wegens zijne nalatigheid. Zoo luidt de rechtspraak.

Thans is men het niet eens wat betreft de wateren der beken, bronnen en putten, en ons Hof van Cassatie bleef het op dit stuk niet altijd eens met zichzelf. Men houdt staande dat de ontginner niet gehouden is tot herstelling der schade voortspruitende uit het verdwijnen der wateren, indien zijne werken zich binnen den eigendom van den eischer niet hebben uitgestrekt.

Artikel 15 stelt terecht een einde aan die spitsvondige onderscheidingen en verplicht den ontginner op onbeperkte wijze tot het vergoeden van elke schade veroorzaakt door zijne werken. De woorden « *aan den bovengrond* » werden door de Kamer der Volksvertegenwoordigers weggelaten, om geen enkelen twijfel meer te laten bestaan over het recht op vergoeding, ingeval van opdroging der wateren. Dat is eene redelijke en beslissende uitlegging der wet van 1810.

De wet van 1810 verplicht daarenboven den ontginner, zekerheid te stellen tot het betalen van schadevergoeding in zekere gevallen. De verklaring van dit artikel door Napoleon strekte de toepassing daarvan uit tot buiten zijne juiste bewoordingen. Dat gaf aanleiding tot moeilijkheden die de nieuwe tekst wegneemt.

De waarborg tot herstelling der schade kan door de rechtbanken worden verleend mits eene dubbele voorwaarde :

1° Indien de ondergrondsche werken van aard zijn om, *na korten tijd*, eene *bepaalde* schade te veroorzaken ;

2° Indien de middelen van den vergunninghouder niet toereikend schijnen om de gevolgen van zijne mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden.

De rechtbanken bepalen, naar de omstandigheden, den aard en het bedrag van den waarborg.

Bij het herlezen van de behandeling van dit nieuw artikel in de Kamer, geeft men zich rekenschap hoe moeilijk het opstellen daarvan was. Aanzienlijke en tegenstrijdige belangen moesten gevrijwaard worden. Ons komt het voor, dat het aangenomen stelsel het vraagstuk op billijke wijze heeft opgelost en dat het om zoo te zeggen onmogelijk was, de uitspraak niet over te laten aan de rechtbanken die rekening zullen houden met de toestanden en de omstandigheden. Deze verplichting tot het stellen van

zekerheid zal zeer nuttig zijn in het geval dat de ontginner eene naamlooze vennootschap is, waarvan het vermogen over het algemeen is beperkt tot de waarde der mijn. Zij zal de vennootschap weerhouden, bij de nakende uitputting van de mijn, zich te wagen aan eene ontginning die gevaarlijk mocht zijn voor de eigendommen en de wateren van den bovengrond.

Wij meenen dat de vorm van het artikel ietwat kan verbeterd worden zonder den zin daarvan te wijzigen. De beide voorwaarden, gesteld tot het bekomen van eene zekerheid, moeten worden vereenigd en geplaatst vóór de algemeene bepaling die de zending der rechtbanken bepaalt.

Bij wijze van amendement stellen wij voor, lid 2 en lid 4 van artikel 15 te vereenigen in één artikel.

Artikel 15 zou dus luiden :

« De vergunninghouder is van rechtswege verplicht te vergoeden elke schade veroorzaakt door uitvoering van werken in de mijn. »

« *Hij kan worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding, indien zijne ondergrondsche werken van aard zijn om, binnen een kort tijdsverloop, eene bepaalde schade te veroorzaken, en indien het te vreezen is dat zijne persoonlijke middelen niet toereikend mochten zijn om de geldelijke gevolgen van zijne mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden.* »

« De rechtbanken oordeelen over de noodzakelijkheid van dezen waarborg en bepalen daarvan den aard en het bedrag.

» Dezelfde voorschriften, enz. (*het overige zooals in het Ontwerp*). »

Men kan voorzeker van meening zijn dat het aangenomen stelsel beter zou kunnen omschreven worden ; wij gelooven echter dat, in dit kiesche vraagstuk, de pogingen van Regeering en Kamer eenen uitslag hebben bereikt, waarmee de Senaat zich insgelijks kan vereenigen.

Krachtens het hoofdelijk verhaal, door het laatste lid bepaald, zal men den huidigen vergunninghouder in rechten kunnen vervolgen voor geheel de schade, onverminderd het mogelijk verhaal van dezen op zijn voorganger. Beter dan de eigenaar van den bovengrond is hij in staat, het bewijs te leveren van de aansprakelijkheid van den vorigen ontginner.

De tegenstrijdige overeenkomsten, die de ontginners onderling mochten aangaan bij de overdracht van de mijn, zouden tegenover derden geen uitwerking hebben.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 16.

(Zie art. 4 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 9, Doc. n° 41.)

Over rechtsvorderingen tot vergoeding van de veroorzaakte schade,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 16.

De vrederechters nemen kennis van de gedingen tot vergoeding der ver-

minder dan 2,500 frank bedragende, wordt als in kortgeding beslist.

oorzaakte schade, wanneer de vergunninghouders het eens zijn over het beginsel en over het onderling op zich nemen der aansprakelijkheid, in hoogsten aanleg tot het bedrag van 1,000 frank, in eersten aanleg tot het bedrag van 1,500 frank.

Gaat de eisch niet 2,500 frank te boven, dan doen de burgerlijke rechtbanken uitspraak zooals in summiere zaken.

Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan staat het de rechtbank vrij één deskundige aan te wijzen.

Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan kan de rechtbank slechts één deskundige aanwijzen, en in hare beslissing, bepaalt zij binnen welken termijn het verslag moet worden overgelegd.

Elke beslissing, waarbij een onderzoek door deskundigen wordt bevolen bepaalt het tijdsbestek waarbinnen het verslag moet worden overgelegd.

De Kamer der Volksvertegenwoordigers werd geleid door den rechtmatigen wensch, de kosten dier rechtsgedingen te verminderen. De Senaat zal voorzeker deze meening deelen.

Uwe Commissiën waren van gevoelen dat men op dezen weg nog verder mocht gaan.

Zij stellen u voor, aan de vrederechters de zending op te dragen, uitspraak te doen over de gedingen tot vergoeding der schade veroorzaakt aan den bovengrond, telkenmale de eisch niet 1,500 frank te boven gaat, wanneer men het eens is over het beginsel der aansprakelijkheid van den vergunninghouder. Zijn er verscheidene verweerders, dan moet men het ook eens zijn over het onderling op zich nemen der aansprakelijkheid. (Zie art. 2 en 3 der wet van 25 Maart 1876 op de bevoegdheid.)

Deze beide voorwaarden zijn noodzakelijk ; immers, wanneer men het niet eens is, kan het debat, hoewel het enkel een geringe som geldt, een aanzienlijken invloed hebben op meer zwaarwichtige geschillen betreffende aangrenzende onroerende goederen.

Doch soortgelijke rechtsgedingen hebben thans, over 't algemeen, bijna uitsluitend het bedrag der vergoeding ten doel.

Gaat de eisch niet 1,000 frank te boven, dan moet, in voormeld geval, de beslissing van den vrederechter worden aanvaard door beide partijen, om haar de betrekkelijke hoge kosten van een beroep te sparen.

Wij meenen te mogen staande houden dat deze, die een eisch instellen, zoowel als de ontginners het aannemen van dit amendement met genoegen zullen begroeten.

De gewijzigde tekst luidt :

« *De vrederechters nemen kennis van de gedingen tot vergoeding der*
 » *veroorzaakte schade, wanneer de vergunninghouders het eens zijn over*
 » *het beginsel en over het onderling op zich nemen der aansprakelijkheid,*
 » *in hoogsten aanleg tot het bedrag van 1,000 frank, in eersten aanleg tot*
 » *het bedrag van 1,500 frank.*

- » Gaat de eisch niet 2,500 frank te boven, dan doen de burgerlijke recht-
 » banken uitspraak zooals in summiere zaken.
 » Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan
 » kan de rechtbank slechts één deskundige aanwijzen, en in hare beslissing,
 » bepaalt zij binnen welken termijn het verslag moet worden overgelegd. »

Voor het overige worden de gewone regelen betreffende bevoegdheid en burgerlijke rechtspleging toegepast.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

AFDEELING V. — VAN AFSTAND EN VAN OVERDRACHT DER VERGUNNINGEN.

Afstand van mijnvergunningen wordt door de wet van 1810 niet veroorloofd. Althans, in dien zin luidt de rechtspraak in België. In Frankrijk daarentegen heeft de Regeering de wettelijkheid van de afstanddoening door den vergunninghouder aangenomen. Om gelijke redenen gelden daarvoor al de voorschriften die zijn opgelegd tot het bekomen der vergunning. Deze wordt ingetrokken op dezelfde wijze als zij tot stand werd gebracht. Aankondigingen, aanplakbrieven, verzetschriften, adviezen van de ingenieurs en van den prefect, decreet na beraadslaging van den Raad van State, al deze voorschriften worden voor de aanvraag om afstand vereischt.

Zij wordt niet toegestaan, wanneer de mijn met hypotheken of voorrechten is bezwaard.

De vergunninghouder wordt door het decreet vrijgesteld van de uitkeeringen, verschuldigd aan den Staat en aan de eigenaars van den grond.

In overeenstemming met de gansche rechtsleer in ons land, wijst de Memorie van Toelichting van 24 December 1904 op deze leemte in de wet van 1810. Zij erkent dat het noodig is, den vergunninghouder ter hulp te komen, wanneer goede trouw en rechtvaardigheid het eischen. Ook ditmaal vereenigde de Regeering zich met de voorstellen van den Mijnraad, en wel nagenoeg voor al wat zij behelzen. (Verslag van den Raad, blz. 56 tot 61.)

Voor de na te komen regelen werden twee tijdperken bepaald : het eerste wordt gesloten door een koninklijk besluit dat uitspraak doet over de ontvankelijkheid der aanvraag. De Fransche tekst zegt : « *l'admissibilité* ». De aanvraag is *ontvankelijk*, indien er is voldaan aan de vereischten, bij de artikelen 17 en 18 van het Ontwerp gesteld wat grond en vorm betreft. Doch dan moeten de belangen van derden in 't oog worden gehouden en moet de uitvoering der werken, door de openbare veiligheid

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk III van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 10, Doc. n° 41.)

geëischt, worden verzekerd. Daarna begint een tweede tijdperk waarin deze beide hoofdzaken worden geregeld.

Het eerste tijdperk heeft ten doel, de belangen van den vergunninghouder met rechtvaardigheid te behartigen. De bedding moet uitgeput zijn ofwel niet bestaan. Men is verplicht te handelen op dezelfde wijze als voor de concessie-aanvraag (art. 17 en 18).

In het tweede tijdperk dat, naar onze meening, veel gewichtiger is dan het eerste, houdt de wet zich vooral bezig met de rechten van derden, die moeten geëerbiedigd worden, en met de onontbeerlijke veiligheidsmaatregelen in het algemeen belang. En toch stelt het Ontwerp zich tevreden met een besluit van de Bestendige Deputatie om dit tweede tijdperk te sluiten en uitspraak te doen over deze vraagstukken waarvan de oplossing moeilijk zijn kan. Alleen wanneer beroep is aangeteekend, wordt over dit beroep beslist bij een ministerieel besluit, niet bij een koninklijk besluit; buiten dit geval, stelt de beslissing van de Deputatie een einde aan de vergunning, en een kennisgeving wordt in het *Staatsblad* opgenomen om de belanghebbenden daarvan te onderrichten.

De Mynraad legt deze twee opeenvolgende en onderscheidene tijdperken der procedure uit, doordien men den vergunninghouder niet verplichten kan, de mijn te bevrijden van de hypothecaire inschrijvingen die haar bezwaren, en de werken uit te voeren, die door de openbare veiligheid worden geëischt, « *zoolang hij niet zeker is afstand te mogen doen van zijne vergunning, zoolang hij daartoe niet gemachtigd werd door den Koning* ».

Het Ontwerp wijkt ook af van het beginsel, dat de vergunningen niet kunnen vervallen dan op de wijze die werd gevolgd om ze tot stand te brengen. Volgens het Ontwerp wordt de aanvrager om afstanddoening, zelfs vóórdát de rechten van derden en de openbare veiligheid verzekerd zijn, geacht een verworven recht te hebben tot het inwilligen van zijne aanvraag. Het koninklijk besluit, dat vooraf wordt genomen, geldt voor het ontwerp als een echte machtiging. Wat daarop volgt is enkel bijzaak.

Naar onze meening, is de afstanddoening eene gunst, terecht verleend om rechtvaardigheidswille; zij is echter, in elk geval, eene gunst. Wij meenen dat het noodig is, het beginsel te handhaven, krachtens hetwelk aan de vergunning geen einde kan worden gesteld tenzij bij een koninklijk besluit dat, in gemeen overleg met den Mynraad, het vergunningsdecreet vernietigt na strenge maatregelen te hebben genomen opdat de rechten van derden en van de maatschappij geëerbiedigd worden. Dit besluit moet worden afgekondigd in het *Staatsblad*, zooals dat het geval was met het vergunningsbesluit, en alleen te beginnen van deze afkondiging kan de afstanddoening hare uitwerking hebben voor den afstanddoener en voor derden.

Derde personen, eigenaars van den bovengrond of hypothecaire schuldeischers, moeten ook in staat worden gesteld, hunne rechten doelmatig voor te staan gedurende geheel den loop dezer procedure, vóór zoowel als na het eerste koninklijk besluit dat uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en over het aanwezig zijn van de voorwaarden opgelegd door de artikelen 17 en 18.

Ongetwijfeld mag en moet men aannemen dat de schuldeischers, die

gedurende de beide tijdperken der procedure hebben nagelaten hunne schuldvordering te doen inschrijven, hun recht van hypotheek op de mijn voorgoed verliezen ten gevolge van de afstanddoening. Zij behouden alleen hun persoonlijk recht van schuldvordering tegenover den vergunninghouder, indien dit recht is bewezen. Overigens, uit de aanvraag om afstanddoening van wege den vergunninghouder schijnt te blijken dat hun pand geen groote waarde heeft.

Het recht om afstand te doen van de vergunning moet worden verleend zoowel aan de oude als aan de nieuwe vergunninghouders. Allen zijn het daarover eens. Het is trouwens vooral ten gunste van de vroegere vergunninghouders dat dit recht door de wet moet worden bevestigd. Van terugwerkende kracht is er hier volstrekt geen sprake.

Zeër kortbondig wordt in het Ontwerp gehandeld over de gevolgen der afstanddoening door den daartoe gemachtigten vergunninghouder.

Volgens artikel 23, het eenige waarin er sprake is van dit gewichtig vraagstuk, wordt de mijneigenaar ontheven « *van om 't even welke lasten en aansprakelijkheid voortspruitende uit de vergunning* ».

Artikel 22 voegt er bij dat de afstanddoening eerst van kracht wordt te rekenen van den dag der afkondiging van een bericht in het *Staatsblad*, waarbij de verleende machtiging ter kennis van het publiek wordt gebracht.

Het komt ons voor, dat deze teksten onvolledig zijn.

Vooraf dient men nauwkeurig te bepalen op welk oogenblik de vergunning een einde neemt. Redelijkerwijze moet dit oogenblik zijn de datum van de afkondiging van het koninklijk besluit dat de aanvraag inwilligt, zonder eenige terugwerkende kracht. De vergunning zal dus bestaan gedurende den tijd die er verloopt tusschen dit koninklijk besluit en het decreet dat de vergunning vroeger verleende.

Daarna moet nauwkeurig worden geregeld de toestand van den Staat en van derden tegenover den vergunninghouder die *persoonlijk* afstand doet. Wat de vergunning betreft, de mijn is opnieuw volkomen vrij van elken last.

Welke zijn « *de lasten en de aansprakelijkheid, voortspruitende uit de vergunning, waarvan sprake in artikel 23 en waarvan de vergunninghouder ontheven is* »?

Vooreerst is het zeker dat de afstanddoener *persoonlijk* moet worden ontheven enkel voor *de toekomst* en « van af de afkondiging van het definitief koninklijk besluit ». Volgens ons wordt daardoor vervangen het besluit van de Deputatie en, is er beroep, het ministerieel besluit, beide voorzien bij de artikelen 20 en 21 van het Ontwerp.

Wat zaler geworden van de uitkeeringen?

De uitkeeringen ten bate van den Staat vallen natuurlijk weg; hetzelfde geldt voor de evenredige uitkeering ten bate van den eigenaar van den bovengrond, vermits zij afhangt van de ontginning der vergunning. Zij heeft geen grondslag meer. De uit bijzondere overeenkomsten voortspruitende uitkeeringen, waartoe de vergunninghouder zich heeft verbonden,

blijven van kracht tegen hem *persoonlijk*. Het zijn rechten die de vergunninghouder zonder twijfel moet eerbiedigen, onverminderd de uitspraak der rechtbanken over die overeenkomsten, ingeval er geschil is.

Andere lasten der vergunning spruiten ook voort uit de verplichtingen van den vergunninghouder tegenover de eigenaars van den bovengrond wegens zijne ontginningswerken en de daardoor reeds veroorzaakte schade. De vergunninghouder blijft er *persoonlijk* aansprakelijk voor.

Hij kan wegens zekere feiten aansprakelijk zijn tegenover de houders van de aangrenzende concessies krachtens artikel 45 der wet van 1810. Daarvoor blijft hij aansprakelijk. Zoo ook, wat betreft de schade die, in de toekomst, aan den bovengrond zou worden veroorzaakt door de werken uitgevoerd *vóór de afstanddoening*. Deze schade heeft aanleiding gegeven tot burgerlijke rechten, door derden verworven, en deze rechten kunnen hun niet worden ontnomen door de afstanddoening van wege den vergunninghouder, zelfs wanneer deze door de Regeering werd gemachtigd.

De vaste uitkeering ten bate van den eigenaar van den bovengrond schijnt te vervallen krachtens artikel 23 van het Ontwerp; dat wordt nochtans niet uitdrukkelijk bepaald in dit artikel. Hieromtrent vereenigen wij ons met de tegenovergestelde meening van den Mijnraad en van Bury (n^r 1280). Gezegde uitkeering geldt als een verworven recht en het vervallen daarvan mag niet afhangen van den wil van den vergunninghouder of van de Regeering. Wij achten het insgelijks onmogelijk, een onderscheid te maken tusschen het geval van *uitputting der mijn* en dit waar de Regeering mócht hebben erkend dat er in de vergunning *geene ontginbare bedding* voorhanden is. In beide gevallen is er een verworven, onwederroepelijk burgerlijk recht, voortvloeiende uit het vergunningsbesluit, en het door den Mijnraad voorgestelde onderscheid tusschen het niet voorhanden zijn en de uitputting der bedding moet, naar onze meening, van de hand worden gewezen. Immers, het recht van den eigenaar van den bovengrond werd niet voorwaardelijk, maar wel voorgoed gevestigd. Wil men dat recht wegnemen, dan moet hij daarin toestemmen.

Het Ontwerp eerbiedigt ook niet genoeg de rechten van de hypothecaire en bevoorrechte schuldeischers op de mijn, wanneer zij hunne inschrijving nog niet hebben genomen noch op behoorlijken tijd hebben vernieuwd.

Volgens artikel 19 (artikel 7 van het Ontwerp n^r 41) moet de aanvrager om afstanddoening geene beteekening doen aan de ingeschreven schuldeischers. Terecht wordt dit vereischt door den Mijnraad (blz. 60) in zijn wetsontwerp. Wij zijn van gevoelen dat het aan den afstand doenden hypothecairen schuldenaar dient te worden opgelegd.

Deze moet, volgens het Ontwerp, zelfs niet de handlichting bekomen van de inschrijvingen die werden genomen na de overschrijving der aanvraag om afstanddoening in het bij artikel 2 voorziene boek. Nu, deze overschrijving is de eerste akte van het onderzoek en wordt niet door eenige openbaarheid voorafgegaan. Men mag ze niet verwarren met de overschrijving van eene akte van afstand van onroerend goed, die, voor derden en voor

hypothecaire schuldeischers, den eigendom van het onroerend goed overdraagt op den kooper. Wij meenen dat de inschrijving moet worden toegelaten tot den dag waarop de Deputatie uitspraak doet (art. 20, 2^e lid) over de nakoming van de vereischten, gesteld door het eerste koninklijk besluit, en zelfs tot na afloop van den termijn van dertig dagen, waarvan sprake is in artikel 21. Werd het recht van den hypothecairen schuldeischer door de Deputatie niet in aanmerking genomen, dan zal hij in beroep mogen komen bij de Regeering, overeenkomstig artikel 21, en, indien de handlichting niet wordt bekomen, dan zal ook de aanvraag van de hand worden gewezen door het definitieve koninklijk besluit.

Om te kunnen worden afgestaan, moet de mijn onbezwaard zijn. De hypothecaire schuldeischers die, gedurende de twee tijdperken der procedure, hebben nagelaten hunne schuldvordering te doen inschrijven, worden bepaald vervallen verklaard van hun hypotheekrecht.

Aan alle belanghebbende derden worden bovendien, gedurende het voorbereidend onderzoek gesloten door het eerste koninklijk besluit, de rechten toegekend, die zijn bepaald bij artikel 6 van het Ontwerp. Gedurende het eindonderzoek dat op dit besluit volgt, zijn zij, krachtens artikel 21, bevoegd om in beroep te komen van het besluit der Deputatie, zoo hunne rechten door dit besluit zijn gekrenkt.

Bovenstaande beschouwingen worden bekrachtigd door de navolgende amendementen op de artikelen 17 en 24 van het Ontwerp.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 17.

(Zie art. 5 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n^r 41.)

Elke vergunninghouder mag, met machtiging van den Koning, van het hem vergund mijnveld afstand doen, indien werd bevonden dat er geen ontginbare afzetting van de stof, welke het voorwerp der vergunning uitmaakte, voorhanden is of indien de vergunde afzetting opgehouden heeft met voordeel ontginbaar te zijn.

In het eerste geval mag de afstanddoening ook slechts een gedeelte der vergunning betreffen.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 17.

Elke houder van mijnvergunning, WELKE OOK DE DATUM DER VERGUNNING ZIJ, mag (het overige zooals in het Ontwerp).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 18.

(Zie art. 6 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.)

Aanvraag om afstanddoening wordt ingediend en onderzocht volgens de wettelijke voorschriften omtrent aanvragen om vergunning.

Art. 19.

(Zie art. 7 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.)

Over de ontvankelijkheid van elke aanvraag om afstanddoening wordt bij koninklijk besluit uitspraak gedaan.

Afstanddoening wordt slechts op gunstig advies van den Mijnraad ingewilligd.

Een koninklijk besluit regelt daarvan de voorwaarden. Bij voorkomend geval, bepaalt het de tijdsbestekken waarbinnen de aanvrager :

1° De voorgeschreven veiligheidswerken, overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen, moet uitvoeren ;

2° De handlichting moet bekomen van elke verpanding van de mijn, vóór het overschrijven van de aan-

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 18.

De aanvraag tot afstanddoening wordt ingediend en onderzocht *met inachtneming van de voorschriften « EN TERMIJNEN » bepaald door de wetten voor de aanvragen om vergunning.*

Derde belanghebbenden kunnen in verzet komen tegen de aanvraag mits artikel 6 wordt nageleefd.

De aanvraag wordt door den eischer en op dezes kosten beteekend aan de schuldeischers die eene niet vervallen inschrijving op de mijn bezitten. Het bewijs van de beteekening moet bij het verzoekschrift gevoegd worden.

Art. 19.

Is het bewezen dat de aanvraag voldoet aan de vereischten van gegrondheid en van vorm voorgeschreven bij de vorige artikelen ; wordt het mogelijk verzet van derden erkend als niet gegrond en brengt de Mijnraad een gunstig advies uit, dan wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard bij koninklijk besluit.

Het koninklijk besluit regelt de voorwaarden van afstanddoening. Het bepaalt, bij voorkomend geval, de tijdsbestekken waarbinnen de aanvrager :

1° *Moet uitvoeren de veiligheidswerken voorgeschreven overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen ;*

2° *Moet bekomen de handlichting van elke verpanding van de mijn.*

ONTWERP VAN DE REGEERING.

vraag om afstanddoening in het bij artikel 2 voorziene boek.

Die tijdsbestekken mogen, in buitengewone gevallen, op aanvraag van den vergunninghouder worden verlengd bij koninklijk besluit, den Mijnsraad gehoord.

Art. 20.

(Zie art. 8 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 11, Doc. n° 41.)

Na verloop van de bij het vorig artikel voorziene tijdsbestekken, doet de aanvrager aan de Bestendige Afvaardiging een bewijsschrift van den hypotheekbewaarder geworden, waarbij wordt bevestigd dat de mijn onbezwaard en vrij van alle inschrijving is en bericht hij aan dat college dat de voorgeschreven werken zijn uitgevoerd.

De Bestendige Afvaardiging, den mijnningenieur gehoord, bevestigt, binnen zestig dagen na de ontvangst van het getuigschrift bij het vorig artikel voorzien, dat de aan den aanvrager opgelegde voorwaarden vervuld zijn.

De beschikking van de Bestendige Afvaardiging wordt door de zorg van den Gouverneur ter kennis gebracht van den aanvrager en van den Minister van Nijverheid en Arbeid.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Die tijdsbestekken mogen... (het overige zooals hiernevens).

Art. 20.

(Zooals hiernevens.)

De Bestendige Afvaardiging, den mijnningenieur gehoord, « DOET », binnen zestig dagen na de ontvangst van het getuigschrift, bij het vorig artikel voorzien, « UITSpraak over de vervulling » van de voorwaarden die den aanvrager zijn opgelegd.

De beschikking van de Bestendige Afvaardiging wordt door de zorg van den Gouverneur *bij aangeteekenden brief* ter kennis gebracht van den aanvrager, *van de derden die in verzet komen* en van den Minister van Nijverheid en Arbeid.

De hypothecaire of bevoorrechte schuldeischers die het recht niet hebben verloren eene inschrijving op de mijn te nemen of deze inschrijving te vernieuwen, mogen van dit recht gebruik maken, tot op den dag der bekendmaking van bedoeld besluit of, ingeval zij in beroep komen, zoolang de termijn van dertig dagen, bij artikel 21 bepaald, niet is verstreken.

ONTWERP VAN DE REGERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIE.

Art. 21.

(Zie art. 9 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 11, Doc. n° 41.)

De belanghebbenden alsook de Gouverneur mogen in beroep komen van de beschikkingen, krachtens voorgaand artikel door de Bestendige Afvaardigingen genomen.

Dit beroep moet ter griffie van het provinciaal bestuur worden ingediend binnen dertig dagen te rekenen van de kennisgeving.

Over dit beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid die voorafgaandelijk het advies van den Mynraad inwint.

Art. 22.

(Zie art. 10 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 11, Doc. n° 41.)

Een door het Staatsblad afgekondigd bericht maakt bekend of aan de vereischten van het koninklijk besluit al of niet is voldaan.

Bij voorkomend geval, wordt de afstanddoening eerst van kracht te rekenen van den dag dezer bekendmaking.

Art. 23.

(Zie art. 11 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n° 41.)

Afstand heeft voor uitslag den mineigenaar te ontheffen van om 't even welke lasten en aansprakelijkheid voortspuitende uit de vergunning.

Art. 21.

(Zooals hiernevens.)

(Zooals hiernevens.)

Een met redenen omkleed koninklijk besluit doet, na eensluidend advies van den Mynraad, uitspraak over dit beroep, over de vervulling van de voorgeschreven voorwaarden en over de verwerping of de bepaalde aanneeming van de aanvraag.

Art. 22.

Dat besluit wordt in het STAATSBAD bekendgemaakt.

De afstanddoening wordt eerst van kracht te rekenen van den dag dezer bekendmaking.

Art. 23.

Afstand heeft voor uitslag den mineigenaar voor de toekomst te ontheffen van de verschillende lasten en aansprakelijkheden voortspuitende uit de vergunning, zonder

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Art. 24.

(Zie art. 12 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n^r 41.)

De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hare vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze wet.

Art. 24.

echter inbreuk te maken op de rechten reeds door derden verworven.

Hij blijft persoonlijk aansprakelijk tegenover de eigenaars van den bovengrond voor de tegenwoordige en de toekomstige schade voortspruitende uit zijne ontginningswerken alsmede voor de betaling van den vasten cijus die nog mocht verschuldigd zijn.

De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hare vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen, *overeenkomstig artikel 25*, of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze wet.

De wijziging in den tekst van het Ontwerp heeft ten doel, de vereischten in herinnering te brengen, waaraan moet worden voldaan door de afstanddoening. Het woord « *overgedragen* » heeft hier een algemeene beteekenis en omvat de verschillende wijzen van overdracht.

De mijnmaatschappijen moeten onderworpen zijn aan dezelfde wettelijke regelen als de bijzondere personen. Dat is vooral waar, zooals wij het reeds konden bevestigen, waar het geldt naamlooze vennootschappen die soms ontginnen op een wijze welke gevaar oplevert voor den bovengrond, wanneer de bedding bijna is uitgeput en die vennootschappen voorzien dat er binnenkort zal moeten overgegaan worden tot eene ontbinding of tot eene staking van de ontginning.

Daarenboven breidt artikel 14 de rechten uit, die het Mijnbestuur reeds gedeeltelijk heeft krachtens artikel 50 der wet van 1810, om door voorbehoedende maatregelen te beletten dat de vergunninghouder misbruik zou maken van dat recht. Door afstand of door afstanddoening kunnen de naamlooze vennootschappen zich niet onttrekken aan hare verplichtingen. Overigens, het recht tot zekerheidstelling zal, naar wij meenen, de rechten der eigenaars van den bovengrond in de toekomst voldoende vrijwaren tegen dergelijke berekeningen.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 25 (1).

(Zie art. 13 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n° 44.)

Te rekenen van het in werking treden dezer wet mogen de mijnen, welke het voorwerp van *nieuwe* vergunningen uitmaken, op geenerlei wijze, geheel of gedeeltelijk, worden verkocht of overgedragen, *behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed*, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, zonder voorafgaandelijke machtiging van de Regeering, gevraagd en verleend op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereischten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 3 en 4 van deze wet bepaald.

Het bevel, dat aan de inbeslagneming van onroerend goed voorafgaat, moet, binnen acht dagen na zijne beteekening, den Heer Minister van Nijverheid en Arbeid worden aangezegd; de inbeslagneming kan alleen geschieden ten gevolge van een vonnis waarin de Staat moet worden betrokken en als partij optreedt.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 25.

Te rekenen van het in werking treden van deze wet mogen « *de mijnen* » (2) opgeenerlei wijze (3), geheel of gedeeltelijk worden verkocht of overgedragen, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, « *zonder machtiging van de Regeering* », gevraagd en *verkrege*n op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereischten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 3 en 4 van deze wet bepaald.

Deze machtiging moet voorafgaan, behalve ingeval van openbare, vrijwillige of gedwongene toewijzing van de mijn.

De koopers, in dit laatste geval, alsook degenen aan wie eene mijn wordt vermaakt, zijn gehouden zich, binnen zes maanden na den datum der aanwijzing of na het overlijden van den erflater, te voorzien van eene goedkeuring der Regeering, aangevraagd en verkregen volgens de hierboven bepaalde voorschriften.

Nietig is elke akte die niet is toegelaten overeenkomstig de voorgaande bepalingen.

Het bevel dat aan de inbeslagneming van onroerend goed voorafgaat, alsook het proces-verbaal van *einde*lijke toewijzing moeten, binnen acht dagen, den heer Minister van Nijverheid en Arbeid worden aangezegd.

(1) Vóór dit artikel stond het thans vervallen opschrift van Hoofdstuk IV van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 12, Doc. n° 44).

(2) De woorden : « welke het voorwerp van nieuwe vergunningen uitmaken », vervallen.

(3) De woorden : « behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed », vervallen.

Het overdragen van eene mijn zonder machtiging van de Regeering was vroeger, vóór de wet van 21 April 1810, door de wetgeving volkomen verboden.

« Voortaan mogen de mijnconcessies », zoo luidt het decreet van 3 Nivôse jaar VI, « niet meer worden overgedragen bij vervreemding onder levenden, » testament of erflating, tenzij met de machtiging van de Regeering. »

Artikel 7 der wet van 1810 heeft dit decreet ingetrokken en deed de verbodsbepaling gelden alleen voor de gedeeltelijke vervreemdingen. Zoo luidt de rechtspraak, ofschoon Proudhon het daarover niet eens is (n° 769, *De la propriété*).

Deze tekst heeft aanleiding gegeven tot talrijke geschillen. Onder andere, wordt de vraag gesteld of de verbodsbepaling geldt voor de overdracht mits een eens voor al bepaalden prijs, voor den gedeeltelijken en tijdelijken afstand der ontginning. De Mijnraad verklaarde zich voor dit stelsel. (Advies van 23 Juli 1841.) Het Belgische lastkohier sluit het buiten bij artikel 13. (*Contra: GENDEBIEN, Bely. jud.*, XX., blz. 1537.)

Over de geldigheid van de verpachtingen tegen vruchtgenot is men het ook niet eens. Zij wordt aangenomen door de rechtspraak in Frankrijk, doch verworpen door de rechtspraak in België. (Luik, 8 Augustus 1851, *Pasc.*, 1852, II, 114.)

Thans schijnen allen eenparig te erkennen dat artikel 7 der wet van 1810 onvolledig en onlogisch is. In ons eerste verslag hebben wij de aandacht van den Senaat bijzonder gevestigd op dit gebrek der wet. Door de wet van 1810 wordt verboden, de mijn te deelen en ze in loten te verkoopen zonder machtiging van de Regeering; die wet machtigt nochtans het verkoopen van de concessie zonder de minste formaliteit, zelfs aan een onvermogen. Hier komt eene blijkbare tegenstrijdigheid voor: de aanvrager van eene mijnconcessie moet het bewijs leveren, dat hij in staat is, ze te ontginnen. Heeft hij de concessie bekomen, dan kan hij daarvan niet afzien, doch hij kan ze overdragen aan een vergunninghouder die aan geen enkel van de vereischten voldoet, welke tot het verleenen van concessie zijn gesteld.

Voor al voor de vroeger verleende vergunningen is deze machtiging noodig. Men begrijpt moeilijk dat het Ontwerp, na zware verplichtingen te hebben opgelegd aan den vroegeren vergunninghouder die wil afzien van zijne concessie, te zijnen bate het recht heeft gehandhaafd, ze af te staan zonder eenige formaliteit. Hier kan geen sprake zijn van terugwerkende kracht: men moet ze niet vreezen of men kan ze niet aanvoeren. Er zou terugwerkende kracht zijn, moest er worden geëischt dat, om geldig te zijn, het afstaan van de vroeger verleende vergunningen, vóór de nieuwe wet, dient te worden gemachtigd. Onderwerpt men voortaan aan het voorschrift van artikel 25 elken afstand toegestaan na het van kracht worden der wet, dan wordt enkel voor de toekomst, in het algemeen belang en overeenkomstig den aard van den mineigendom die door de wet tot stand is gebracht met het doel dit belang te vrijwaren, een van de maatregelen genomen, waaraan de gewone eigendom zelf onderworpen is krachtens artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek.

De woorden : « *welke het voorwerp van nieuwe vergunningen uitmaken* », die voorkomen in artikel 25 van het Ontwerp, werden dus door uwe Commissiën weggelaten.

Zij brachten insgelijks artikel 25 over in de afdeeling waarvan het opschrift luidt : « *Van afstand en van overdracht der vergunningen* », en deden de woorden : « *Bepalingen van toepassing op de nieuwe vergunningen* » die in het Wetsontwerp betrekking hebben op den afstand, eveneens wegvallen.

De Mijnraad heeft op een bijzondere en verstandige wijze alles onderzocht wat betreft den afstand en de overdracht der mijnen. (Verslag, blz. 29 tot 35.)

Hij eischt vooreerst dat machtiging worde verleend voor elke overdracht onder levenden, ten kosteloozen of ten bezwarenden titel. Zijne aandacht heeft hij vervolgens bijzonder gewijd aan de overdrachten door erfliating of nalatenschap, voorzien bij het decreet van 3 Nivôse jaar VI.

Hij doet opmerken dat de erfgenamen en algemeene legatarissen den persoon van den overledene wettelijk vertegenwoordigen en zijne verplichtingen en rechten overnemen. Machtiging om de vergunning over te dragen moet dus in dit geval niet worden aangevraagd. Eene eenvoudige verklaring, geëischt door den Raad, schijnt zelfs overbodig. Wat betreft de andere legatarissen, zijn uwe Commissiën van meening dat de bepaling, door den Mijnraad voorgesteld, overeenstemt met het doel en den geest van artikel 25. Men moet echter de Regeering vrij laten, de overdracht der mijn al of niet goed te keuren. Moest de goedkeuring van de Regeering gedwongen zijn, dan ware het inderdaad nutteloos ze voor te schrijven.

Ingeval van openbare verkooping ten gevolge van inbeslagneming of om eene andere reden, kan eene definitieve machtiging vooraf niet worden gegeven. Men kent den toekomstigen eigenaar niet. Terecht eischt de Mijnraad, in dit geval, eene goedkeuring na den verkoop bij opbod. Deze verkoop zal dus voorgoed gesloten zijn enkel onder voorbehoud van het bekomen dier goedkeuring door den kooper. Bij gebreke van deze machtiging, zal de verkoop van geener waarde zijn.

Het schijnt voldoende te bepalen dat de Regeering verplicht is, op die wijze tusschenbeide te komen; het is onnoodig, zooals het Ontwerp het voorstelt, den Staat « als partij » te betrekken in de rechtspleging der inbeslagneming van onroerend goed, die niet zelden zeer lang en zeer ingewikkeld is en waarbij talrijke gevallen van nietigheid zich voordoen.

De goedkeuring kan aanleiding geven tot zekere vertraging. Daarom stelt de Mijnraad voor — het amendement neemt dit voorstel over, — aan den kooper en aan den erfgenaam een termijn van zes maanden te verleen om ze te bekomen.

Door artikel 7, § 2, der onderrichting van 3 Augustus 1810 werd de wijze tot het bekomen van de machtiging geregeld. (Mijnraad, 12 Augustus 1854.) Het Ontwerp van wet heeft zich daarmee in ruime mate vereenigd.

Artikel 25 sluit uitdrukkelijk uit alles wat betreft 'de opneming in de nieuwsbladen en de aanplakking. Daardoor ook zijn de verschillende termijnen, waarvan sprake is in de artikelen 3, 4, 6, eerste lid, en 7, hier niet van toepassing. Hetzelfde geldt voor artikel 5, lid 2, betreffende het leveren van het bewijs, dat die voorschriften werden nageleefd. Ook de bekrachtiging, bepaald bij artikel 5 (lid 1), valt weg.

Doch men zal de artikelen 1 en 2, betreffende de vormen der aanvraag en de overschrijving, moeten nakomen, evenals artikel 7 krachtens hetwelk de mijn ingenieur een verslag en de Bestendige Deputatie een advies moeten uitbrengen; artikel 8, 1^e lid, dat voor het koninklijk besluit tot vergunning verwijst naar artikel 7 der wet van 2 Mei 1837; de artikelen 6 en 8, lid 2, 3 en 4, waarbij zijn geregeld het verzet, zijn vorm en de dag waarop het uiterlijk kan worden ingediend.

Het niet-verleenen van de machtiging zal gegrond zijn, telkens als de overnemer niet de vereischte middelen en hoedanigheden hebben zal om de mijn te ontginnen. Het optreden van de bestuursoverheden en van den Mijnraad spreekt ernstig borg voor de billijke toepassing der wet.

Het algemeen belang kan zich ook verzetten tegen de deeling, de verhuring of de verpachting tegen vruchtgenot van de mijn. Daarin is voorzien door het Ontwerp dat een einde stelt aan al de geschillen op dat gebied.

Het niet-verleenen van de machtiging heeft voor uitwerking, den *statu quo* op te leggen en de deeling, den afstand of de overdracht ten kosteloozen of bezwarenden titel zonder gevolg te laten.

De nietigheid van de niet gemachtigde akten is door de openbare orde opgelegd. Zoo luidt thans de rechtspraak, onder het beheer van artikel 7 der wet van 1810, voor de verkooping in loten en voor de deelingen (Cass. Frankrijk, 26 November 1845; Luik, 8 Augustus 1851). Zij kan worden weggenomen noch door de verjaring, noch door de vrijwillige uitvoering, noch doordat het Bestuur voortdurend het oog sluiten zou. Niet gemachtigde akten hebben geen uitwerking tegenover derden; voor dezen bestaan zij niet, evenmin als voor den Staat, zoolang zij door den Koning niet werden goedgekeurd.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

AFDEELING VI. — VAN DE VERVALLENVERKLARING (1).

Art. 26.

(Zie art. 14 van het Ontwerp
van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n° 41.)

Elke vergunninghouder is verplicht,

Art. 26.

1ste lid.

De woorden : « de inrichtings-

(1) Het opschrift van het hoofdstuk IV van het Ontwerp der Regeering, luidende : « Bepalingen van toepassing op de nieuwe vergunningen. — Afstand en vervallenverklaring », vervalt. (Zie blz. 12, Doc. n° 41.)

tenzij bij wettige verhindering, de inrichtingswerken ten laatste vijf jaren na de bekendmaking der akte van vergunning te beginnen.

werken » te vervangen door : « zijne werken ».

2de lid (nieuw).

Deze termijn neemt, wat betreft de vergunningen die aan deze wet voorafgaan, een aanvang te rekenen van den dag waarop zij in werking treedt.

2de lid.

De binnen dit tijdsbestek begonnen werken moeten geleidelijk worden voortgezet tot het werkelijk ontginnen der mijn en mogen niet worden geschorst zonder wettige redenen.

3de lid.

(Het luidt zooals lid 2 hiernevens.)

Moet de concessie vervallen worden verklaard, wanneer de vergunninghouder, zonder wettige redenen, de ontginning daarvan niet wil aangevangen of staakt?

En, wordt de vervallenverklaring aangenomen, geldt zij dan voor de vroegere vergunningen, verleend vóór de nieuwe wet?

I. Dat zijn de twee op te lossen vraagpunten. In Frankrijk heeft de wet van 27 April 1838 (art. 10) ze in bevestigenden zin opgelost.

De vervallenverklaring wordt er uitgesproken door de bestuursoverheid, behoudens het recht om daarvan in beroep te komen bij den Raad van State, in al de gevallen voorzien bij artikel 49 der wet van 1810.

De burgerlijke rechters zijn daartoe niet bevoegd.

Alleen het Bestuur heeft het recht de feiten na te gaan, waarop de aanvraag tot vervallenverklaring steunt.

(FÉROUD-GIRAUD, deel II, n° 755; Cass. Frankrijk, 17 Mei 1873.)

II. In de Memorie van Toelichting van het Ontwerp, den 7ⁿ Februari 1905 voorgelegd, meent de Regeering dat, in de twee voormelde gevallen, de vervallenverklaring moet worden uitgesproken; zij acht het artikel 49 der wet van 1810 ontoereikend : « *Ongetwijfeld* », zegt zij, « *ligt in artikel 49 de kiem van de buitengewone maatregelen, welke tot de intrekking van de vergunningsakte kunnen gaan.* » Maar zij is van meening « *dat eene duidelijker oplossing zich opdringt* » en zij stelt voor, in de wet twee bepalingen op te nemen, waarbij met vervallenverklaring wordt gestraft de vergunninghouder die, na vijf jaar, de ontginning nog niet heeft aangevangen, en degene die, na ze te hebben aangevangen, daarvan heeft afgezien sedert ten minste vijf jaar.

Dat is het doel van de artikelen 14 en 15 van het Ontwerp, gevoegd bij het koninklijk besluit van 23 December 1904. De Kamer nam ze aan en in het den 7ⁿ Mei 1907 voorgelegde Ontwerp komen zij ook voor, woordelijk

onder dezelfde nummers; thans echter zijn deze nummers, ten gevolge van de wijziging der indeeling door de Vereenigde Commissiën, de artikelen 26 en 27 van het Wetsontwerp dat aan den Senaat is voorgelegd.

Doch de Regeering nam de toepassing van deze bepalingen op de vroeger verleende vergunningen niet aan (blz. 5); zij steunde dit besluit op de volgende redenen:

« Behalve dat zij voor de oudere weinig nut zouden opleveren, zouden zij » ook aan het verwijt niet ontsnappen, eenzijdigerwijs veranderingen te » brengen in de door de vergunningsakten gevestigde rechtsbetrekkingen » tusschen den Staat en de huidige ontginners. »

Bij de behandeling der wet in de Kamer der Volksvertegenwoordigers gaven deze artikelen aanleiding tot lange besprekingen, tot talrijke stemmingen en tot verscheidene amendementen.

De Bijzondere Commissie nam het beginsel der vervallenverklaring aan zonder het uit te strekken tot de vroegere vergunninghouders. Zij verkorte de voorgestelde termijnen. Vooreerst deed zij een bijzondere bepaling (art. 23) wegvallen, waarbij de termijn van vijf jaar werd vervangen door dit van tien jaar voor de mijnen die in concessie zouden gegeven worden binnen vijf jaar na het van kracht worden der wet.

De Kamer heeft deze weglating in eerste lezing bekrachtigd, en de Regeering heeft niet aangedrongen om dit artikel 23 te handhaven. (Doc., n° 77, blz. 23, Kamer der Volksvertegenwoordigers, zittingsjaar 1904-1905.)

De Bijzondere Commissie ging verder.

Zij verving den termijn van vijf jaar door dien van een jaar, wat betreft de verplichting de werken aan te vangen, en door den termijn van twee jaar, wat betreft het maximum der gemachtigde onderbreking, nadat een aanvang werd gemaakt met de ontginning. (Blz. 26 van het Verslag.)

Doch de Verslaggever verklaart deze stemming doordat in den schoot der Bijzondere Commissie een verschillende beteekenis werd gegeven aan het woord « ontginningswerken ». Sommige leden gaven aan dit woord den bepaalden zin van eene volledig ingerichte ontginning. Andere verstonden daaronder de eerste werken, de voorafgaandelijke verrichtingen om de concessie in bedrijf te kunnen nemen.

Naar gelang men deze of gene uitlegging aanneemt, moet, naar het verslag doet opmerken, de verleende termijn korter of langer zijn. De Verslaggever besluit met deze woorden: « Geeft men niet klaar en duidelijk op » wat men dient te verstaan door ontginningswerken, dan mag er worden » gezegd dat er eene echte processenmijn zal zijn ontdekt » (blz. 29); en hij voegt er bij: « de meeste vrijheid moet worden gelaten aan den Raad » der Mijnen, de eenige die kan oordeelen over de waarde der werken. »

Op het voorstel van den heer Denis, nam de Bijzondere Commissie een nieuw artikel aan (art. 15bis) ter vervanging van artikel 49 der wet van

1810; zij voerde aldus een derde oorzaak van vervallenverklaring in, terwijl de Regeering er slechts twee bepaalde.

Gezegd artikel 49 luidt als volgt :

« Wanneer de ontginning beperkt of geschorst is, op zoodanige wijze dat » daardoor de algemeene veiligheid of de behoeften der verbruikers kunnen » benadeeld worden, dan zullen de prefecten, na de eigenaren te hebben » gehoord, daarover verslag uitbrengen aan den Minister van Binnen- » landsche Zaken ten einde daarin te voorzien zooals het behoort. »

Door het Ontwerp van 7 Februari 1905 werd artikel 49 niet uitdrukkelijk ingetrokken; het verklaarde dat dit artikel ontoereikend was, en verving het door de artikelen 14 en 15 en door de vervallenverklaring, *wat betreft de toekomstige vergunningen.*

De Bijzondere Commissie « vreesde, door artikel 15 op te nemen zooals » het in het Ontwerp is opgevat, den schijn aan te nemen als zou er » afgezien zijn van de redenen tot vervallenverklaring, zooals zij in » artikel 49 voorkomen. Dat wilde zij niet. » Dat gaf aanleiding tot artikel 15bis. (Verslag, blz. 31.)

Dit artikel 15bis geldt enkel voor de *nieuwe* vergunningen, volgens den titel van hoofdstuk IV aangevuld door het opnemen van deze nieuwe bepaling.

Artikel 15bis werd, bij de eerste behandeling, zonder tegenstand door de Kamer aangenomen. Het werd niet gewijzigd, en bijgevolg niet onderworpen aan eene tweede stemming. Het staat in de eindteksten, door de Kamer goedgekeurd. (Zie stuk n° 123 der Kamer, zittingsjaar 1906-1907, waarin de amendementen voorkomen die door de Regeering werden voorgesteld voor de tweede lezing, blz. 19).

Onder dezelfde omstandigheden is artikel 15bis opgenomen in het stuk n° 114 (zelfde zittingsjaar), waarin de tekst wordt medegedeeld, zooals hij in eerste lezing door de Kamer werd aangenomen (blz. 14).

Eindelijk, artikel 15bis werd in het Ontwerp, den 7ⁿ Mei 1907 voorgelegd door het huidig Ministerie (zie stuk n° 14 Senaat, onder n° 16, blz. 13), gehandhaafd zonder eenige wijziging en met toepassing UITSLUITEND OP DE NIEUWE VERGUNNINGEN.

In het Ontwerp, na de eindstemming gewijzigd door de vorige Regeering met de toestemming van de Kamer, komt artikel 15bis ook voor in Hoofdstuk IV, onder n° 16, betreffende de bepalingen van toepassing op de nieuwe vergunningen. (Zie blz. 12, stuk Senaat, n° 40).

In den loop der behandeling, bij de eerste lezing, stelde de heer Denis voor, de artikelen 14 en 15 van het Wetsontwerp betreffende de vervallenverklaring toe te passen op de vroegere vergunningen.

De achtbare Minister van Arbeid, de heer Francotte, bestreed dit amendement.

Hij verklaarde echter dat « *de vervallenverklaring in eenige mate van toepassing is op de vroegere ontginningen, vermits artikel 49 het beginsel daarvan huldigt, zonder het te regelen.* »

Hij voegde er bij « dat hij door het bijkomend artikel (37) de zaak had geregeld, en hij vroeg zich af wat de heer Denis nog daarenboven zou kunnen eischen. »

Dit bijkomend artikel 37 luidt als volgt :

« *Artikel 49 der wet van 21 April 1810 wordt vervangen door de volgende bepaling : « De concessie vervalt, wanneer de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de openbare veiligheid of de behoeften der verbruikers daardoor kunnen benadeeld worden.*

» *Het geding tot vervallenverklaring wordt in rechten vervolgd zooals is voorzien bij de artikelen 28 tot 31 (17 tot 20) van deze wet.* » (Zie vergadering van 14 Maart 1907, *Handel.*, bl. 778 en 779.)

Het bijkomend artikel 37 is, zoowel als artikel 49 der wet van 21 April 1810, van toepassing op alle vergunningen zonder onderscheid. De Regeering, die reeds in hare Memorie van Toelichting niet ontkende dat artikel 49 de *vervallenverklaring in kiem* droeg, eindigde dus met de vervallenverklaring der vergunning voor te stellen, ingeval van eenvoudige inkrimping der ontginning waardoor de behoeften der verbruikers zouden benadeeld worden ; er werd geen onderscheid gemaakt tusschen de vroegere en de nieuwe vergunningen.

Bijgevolg moet de vraag, of de vervallenverklaring voorzien bij de artikelen 14 en 15 van toepassing is op alle vergunningen, *a fortiori* bevestigend worden opgelost. In deze bepalingen is er inderdaad sprake van de gevallen waarin de mijn volstrekt niet wordt ontgonnen of waarin daarvan wordt afgezien gedurende vijf jaar, hetgeen meer zwaarwichtig is dan een eenvoudige beperking in den gang der werken, voorzien bij het bijkomend artikel 37.

De Kamer, onderricht door de beschouwingen van den Minister, nam het bijkomend artikel 37 aan in eerste en in tweede lezing ; zij was het met de Regeering daarover eens evenals over den ruimen zin die daaraan werd gehecht door de Regeering.

Bij de omwerking, na het uiteengaan van de Kamer, werd het bijkomend slotartikel 37, artikel 1, I, n° VI. Het werd door de Regeering opgenomen in Hoofdstuk I « *Wijzigingen in de wetten van 21 April 1810 en van 2 Mei 1837.* » (Zie stuk n° 123 der Kamer, blz. 6, en stuk n° 41 van den Senaat, blz. 7.) Dit artikel is dus van toepassing ook op de vroegere vergunningen ; dat kan niet worden betwist.

III. Het blijkt dus, ten eerste, dat de Senaat tegenover twee volstrekt tegenstrijdige bepalingen staat :

De eene (art. 16, blz. 13 van stuk n° 41, Ontwerp voorgelegd den 7ⁿ Mei 1907) is enkel van toepassing op de *nieuwe* vergunningen, volgens den titel van het Hoofdstuk waarin zij voorkomt ;

De andere (art. 1, n° VI, blz. 7 van hetzelfde stuk, of bijkomend artikel 37) is van toepassing op alle vergunningen, *tegenwoordige en toekomstende*.

Zij bedoelen nochtans hetzelfde geval van beperking of schorsing der ontginning; doch in de tweede is er sprake niet enkel van « *het benadeelen van de behoeften der verbruikers* », maar ook van « *het benadeelen van de openbare veiligheid* ».

Daaruit volgt verder dat men de drie overtredingen, voorzien bij dit Hoofdstuk, en al de vroegere en nieuwe vergunningen dient op gelijke wijze te behandelen met het oog op de vervallenverklaring.

Uwe Commissiën, steunende op de bedoeling van de beslissing genomen door de Kamer, den 14ⁿ Maart 1907, op het voorstel van de Regeering, (zie *Beknopt Verslag*), willen een einde stellen aan deze tegenstrijdigheid.

Zij stellen u bijgevolg voor, in overeenstemming met de Fransche wet van 27 April 1838, met de mijnwet van 28 Juli 1791 en met de meest gezaghebbende rechtspraak onder het beheer der wet van 21 April 1810, de vervallenverklaring toe te passen op alle vergunningen, in de drie gevallen van verzuim van ontginning voorzien bij de artikelen 14, 15 en 16 van het Ontwerp, dus niet uitsluitend voor het geval van eenvoudige beperking der ontginning.

Het is onmogelijk, naar wij meenen, nog langer aan te nemen dat eene concessie, door de Openbare Machten verleend mits de uitdrukkelijke voorwaarde dat op deze verleening, toegestaan in een algemeen belang, eene ernstige ontginning volgen zal, blijft voortbestaan, wanneer, zonder wettige reden, deze hoofdzakelijke voorwaarde door den vergunninghouder blijkbaar over 't hoofd wordt gezien.

Ook neemt de brief, den 8ⁿ Mei 1906 tot het Parlement gericht door de Steenkool-Vereenigingen, zonder bezwaar de toepassing der vervallenverklaring aan, zooals zij werd voorgesteld door het Ontwerp voorgelegd den 7ⁿ Februari 1905.

IV. Kan ten huidigen dage de vervallenverklaring worden toegepast in België, onder het beheer der wet van 1810, op den vergunninghouder die weigert, *zonder wettige redenen*, zijne vergunning te ontginnen?

Deze vraag wordt sedert lang betwist. Sommigen, namelijk die welke ze ontkennend willen oplossen, steunen op de zienswijze van Napoleon in den Raad van State, op de intrekking door deze vergadering van de bepalingen betreffende de vervallenverklaring en op de door haar genomen beslissing, krachtens welke de vervallenverklaring mag worden uitgesproken, enkel in uitzonderlijke gevallen, door een keizerlijk decreet, op verslag van den Minister van Binnenlandsche Zaken (zitting van 3 Februari 1810 van den Raad van State). Volgens deze zienswijze zou dat alleen de beteekenis zijn van artikel 49: dit artikel zou niet meer van toepassing zijn in België. Men steunt ook hierop, dat de mineigendom altijd-durend en onherroepelijk is. (BURY, n°s 285 tot 319; art. 7 der wet van 1810; Luik, 13 Augustus 1864.)

Anderen steunen op de niet-uitvoering der verbintenis aangegaan

door den vergunninghouder, op den bijzonderen aard van den mijneigendom die uitsluitend in het algemeen belang tot stand werd gebracht, en op de artikelen 49 en 31 der wet van 1810. Zij nemen aan, dat de Regeering het recht heeft om, ingeval van niet-ontginning, de vervallenverklaring te vervolgen voor de rechtbanken. (In dezen zin: advies van het Comité voor wetgeving, 11 December 1885). Na een reeks beslissingen in dien zin, bracht de Mijnraad, den 4ⁿ September 1885, een tegenovergesteld advies uit. (Zie *Pand. belges*, v^o *Mines*, n^{rs} 502 tot 535, 1337 tot 1375. Zie algemeen lastkohier van 1840, art. 45; DELEBECQUE, II, 854 en volg.; BRIXHE, v^o *Déchéance*, n^r VII.)

Uwe Commissiën meenen dat dit geschil dient te worden opgelost door het algemeen belang in aanmerking te nemen. Heeft om 't even welke vergunninghouder, vroegere of nieuwe, wettige redenen om werkeloos te blijven — redenen waarover de rechtbanken uitspraak zullen doen —, dan mag hij niet langer een voorrecht genieten, dat hem hoofdzakelijk werd verleend met het oog op het algemeen nut. In dit geval is er, naar onze meening, volstrekt geene terugwerkende kracht.

Doch de meest ernstige waarborgen dienen aan den vergunninghouder te worden gegeven, dank zij het optreden van den Mijnraad en vooral van de rechterlijke macht.

Er is daarenboven geen sprake van, tot de vervallenverklaring over te gaan ook in andere gevallen van niet-nakoming van het bestek of van de reglementen. De artikelen 14 en 41 der nieuwe wet zullen voortaan volstaan om de uitvoering van hunne voorschriften te verzekeren.

V. Voormelde beslissingen hebben voor gevolg, dat de woorden « *Bepalingen van toepassing op de nieuwe vergunningen* » worden weggelaten uit het opschrift van Hoofdstuk IV van het Ontwerp van 4 Mei 1907. (Doc., n^r 41, blz. 12.)

Ook de tekst van artikel 26 dient gewijzigd te worden. Hij zou luiden als volgt :

- « *Elke vergunninghouder is verplicht, tenzij bij wettige verhindering,*
- » *zijne werken* ten laatste vijf jaren na de bekendmaking der akte van vergunning te beginnen.
- » *Deze termijn neemt, wat betreft de vergunningen die aan deze wet voorafgaan, een aanvang te rekenen van den dag waarop zij in werking treedt.*
- » *De binnen dit tijdsbestek begonnen werken moeten geleidelijk worden voortgezet tot het werkelijk ontginnen der mijn en mogen niet worden geschorst zonder wettige redenen.* »

Uit het laatste lid van dit artikel blijkt, dat onder de werken, die men binnen vijf jaar moet aanvangen, niet zijn begrepen de « *eigenlijke ontginningswerken* ». Er is enkel sprake van de mijnwerken die voormelde ontginning zullen mogelijk maken. Deze werken moeten ernstig zijn: over hun aard zal uitspraak worden gedaan door den Mijnraad, de Regeering, het Mijnbestuur en, in hoogsten aanleg, door de rechtbanken.

Wij meenen dat de Bijzondere Commissie der Kamer de moeilijkheid om te oordeelen over de echte beteekenis dezer werken heeft overdreven.

Ongetwijfeld kan de aard daarvan verschillend zijn en kunnen zij veranderen naar de gevallen. Uwe Commissiën waren van gevoelen dat men, om elke dubbelzinnigheid uit den weg te ruimen, het woord « *inrichtingswerken* » in het eerste lid van artikel 26 dient te vervangen door het woord « *werken* ». Immers, in dit eerste tijdperk kan er nog geen sprake zijn van eigenlijke *ontginningswerken*. Deze zullen slechts later volgen.

VI. Een belangwekkend stuk werd, bij de behandeling van het vraagstuk der vervallenverklaring, door een van de leden der Vereenigde Commissiën medegedeeld, namelijk de lijst der ontginningen die sedert verscheidene jaren zijn onderbroken of zelfs niet werden aangevangen. Die lijst is tamelijk lang. Er zijn, onder andere, steenkoolmaatschappijen die eene nabijliggende concessie hebben bekomen en ze nog niet in bedrijf nemen. Zij wachten totdat hare werken dicht genoeg bij de bekomen concessie zijn om geen afzonderlijken mijnschacht te moeten aanleggen ten einde haar in bedrijf te nemen. Nu, artikel 31 der wet van 1810 eischt, in beginsel, dat elke concessie wordt ontgonnen, wanneer verschillende concessies in ééne hand vereenigd zijn. Zal men voortaan, in dit geval, de vergunning vervallen verklaren?

Krachtens de wet geldt het eene werkeloosheid van den vergunninghouder, die niet gerechtvaardigd is door wettige redenen. Gesteld dat het in bedrijf nemen van eene op die wijze bekomen concessie niet belangrijk genoeg is om het delven van een kostelijken put te billijken. Gesteld dat, om deze reden, het in bedrijf nemen moet worden verdaagd en daartoe later moet worden overgegaan door middel van den bestaanden put, wanneer de werken dicht genoeg bij de bekomen concessie zullen gevorderd zijn. Dat is wel eene ernstige reden om het in bedrijf nemen van de concessie te verdagen, ten einde ze economisch mogelijk te maken. Zooniet zou die schat gevaar loopen begraven te blijven.

De wetgever wil dat men in aanmerking neme al de ernstige redenen die den vergunninghouder dwingen, voorloopig niets aan te vangen of de begonnen werken te schorsen.

De rechtbanken en het Mijnbestuur zullen die redenen onderzoeken naar den regel voorgeschreven door de wet zelf. Twee zaken worden vereischt : 1° « *het persoonlijk toedoen van den vergunninghouder* » ; 2° « *het gebrek aan eene wettige oorzaak* ». Het is moeilijk en zelfs gevaarlijk, dit nader te bepalen door voorbeelden of bijzondere gevallen. De rechtbanken en het Mijnbestuur zullen, voor elk bijzonder geval, de omstandigheden moeten nagaan. Alleszins zal er schuld moeten zijn van wege den vergunninghouder en zal het hem onmogelijk moeten zijn, zijne werkeloosheid te rechtvaardigen.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 27.

(Zie art. 15 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. 41.)

De vergunning vervalt, indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereischen van het vorig artikel,

Zij vervalt insgelijks, indien van de begonnen ontginningswerken sinds ten minste vijf jaren werd afgezien en deze niet werden hervat binnen zes maanden na de aanmaning, behoorlijk aan den vergunninghouder beteekend door den Minister van Nijverheid en Arbeid, en regelmatig voortgezet gedurende ten minste vijf jaren; evenwel mag de vergunninghouder van de overwegende redenen zijner werkeloosheid doen blijken.

Aan den vergunninghouder moet, door eene behoorlijke aanmaning, kennis worden gegeven van de inzichten der Regeering.

Er mag geen verrassing zijn.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 28.

(Zie art. 16 en art. 1, VI, §§ 2 en 3, van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 7 en 13, Doc. n° 41.)

Art. 16 (blz. 13, Doc. n° 41, vroeger art. 15bis.)

Zij vervalt nog, wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van den vergunninghouder, de ontginning op zoodanige wijze is

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 27.

Indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereischen van het vorig artikel, vervalt de vergunning zes maanden na eene aanmaning behoorlijk aan den vergunninghouder beteekend door den Minister van Nijverheid en Arbeid.

(Zooals hiernevens.)

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 28.

Zij vervalt nog, wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van den vergunninghouder, ondanks eene aanmaning van den

beperkt of geschorst dat de behoeften van den verbruiker in gevaar zijn gebracht (1).

Minister van Nijverheid en Arbeid, gedurende zes maanden zonder gevolg gebleven, de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de behoeften der verbruikers in gevaar zijn gebracht.

Art. 1, n° VI, §§ 2 en 3 (blz. 7, Doc. n° 41).

De concessie vervalt, wanneer de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de openbare veiligheid of de behoeften der verbruikers daardoor kunnen benadeeld worden.

De rechtsvordering tot vervallenverklaring geschiedt op de wijze voorzien bij de artikelen 29 tot 32 van deze wet (2).

De huidige tekst van dit artikel 1, n° VI of bijkomend artikel 37, werd voorgoed aangenomen door de Kamer der Vertegenwoordigers, ter vergadering van 12 April 1907.

In tweede lezing wijzigde de vorige Regeering haren eersten tekst, door te bepalen dat artikel 49 was *vervangen* « en niet enkel GEWIJZIGD » door de nieuwe bepaling.

Wij hebben uiteengezet hoe deze twee bepalingen door de Kamer werden aangenomen en hoe, naar de genomen beslissing, de eerste van toepassing is enkel op de nieuwe concessies en de tweede op al de concessies.

Deze tegenstrijdigheid moet verdwijnen : 1° door het intrekken van artikel 1, n° VI ; 2° door de melding, in artikel 46, van de intrekking van artikel 49 der wet van 1810 ; 3° door de samenvoeging van artikel 16 met artikel 1, n° VI ; en 4° door de toepassing van de artikelen 26, 27 en 28 op al de concessies.

Dat is de beteekenis van den nieuwen tekst, door uwe Commissiën voorgesteld.

De vergunninghouder moet worden aangemaand door den Minister van Nijverheid en Arbeid, zooals in de beide vorige gevallen voorzien bij de artikelen 26 en 27.

Daarenboven moet de schorsing kunnen toegeschreven worden aan den vergunninghouder, zonder dat deze daartoe kan steunen op eene erkende wettige oorzaak.

Ook het derde lid van artikel 1, n° VI, betreffende de na te komen regelen voor de vervallenverklaring, moet vervallen ; immers, thans is de bepaling opgenomen in het hoofdstuk : « *Van de vervallenverklaring* », waarin die regelen worden bepaald voor het heele hoofdstuk en voor de verschillende gevallen die daarbij zijn voorzien..

(1) Aanmerking van den Verslaggever. — Bepaling van toepassing enkel op de nieuwe concessies volgens den titel van het hoofdstuk IV.

(2) Aanmerking van den Verslaggever. — Bepaling van toepassing op al de concessies. 13

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 29.*(Zie art. 17, blz. 14, Doc. n° 41.)*

De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt voor de rechtbanken gebracht ten verzoeken van het Openbaar Ministerie; doch het mag slechts handelen op aanvraag van den Minister van Nijverheid en Arbeid en op overeenkomstig advies van den Mynraad.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 29.

De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt « voor de burgerlijke rechtbanken » gebracht . . .
(Het overige zooals hiernevens.)

De concessie vervalt niet van rechtswege. De vervallenverklaring moet worden uitgesproken door de rechtbanken, die uitspraak doen over de feiten en omstandigheden.

In Frankrijk geeft de wet van 27 April 1838 dezen waarborg niet aan den vergunninghouder. Alleen het Bestuur is bevoegd, *mits* het toezicht van den Raad van State.

Het Ontwerp doet het openbaar ministerie optreden : er mag dus geene vergissing zijn. De rechtsvordering moet worden ingesteld voor de **BURGERLIJKE** rechtbanken.

Het eensluidend advies van den Mynraad wordt vereischt om eenen waarborg aan den vergunninghouder te geven en ook, zooals de heer Minister Francotte het deed opmerken, omdat de vergunning moet worden ingetrokken op dezelfde wijze als die waarop zij tot stand werd gebracht.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 30.*(Zie art. 18 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n° 41.)*

Is de vervallenverklaring uitgesproken door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, dan wordt de intrekking bij koninklijk besluit afgekondigd.

De intrekking heeft ten gevolge de zaken op denzelfden voet te brengen alsof de vergunning niet werd verleend. De mijn kan slechts krachtens eene andere vergunningsakte opnieuw worden ontgonnen.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 30.*(Zooals hiernevens.)*

De intrekking heeft hare uitwerking « te rekenen van den dag der bekendmaking van het besluit ». Zij brengt de zaken, enz. (het overige zooals hiernevens).

Het amendement heeft ten doel, het uitgangspunt van de gewichtige uitwerking van het koninklijk besluit tot vervallenverklaring stipt te bepalen. Niet het vonnis of het arrest heeft deze uitwerking en het uitgangspunt daarvan is niet bepaald op den dag waarop de rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan.

De concessie, door een koninklijk besluit verleend, wordt op gelijke wijze ingetrokken. De zaken worden op denzelfden voet gebracht alsof de concessie niet werd verleend.

De mijn wordt dus wederom volkomen vrij. Zij is ter beschikking van den Staat die ze andermaal in concessie kan geven; zij wordt opnieuw het eigendom van den eigenaar van den bovengrond.

De bewoordingen der wet zijn beslissend. Toch moeten, zooals wij dadelijk zullen zien, zekere rechten van derden en van schuldeischers worden voorbehouden.

In Frankrijk moet men, volgens de artikelen 6 en 10 der wet van 27 April 1838, overgaan tot eene openbare aanbesteding van de mijn. Biedt er zich geen enkel inschrijver aan, dan blijft de mijn ter beschikking van het Domein, vrij en ontheven van alle lasten van de zijde des vergunninghouders die vervallen werd verklaard.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 31.

(Zie art. 19 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n^r 41.)

De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder hebben het recht de bij artikel 8 der wet van 21 April 1810 bedoelde aanhoorigheden der mijn over te nemen, mits, volgens de uitspraak van deskundigen, den vergunninghouder, die vervallen is verklaard, vergoeding wordt verleend.

De vergoeding mag evenwel niet te boven gaan het bedrag der uitgaven werkelijk gedaan voor het aankopen of bouwen van voormelde aanhoorigheden.

Voor de benoeming der deskundigen, de betaling, de bewaarestelling en de betaling der vergoeding, alsook

AMENDEMENTEN VAN DE VEREFNIGDE COMMISSIËN.

Art. 31.

1ste lid.

De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder, *indien de Staat het niet doet*, hebben het recht, *zonder vergoeding, over te nemen de putten, de gangen en al de ondergrondse werken in 't algemeen. Wat betreft de andere aanhoorigheden der mijn, inzonderheid degene bedoeld in artikel 8 der wet van 21 April 1810, zij kunnen ze niet overnemen dan met last den vervallen concessiehouder te vergoeden volgens schatting door deskundigen.*

2^e lid. (Zooals hiernevens.)

3^e lid. (Zooals hiernevens.)

voor de inbezitstelling der overgenomen aanhoorigheden, wordt gehandeld zooals in zake van onteigening ten algemeenen nutte. Aangaande de zakelijke rechten, waarmee de aanhoorigheden mochten bezwaard zijn, brengt de bewaarstelling de gevolgen te weeg welke door de desbetreffende wetten zijn bepaald.

I. In de eerste plaats is het de Staat die van dit recht van overname kan gebruik maken. Doet de Staat het niet, dan gaat gezegd recht over op den nieuwen vergunninghouder. Dat moet worden gezegd.

De Bijzondere Commissie der Kamer had het optreden van den Staat ter zijde gelaten; terecht heeft de Kamer het opnieuw ingevoerd.

II. De vervallen verklaarde vergunninghouder kan werken hebben uitgevoerd en een aanvang hebben gemaakt met de ontginning waarvan hij naderhand heeft afgezien.

Hij kan gebouwen en magazijnen hebben opgericht, hij kan machines hebben geplaatst. Hij kan een put geboord en galerijen gegraven hebben.

Wellicht zijn er, op het oogenblik van de vervallenverklaring, geen werktuigen, geen paarden of geen voorraad nog voorhanden. (Art. 8 der wet van 1810). Gansch dit deel van het maatschappelijk vermogen zal waarschijnlijk verdwenen zijn. Al wat roerend goed is, zal weg zijn.

Wat zal er geworden van den onroerenden eigendom van den vergunninghouder?

Naar onze meening en in beginsel, moet de vervallenverklaring het verlies medebrengen van de werken binnen in de mijn, van de putten, van de gangen met al hunne aanhoorigheden, kortom, van al wat werkelijk onafscheidbaar van de vergunning is en de mijn zelf eenigszins uitmaakt.

Ter wille van het algemeen belang moet de mijn opnieuw in bedrijf worden genomen, indien een nieuwe vergunninghouder zich aanbiedt. Daartoe is het noodig dat deze nieuwe vergunninghouder, zonder rechtsgeding en zonder betwisting, in het bezit kome van de ondergrondsche mijninrichtingen en niet verplicht zij vergoedingen te betalen aan den vergunninghouder, wegens zijn eigen schuld vervallen verklaard. Daar deze weigerde het mijnbedrijf voort te zetten, daar hij geen anderen vermogenden vergunninghouder heeft gevonden om de mijn mits vergoeding over te nemen, moet men aannemen dat, bij de vervallenverklaring, de geldwaarde van die ondergrondsche inrichtingen inderdaad weinig belangrijk is. Het mag nochtans niet zijn dat, wanneer de Staat eene nieuwe vergunning verleent, de vergunninghouder die de bezwaren van deze zaak moedig het hoofd biedt en het noodige geld, dat hij bezit, daaraan wil besteden, verplicht zij met den vervallen verklaarden vergunninghouder af te rekenen om in het bezit te komen van de schachten en

van de ondergrondse werken. Zij kunnen hem nuttig zijn om de ontginning voort te zetten of om een nieuwe inrichting tot stand te brengen. Daar de vervallen verklaarde vergunninghouder er van afziet, moeten zij, van de vervallenverklaring af, ter beschikking van den Staat zijn, zonder vergoeding, om, zoo het mogelijk is, te worden gebruikt in het algemeen belang dat de herneming der ontginning vergt. Zij mogen geen last zijn voor den Staat of voor den nieuwen vergunninghouder. De Regeering moet ze aan den nieuwen vergunninghouder kunnen toekennen met de mijn zelf waarvan men ze niet afscheiden kan, zonder voorafgaande schatting door deskundigen en zonder vergoeding.

Anders is het gelegen met de aanhoorigheden *buiten de mijn*, waarvan ook sprake is in artikel 8 der wet van 1810, met de bovengrondsche aanhoorigheden. Hierdoor worden bedoeld de gronden die niet zijn aangewend tot het boren van putten, alsmede de gebouwen, de uitdelvings- en waterloozingswerktuigen, de paarden, de hijschtuigen, de werktuigen en gereedschappen die voor de ontginning worden gebruikt. Wil de Staat of de vergunninghouder ze benuttigen, dan moet de waarde daarvan worden betaald volgens schatting door deskundigen. Bij voorkomend geval, worden de schuldeischers van den vervallen verklaarden vergunninghouder aangewezen om die waarde te ontvangen.

Wij zijn van meening dat zij moet worden geschat volgens den toestand die zich voordoet na de vervallenverklaring, en met het oog op eene uitscheiding van bedrijf, vermits van de mijn werd afgezien.

Artikel 31 verwijst naar artikel 8 der wet van 1810, dat de mijn en hare aanhoorigheden beschouwt als onroerend goed (1). Het verleent aan den Staat of aan den nieuwen vergunninghouder het recht om, volgens schatting door deskundigen, de aanhoorigheden der mijn over te nemen, vermeld in dit artikel 8, namelijk de gebouwen, putten, gangen, blijvende werken, paarden, hijschtuigen, werktuigen en gereedschappen die voor de ontginning worden gebruikt.

De vergoeding mag evenwel, volgens het Ontwerp, niet te boven gaan het bedrag der uitgaven werkelijk gedaan tot het aankopen en bouwen van deze aanhoorigheden. Wellicht zal, in eene mijn waarvan de eigenaar door de rechtbanken vervallen werd verklaard om zijn ongegronde en voortdurende weigering de mijn in bedrijf te nemen, die voorraad niet van groote waarde zijn. De vergoeding zal altijd minder bedragen dan de kost- of de koopprijs der overgenomen voorwerpen.

Houdt men rekening met den aard der aanhoorigheden, vermeld in artikel 8 der wet van 1810, dan is het nog noodig, in een ander opzicht,

(1) Artikel 8 der wet van 21 April 1810 :

« Mijnen zijn onroerende zaken. Zijn eveneens onroerende zaken de *gebouwen, putten, gangen* en *andere blijvende werken*, overeenkomstig artikel 524 van het Burgerlijk Wetboek.

» Door bestemming worden ook onder onroerende zaken begrepen de *paarden, hijschtuigen, werktuigen* en *gereedschappen* die voor de ontginning zijn gebruikt. Alleen die *paarden*, welke uitsluitend voor de werken binnen in de mijn zijn gebruikt, worden beschouwd als *paarden gebruikt voor de ontginning*. »

het door ons voorgesteld onderscheid te maken. Eene schatting door deskundigen is betrekkelijk gemakkelijk, waar het bovengrondsche voorwerpen betreft. Zij zal integendeel zeer lang duren, zeer veel kosten en zeer willekeurig zijn, waar het putten en gangen geldt. De uitkomsten zullen hoofdzakelijk verschillend zijn volgens het standpunt waaruit de deskundigen de zaak zullen onderzoeken.

Om deze redenen meenen wij dat de vervallenverklaring van den vergunninghouder moet omvatten niet alleen de mijn, maar ook wat een onafscheidbaar bestanddeel is van de mijn die andermaal ter beschikking van den Staat is gesteld, d. w. z. al de werken binnen in de mijn. Dat zal het geval niet zijn met de andere bestanddeelen van het actief: gebouwen, gronden, werktuigen op den bovengrond; deze laatste roerende zaken zijn onroerende zaken geworden door bestemming. Wil de Staat of de nieuwe vergunninghouder er gebruik van maken, dan moet hij, in het algemeen belang, het recht hebben ze over te nemen om de mijn te kunnen ontginnen, doch dan moet de vervallen verklaarde vergunninghouder worden vergoed volgens schatting door deskundigen.

Daarom stellen wij den volgenden tekst voor :

« *De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder, indien*
 » *de Staat het niet doet, hebben het recht, zonder vergoeding, over te nemen*
 » *de putten, de gangen en al de ondergrondsche werken in 't algemeen. Wat*
 » *betreft de andere aanhoorigheden der mijn, inzonderheid degene bedoeld in*
 » *artikel 8 der wet van 21 April 1810, zij kunnen ze niet overnemen dan*
 » *met last den vervallen concessiehouder te vergoeden volgens schatting*
 » *door deskundigen.* »

Het overige zooals in het Ontwerp.

In Frankrijk, zoo er bij de openbare aanbesteding een aanbod wordt gedaan en het bestuur dit aanbod aanvaardt, dan komt het bedrag der aanbesteding toe aan den vervallen verklaarden vergunninghouder of aan zijne rechthebbenden. Is er geen inschrijver, dan keert alles terug tot het Domein, en de vervallen vergunninghouder mag enkel terugnemen de paarden, de stoffen en het gerief dat zonder schade voor de mijn kan worden weggenomen en onverminderd het recht voor het Domein om de voorwerpen, die het nuttig acht, terug te nemen volgens schatting door deskundigen.

III. Artikel 31 verwijst naar de wetten op de onteigening ten algemeenen nutte voor de bepaling der vergoeding, de inbezitstelling, de betaling en de bewaarestelling der vergoeding, de benoeming der deskundigen, enz.

De hier bedoelde aanhoorigheden zijn inderdaad, volgens artikel 8 der wet van 1810, onroerende zaken van aard of door bestemming; men kan ze bijgevolg onteigenen.

Het algemeen belang is in deze overname betrokken. Schadelijke verträgen moeten worden vermeden. Men begrijpt bijgevolg dat het door de wet toegelaten is, te handelen met het gemak en de snelheid der wet op de onteigening ten algemeenen nutte; de rechtspleging zal echter, naar onze meening, niet kosteloos zijn voor den nieuwen vergunninghouder.

Wat dezen betreft, strekt de gelijkstelling niet zoover. De Staat pleit kosteloos; dat spreekt van zelf. Hij vertegenwoordigt de gemeenschap. De nieuwe vergunninghouder handelt integendeel met een persoonlijk belang.

Het door ons voorgesteld onderscheid tusschen de aanhoorigheden binnen in de mijn en de bovengrondsche aanhoorigheden levert het voordeel op, alleen deze laatste te onderwerpen aan eene schatting door deskundigen; op die wijze zal men zonder bezwaar zoo snel kunnen handelen als door de jongste wet op de onteigening wordt vereischt.

Overeenkomstig de wet van 17 April 1835 zullen de rechten van derden worden overgebracht op den prijs die in bewaring zal worden gegeven.

IV. Laat ons hier in herinnering brengen dat het Ontwerp terecht maatregelen heeft genomen om de belangen der hypothecaire schuldeischers en der eigenaars van den bovengrond te vrijwaren in het geval van afstanddoening door den vergunninghouder. Zij mag alleen dan worden toegestaan wanneer de hypothecaire inschrijvingen op de mijn zijn doorgehaald met de toestemming der schuldeischers. Na de afstanddoening wordt de mijn vrij ter beschikking van den Staat gesteld. De hypotheken en de zakelijke rechten op de mijn zijn vernietigd. De eigenaars van den bovengrond behouden hunne persoonlijke rechten op de vaste uitkeering tegen den afstanddoener. Zij mogen hem vervolgen uit hoofde van de bijzondere overeenkomsten die zij met hem mochten gesloten hebben, alsmede wegens de schade door zijne werken veroorzaakt, zelfs na de afstanddoening. Met een woord, zijne aansprakelijkheid blijft voortbestaan wat betreft de verworven rechten van derden.

De vervallenverklaring wegens niet-ontginning, na eene aanmaning en na lange termijnen, ingevolge eene zeer lang durende administratieve en rechterlijke rechtspleging, is eigenlijk, in de meeste gevallen, een echte afstand door den vergunninghouder. Hiervoor gelden de redenen niet, die de afstanddoening deden aannemen. Om deze te bekomen moet, volgens artikel 17, de vergunde bedding niet bestaan ofwel uitgeput zijn.

De gevolgen van de vervallenverklaring kunnen dus voor den concessiehouder niet voordeelijker zijn dan de gevolgen van de afstanddoening. Er zou immers tegenstrijdigheid zijn in de wet.

Dat gaf aanleiding tot de bepalingen van artikel 32, die wij gaan onderzoeken.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 32.

(Zie art. 20 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

Zoolang er geen nieuwe vergunning is, blijft de vervallen verklaarde

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 32.

De vervallen verklaarde vergunninghouder blijft persoonlijk aanspra-

vergunninghouder persoonlijk aansprakelijk voor het onderhoud der mijn en voor elke schade, die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijne ontginning.

Blijft hij in gebreke de noodige werken tot het vrijwaren van de openbare veiligheid en van het behoud der mijn uit te voeren, dan heeft de Staat het recht, na een zonder gevolg gebleven aanmaning, en zelfs zonder deze formaliteit, in spoedeisende gevallen, ambtshalve daartoe te doen overgaan.

De daarvoor door den Staat gedane kosten en de achterstallige rechten, welke hem alsook aan de eigenaars van den bovengrond zijn verschuldigd, zijn bij voorrecht te verhalen op de aanspreekingen der mijn of op de door den nieuwen vergunninghouder krachtens het vorig artikel verschuldigde sommen.

kelijk voor al de schade die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijne ontginning.

Totdat er eene nieuwe vergunning is verleend, blijft hij persoonlijk aansprakelijk voor het onderhoud der mijn.

Lid 2 en lid 3. (Zooals hiernevens.)

Om zich rekenschap te geven van de verplichtingen en van de aansprakelijkheid van den vervallen vergunninghouder, moet men de bepalingen in aanmerking nemen, die wij in herinnering brachten bij het onderzoek van het vorig artikel. Zij regelen, in een veel gunstiger geval, den toestand van den afstanddoener tegenover den Staat en tegenover derden.

De afstanddoener moet de doorhaling bekomen van de inschrijvingen die op de mijn werden genomen. Hij moet de voorgeschreven veiligheidswerken op zijne kosten doen uitvoeren. Hij blijft aansprakelijk voor de door hem uitgevoerde werken, voor de overeenkomsten met de eigenaars van den afgebakenden bovengrond. Hij moet de verworven rechten van derden eerbiedigen; deze rechten mogen noch geschonden, noch vernietigd worden.

Dat zal ook de toestand zijn van den vervallen verklaarden vergunninghouder wiens persoonlijk vermogen moet verantwoorden voor dezelfde verplichtingen, krachtens artikel 32 der wet en de voorschriften van het gemeene recht.

Toch zou men uit het eerste lid van dit artikel kunnen afleiden dat de vervallen verklaarde vergunninghouder enkel aansprakelijk blijft voor de schade, door zijne ontginning veroorzaakt, totdat de nieuwe concessie wordt verleend. Die meening zou verkeerd wezen. Het onderhoud van de mijn kan enkel tot dien datum te zijnen laste zijn. Doch hij is ongetwijfeld niet ontheven van de aansprakelijkheid voor

zijne werken tegenover derden. Zooniet zou men hem eene gunst toekennen, welke door de wet terecht wordt geweigerd aan den vroegeren vergunninghouder die al de verplichtingen der concessie nakwam en van deze behoorlijk heeft afgezien, met de machtiging van de Regeering.

Overigens, artikel 15, laatste lid, is uitdrukkelijk : het bepaalt dat, in het geval van eigendomsovergang, de aansprakelijkheid voor de schade veroorzaakt door werken die reeds zijn uitgevoerd op het oogenblik der overdracht, hoofdelijk valt op den vroegeren en op den nieuwen eigenaar.

Dit artikel zal worden toegepast ten bate van derden ingeval van vervallenverklaring. In artikel 15 is er sprake van eene solidariteit tegenover derden, behoudens verhaal door den ontginner, die betaald heeft, op zijn voorganger, zoo het dezès werken zijn die de schade hebben veroorzaakt.

Het verhaal is geëvenredigd naar ieders aansprakelijkheid, indien zij beiden, door hunne werken, schuld hebben aan de schade, door derden geleden.

Het eerste lid van artikel 32 moet, om juist te zijn, worden gewijzigd als volgt :

« De vervallen verklaarde vergunninghouder blijft persoonlijk aansprakelijk voor al de schade die wordt erkend te zijn veroorzaakt door » zijne ontginning.

» Totdat er eene nieuwe vergunning is verleend, blijft hij persoonlijk » aansprakelijk voor het onderhoud der mijn. »

Het spreekt van zelf dat de nieuwe vergunninghouder, eigenaar der mijn die door een nieuw vergunningsbesluit wordt hersteld, ze in de toekomst zal moeten onderhouden.

Wij zijn van gevoelen dat, zoo de Staat gebruik maakt van zijn recht om de aanhoorigheden der mijn, de ondergrondsche werken, de putten en de gangen over te nemen, naar luid van artikel 31, hij ook verplicht zal zijn, krachtens de regelen van het gemeene recht, deze te onderhouden te rekenen van die overneming.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

TITEL II

VAN DE VERPLICHTINGEN DER VERGUNNINGHOUDERS WAT BETREFT HUN ARBEIDERSPERSONEEL (1).

Wij hebben uiteengezet om welke redenen de Vereenigde Commissiën het Ontwerp hebben ingedeeld in vijf Titels, onderverdeeld in zes en veer-

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk V van het Ontwerp der Regeering. (Zie blz. 15, Doc. n° 41.)

tig artikelen. Titel I behelst de wijzigingen in de wetten van 1840 en 1837, vermeld in de eerste vier hoofdstukken van het Ontwerp voorgelegd den 7ⁿ Mei 1907. Men herinnert zich dat de Regeering de indeeling in acht hoofdstukken heeft aangenomen in plaats van die welke door de Kamer werd goedgekeurd.

In Titel II komen de bepalingen voor, die werden aangenomen ten bate van de werklieden, van de vrouwen en van de kinderen arbeidende in de mijn.

In ons eerste verslag verklaarden wij dat de herziening der wet noodzakelijkerwijze aanleiding geven zou tot het onderzoek van deze vraagstukken. De Bijzondere Commissie van de Kamer der Volksvertegenwoordigers had voorgesteld, ze ter zijde te laten. De meerderheid der Kamer deelde deze meening niet. Zij besliste dat die vraagstukken niet door eene bijzondere wet dienden te worden geregeld.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 33.

(Zie art. 21 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

In afwachting dat hetgeen betrekking heeft op het pensioen der kolenmijnwerkers door eene bijzondere wet wordt geregeld, zijn de vergunninghouders der provinciën Limburg en Antwerpen verplicht hunne arbeiders aan te sluiten bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas onder waarborg van den Staat. Deze aansluiting geschiedt op de volgende wijze :

Het bedrag der stortingen wordt op zoodanige wijze berekend dat, in aanmerking nemende de toelagen door de openbare machten verleend, een werkman, die zonder onderbreking in de mijn heeft gewerkt sedert den leeftijd van 21 jaren tot den leeftijd van 55 jaren, recht heeft op een pensioen van 360 frank. De vergunninghouder moet voor zijne rekening nemen de helft van de stortingen te doen gedurende den tijd dat de werkman in zijnen dienst is; de andere helft wordt afgetrokken van het loon van den werkman. De stortingen geschieden met afstand van het kapitaal.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 33.

(Zooals hiernevens.)

Deze bepaling werd door uwe Commissiën aangenomen, ofschoon zij uitsluitend geldt voor de nieuwe vergunningen in de provinciën Antwerpen en Limburg, juist die waarvan de toekomst het minst zeker is. Ook werden gegronden bezwaren daartegen aangevoerd.

Men zou een dergelijk voorschrift in de wet hebben kunnen opnemen voor de vergunningen in gansch het land. Het zou geene terugwerkende kracht hebben. De wetgever heeft inderdaad altijd het recht, de nieuwe wetten betreffende de betrekkingen tusschen werkgevers en werknemers toe te passen op al de vergunningen. Zoo werd er gehandeld, onder andere, wat aangaat de wet op de arbeidsongevallen.

Overigens, artikel 33 lost dit ernstig vraagstuk op in uitdrukkelijke bewoordingen

Daarin wordt inderdaad door de Kamer der Volksvertegenwoordigers voorzien het voorgoed invoeren, binnen korten tijd, van eene algemeene wet tot regeling van de pensioenen van al de mijnwerkers. Artikel 33 is, *in een zekeren zin*, eene voorloopige bepaling, voor het oogenblik beperkt tot de vergunninghouders van twee provinciën.

Volgens den tekst, door de Kamer aangenomen en door de Regeering zonder eenige wijziging aan den Senaat onderworpen, is artikel 33 van toepassing *op al de vergunninghouders van Limburg*, en bijgevolg op de zoogenaamde « *tusschenconcessies* », verleend in den loop der behandeling van het Wetsontwerp. De tekst maakt geen onderscheid, en de vergunningen, zelfs die verleend vóór de indiening van het Ontwerp, zullen onder de toepassing van dit artikel vallen, zoo er in deze twee provinciën nog voorkomen.

De Regeering zal moeten besluiten nemen ter uitvoering van artikel 33. Tot richtsnoer zullen dienen de regelen bepaald door het 2de lid.

De Regeering en de Kamer beloven dat de « *Openbare Machten* » zullen tusschenbeide komen om de uitvoering van den maatregel gemakkelijker te maken.

Dat is eene verbintenis die nochtans gansch onbepaald is, wat aangaat het cijfer en den datum daarvan. Voorzeker zal er een nieuw beroep moeten worden gedaan op het tusschenbeide komen van den wetgever.

Feitelijk is artikel 33 eene betuiging van sympathie voor de mijnwerkers in de provinciën Limburg en Antwerpen, veeleer dan eene positieve wet die dadelijk kan worden toegepast.

Uwe Commissiën wenschten eenen datum te bepalen voor het ten uitvoer leggen van artikel 33 ; doch de wet, die het aandeel der tusschenkomst van den Staat zal regelen, moet volstrekt voorafgaan.

Het schijnt moeilijk, dit vraagstuk van de door den Staat te verleenen toelagen en van de min of meer verwijderde en min of meer uitgestrekte toepassing van artikel 33, op te lossen tegelijk met al de vraagstukken die reeds worden behandeld naar aanleiding van het wetsontwerp.

Uwe Commissiën hebben bijgevolg moeten afzien van het aanvullen van het Ontwerp op dat gebied. Zij uiten echter den wensch dat de Regeering niet te lang zou wachten om over te gaan tot het onderzoek van al de vraagstukken die artikel 33 in 't midden brengt ; zóó zou dit artikel niet lang eene doode letter zijn.

Evenals de Bijzondere Commissie der Kamer, zijn uwe Commissiën van meening, dat artikel 33 niet mag worden beperkt tot de concessies in Limburg en in Antwerpen.

Het is onrechtvaardig en onlogisch, uitsluitend deze vergunningen te treffen; zij zullen blootstaan aan de mededinging der kolenmijnen in de oude bekkens, die van dezen last ontheven zijn. Overigens, het artikel is om zoo te zeggen onuitvoerbaar, indien de bepaling niet algemeen wordt gemaakt. De arbeidersklasse leent zich niet gemakkelijk tot loonsafhoudingen voor het pensioen. Het zal volstaan, naar de kolenmijnen van het Luikerland of van Henegouw over te gaan om aan deze verplichting te ontkomen. Het is dus te vreezen dat de loonsafhoudingen niet regelmatig zullen gebeuren; dit zal een zooniet onoverkomelijke, dan toch ernstige hinderpaal zijn tegen het tot stand brengen van de pensioenen. (Zie Verslag van de Bijzondere Commissie der Kamer, blz. 32 en 33.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 34.

(Zie art. 22 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n° 41.)

Te rekenen van het derde jaar volgende op de afkondiging van deze wet, mogen de vrouwen niet worden gebezigt voor de werkzaamheden in de mijn; hetzelfde verbod is toepasselijk op de jongens beneden de 14 jaren.

Art. 35.

(Zie art. 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders moeten stortbaden ter beschikking stellen van de werklieden.

Een koninklijk besluit bepaalt hoe de stortbaden moeten worden ingericht ten ontginningszetel van elke in werking gebrachte kolenmijn, alsmede de termijnen verlend tot het in gebruik stellen daarvan.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Art. 34.

(Zooals hiernevens.)

Art. 35.

(Zooals hiernevens.)

Deze bepalingen werden door uwe Commissiën algemeen goedgekeurd.

Zij verlangen dat het koninklijk besluit, aangekondigd door artikel 35, onmiddellijk na de afkondiging der wet zou verschijnen. Het geldt hier een onbetwistbaar belang van lichamelijke en zedelijke gezondheid.

Reeds een groot aantal kolenmijnen hebben dezen uitnemenden maatregel ingevoerd. Hij moet zoo gauw mogelijk algemeen worden toegepast en overal opgelegd.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 36.

(Zie art. 24 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n^r 41.)

Ten einde te beletten dat er misbruik wordt gemaakt van de lichaamskracht der arbeiders, en bij gebreke van eene bijzondere wet betreffende dit onderwerp, zal een koninklijk besluit, gehoord den Mynraad, den Hooger en Arbeidsraad en de bevoegde afdelingen der Raden van Nijverheid en Arbeid, het dagelijksch getal uren bepalen, gedurende welke de werklieden ondergronds mogen arbeiden aan de werkelijke ontginning van brandstofmijnen in het Noorderbeken.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 36.

(De Commissiën hebben hare beslissing geschorst uit hoofde van het onderzoek door de Kamer bevolen.)

Artikel 36 is eene van de voornaamste bepalingen der nieuwe wet. In de Inleiding hebben wij de beslissingen vermeld, die hieromtrent werden genomen door de Kamer der Volksvertegenwoordigers. Wij hebben gewezen op de meerderheid verkregen door het amendement Beernaert, op het verzet van de Regeering, op de zwaarwichtige gevolgen van de stemming uitgebracht door de meerderheid van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, op de ontslagneming van het Kabinet *de Smet de Naeyer*, op het intrekingsbesluit van 11 April 1907, op het optreden van een nieuw Kabinet.

Bij die behandeling werd door de Kamer, op het voorstel van den heer Neujean, een onderzoek voorgeschreven. Dat onderzoek werd in onze verschillende kolenbekkens op zeer volledige wijze voortgezet met de bereidwillige medewerking van het Mijnbestuur en van verschillende leden van Kamer en Senaat.

Het huidige Kabinet heeft, anderzijds, het gansche door de Kamer goedgekeurd Ontwerp voorgelegd in den Senaat. Het heeft zich echter voorbehouden, het te wijzigen en, wat aangaat artikel 36, heeft het zijne vaste meening nog niet laten kennen.

Onder deze omstandigheden meenden uwe Commissiën, in hare verga-

dering van 26 Juli 1907 en in overeenstemming met den Minister van Nijverheid en Arbeid, dat voorloopig elke beslissing diende te worden verdaagd. Het spreekt van zelf dat zij wenschten zich ten nutte te maken de nasporingen die door de meest bevoegde mannen moesten worden gedaan, de talrijke inlichtingen die door het onderzoek moesten worden bijeengebracht, de verklaringen van de getuigen, van de werkgevers en werknemers.

Zij hoopten dat het onderzoek zou gesloten zijn vóór de heropening der Kamers en zij hadden besloten te vergaderen vóór den aanvang van het zittingsjaar om het vraagstuk te onderzoeken en op te lossen, na bestudeering van de uitkomsten van het onderzoek.

Uwe Commissiën vergaderden bijgevolg den 4ⁿ November 1907. Zij stelden vast dat de processen-verbaal van het onderzoek nog niet verschenen waren en dat het onderzoek zelf nog niet gansch was afgelopen.

Verscheidene leden deden opmerken dat de Kamer artikel 36 heeft aangenomen zonder zelfs den aanvang van het door haar voorgeschreven onderzoek af te wachten; dat het onderzoek ongetwijfeld noodig is om de algemeene wet, die van toepassing zijn zou op het gansche land en is voorzien bij artikel 36, in al hare bijzonderheden te kunnen opmaken, doch dat het niet onmisbaar is om de Regeering te machtigen, na advies van den Mijnsraad, van den Hoogen Arbeidsraad en van de bevoegde afdeelingen der Nijverheids- en Arbeidsraden, eenen maatregel te nemen, beperkt tot de ondergrondse ontginningswerken in de brandstofmijnen van het Noorderbekken. Andere leden antwoordden dat feitelijk artikel 36 het heele vraagstuk vooraf beslist; dat, wordt de maatregel aangenomen, hij niet zou kunnen worden beperkt tot de provinciën Limburg en Antwerpen; overigens, dat er voor deze beide provinciën waarschijnlijk nog verscheidene jaren zouden verloopen vooraleer men er de vergunningen « werkelijk » zou ontginnen, en bijgevolg dat men er zich moest op toeleggen, zich zooveel mogelijk ten nutte te maken de dienstige inlichtingen die het mijnonderzoek zou bijbrengen op maatschappelijk en economisch gebied.

Na beraadslaging hebben uwe Commissiën met eenparige stemmen beslist, den 26ⁿ November te vergaderen om artikel 36 te onderzoeken. Zij verzochten den heer Minister van Nijverheid en Arbeid, haar al de stukken betreffende het onderzoek, die reeds te zijner beschikking zijn, spoedig mede te deelen en den gang van de werkzaamheden der Commissie zooveel mogelijk te bespoedigen.

Zij stellen zich bijgevolg voor, u later een aanvullend verslag voor te leggen; het zal worden ingediend in den loop der behandeling van het Ontwerp en den uitslag mede deelen van hare beraadslagingen over dit vraagstuk van een gansch bijzonderen aard.

Op die wijze zal de Hooge Vergadering, zooals zij het zich voorstelde, tot het onderzoek van de eigenlijke herziening der wetten van 1810 en van 1837 kunnen overgaan bij den aanvang van het aanstaande zittingsjaar. Het Verslag zal te harer beschikking zijn den dag zelf waarop zij opnieuw vergadert.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.**Art. 37.**

(Zie art. 25 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 44.)

De vergunninghouders moeten in hunne werkplaatsreglementen de arbeidsvoorwaarden vermelden, voorzien bij artikel 34 van deze wet.

Zij zijn verplicht de boeken te houden die het beheer der mijnen noodig acht voor het toezicht.

Art. 38.

(Zie art. 26 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 44.)

De mijnningenieurs, buiten hunne gewone werkzaamheden, worden gelast te waken op de uitvoering van al de bepalingen in dezen titel vervat.

Zij hebben vrijen toegang tot de inrichtingen onder hun toezicht geplaatst.

Zij mogen eischen dat al de stukken, die men verplicht is te houden, hun worden opgelegd.

De vergunninghouders, hunne gelastigden en werklieden zijn gehouden de noodig geachte inlichtingen te verschaffen.

Art. 37.

In plaats van: « *De arbeidsvoorwaarden voorzien bij artikel 34 van deze wet* » te zeggen: « *de bepalingen vervat in dezen titel* ».

(Zooals hiernevens.)

Art. 38.

(Zooals hiernevens.)

Het is noodig dat aan de arbeidersklasse kennis worde gegeven van de maatregelen, voorzien bij de artikelen 34 en 35. In artikel 37 is er enkel sprake van het vermelden van artikel 34. Het is nuttig ook de andere bepalingen van den titel te vermelden, zooals dit overigens wordt voorgeschreven door artikel 38, namelijk: artikel 35, betreffende de stortbaden; artikel 36, over den arbeidsduur binnen in de mijn, zoo dit artikel door den Senaat wordt aangenomen; eindelijk artikel 33, betreffende de pensioenen in de provinciën Antwerpen en Limburg.

Het optreden van de mijnningenieurs wordt terecht vereischt bij artikel 38, om de uitvoering te verzekeren van al de artikelen in titel II vervat.

Ten gevolge van de nieuw aangenomen indeeling moet het woord *titel* het woord *hoofdstuk* vervangen.

TITEL III

STRAFBEPALINGEN (1).

Art. 39.

(Zie art. 27 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders, die de voorschriften overtreden van de artikelen 35 en 37, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank.

De vergunninghouders of hunne aangestelden, die de voorschriften overtreden van artikel 34 van deze wet, worden gestraft :

Met eene boete van 26 tot 100 frank indien het getal personen, in strijd met de wet gebezigt, niet tien overschrijd;

Met eene boete van 101 tot 1,000 frank, indien het getal dier personen boven tien gaat zonder honderd te overschrijden ;

Met eene boete van 1,001 tot 5,000 frank, indien er meer zijn.

Art. 39.

De vergunninghouders « of hunne aangestelden » (Het overige zooals hiernevens.)

In het eerste lid van dit artikel moeten worden ingelascht de woorden : « of hunne aangestelden », die voorkomen in het tweede lid en in artikel 40. De vergunninghouder is inderdaad, in nagenoeg al de gevallen, eene naamlooze vennootschap, een rechtspersoon vertegenwoordigd door aangestelden die zijn gelast in zijn naam op te treden. Gewoonlijk zal het de schuld van deze beampten zijn, zoo de artikelen 35 en 37 niet worden uitgevoerd overeenkomstig den wil van den wetgever.

(1) Opschrift van Hoofdstuk VI van het Ontwerp der Regeering. (Zie blz. 17, Doc. n° 41.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.**Art. 40.**

(Zie art. 28 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 18, Doc. n^r 41.)

1° De vergunninghouders of hunne gelastigden, die belemmeren het krachtens artikel 38 ingestelde toezicht, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank, onverminderd, zoo er grond voor is, de toepassing van de straffen bepaald in de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Ingeval van herhaling binnen vijf jaren volgende op eene uit kracht van deze bepalingen uitgesproken veroordeeling, kunnen de hierboven bepaalde straffen op het dubbel worden gebracht;

2° De vader, moeder of voogd, die hun minderjarig kind of pleegkind in strijd met de voorschriften van artikel 34 doen of laten arbeiden, worden gestraft met eene boete van 1 tot 25 frank.

Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden, te rekenen van de vorige veroordeeling, kan de boete op het dubbel worden gebracht;

3° De openbare rechtsvervolging, voortspuitende uit eene overtreding van bovenstaande bepalingen, verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop de overtreding werd begaan.

De politierechtbanken, zelfs ingeval van herhaling, nemen kennis van de overtredingen bedoeld in n° 2.

Art. 40.

(Zooals hiernevens.)

De artikelen 39 en 40 hebben ten doel, de voorschriften te bekrachtigen van de artikelen 34, 35, 37 en 38 betreffende den arbeid van vrouwen alsmede van jongens beneden de 14 jaren, het inrichten van stortbaden, het opmaken van werkplaatsreglementen, het verplicht houden van sommige boeken voor het toezicht, en de rechten van de mijningenieurs.

De straffen verschillen van die welke door artikel 41 worden bepaald voor al de andere overtredingen. Onder andere, werd de gevangenisstraf weggelaten. Dat is de reden van deze bijzondere bepalingen.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 36, betreffende den arbeidsduur in de mijnen, en artikel 33, betreffende de pensioenen, door geene enkele dezer bijzondere bepalingen worden bekrachtigd. Volgens den tekst van artikel 41, zal dit artikel van toepassing zijn, wanneer men het getal arbeidsuren te boven gaat. Ongetwijfeld kan de Koning, ten einde de uitvoering zijner besluiten te verzekeren, de gevangenisstraf en de boete bepalen, die tot zijne bevoegdheid behooren volgens de algemeene bepalingen op dat gebied; doch, in dit geval, is het de wet zelf die, bij artikel 41, den aard en de uitgestrektheid der opgelopen straf bepaalt.

Voegen wij hier echter bij dat in de wet van 13 December 1899 op den arbeid van vrouwen, kinderen en jonge lieden in de mijnen alsmede in de andere nijverheidsinrichtingen, tegen de overtreders straffen zijn bepaald, verschillend van die welke zijn voorzien bij de artikelen 93 tot 96 der wet van 21 April 1810 en door artikel 41 dat ze vervangt.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 41.

(Zie art. 29 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

Elke andere overtreding van de wet, alsmede de overtreding van de verordeningen of van de wettig in de akten van vergunning en in de bestekken opgenomen bedingen en voorwaarden, wordt gestraft met eene boete van 26 tot 500 frank en met eene gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar of met slechts eene dezer straffen. Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden na de voorgaande veroordeeling, kan de straf verdubbeld worden.

Hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van het Strafwetboek zijn toepasselijk op al de overtredingen in dezen titel bedoeld.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 41.

(Zooals hiernevens.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 42.

(Zie art. 30 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

Van de overtredingen doet men blijken bij processen-verbaal die gelden zoolang het tegendeel niet is bewezen. Een afschrift van het proces-verbaal moet den overtreder, op straffe van nietigheid, worden afgegeven binnen acht en veertig uren.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 42.

Na de woorden : *zoolang het tegendeel niet is bewezen*, te zeggen : « *De openbare rechtsvervolging, die uit deze misdrijven voortspuit, verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop zij werden begaan* ». (Het overige zooals hiernevens.)

Tegen de artikelen 93 tot 96 der wet van 1810 worden sedert lang ernstige bezwaren aangevoerd (1).

De daardoor bepaalde straffen zijn : eene boete van 100 tot 500 frank, die bij herhaling op het dubbel wordt gebracht, en eene gevangenisstraf « *waarvan de duur niet langer zijn mag dan die bepaald door het Wetboek van boetstraffelijke politie*. » Beide straffen zijn samengevoegd en, volgens de jongste rechtspraak op dat gebied, moet, zelfs bij eene eerste overtreding, de gevangenisstraf worden uitgesproken tegelijk met de boete.

De gevangenisstraf, die ten hoogste vijf jaar mag bedragen, is niet meer in overeenstemming met het samenstel van onze strafwetten.

Artikel 95 schijnt de parketten tot vervolging te verplichten, zelfs dan wanneer, naar hunne meening, de overtreding niet is bewezen. Zij « zijn gehouden » handelend op te treden, zoodra zij de processen-verbaal van het Mijnbestuur ontvangen.

De wettelijke bepalingen van de bestekken worden door artikel 93 niet duidelijk bekrachtigd. Ook is er in den huidige stand der rechtspraak werkelijk geene bekrachtiging voor hunne voorschriften. Om de uitvoering daarvan te verzekeren, heeft men ze willen doen gelden als eene overeenkomst. Men houdt staande dat het Bestuur voor de burgerlijke rechtbanken mag optreden tegen de vergunninghouders om ze te ver-

(1) Deze artikelen luiden :

Art. 93. — De overtredingen der wetten en reglementen door de mijnhegnaars, door de ontginners die nog geen concessie hebben bekomen of door andere personen, worden aangeklaagd en vastgesteld evenals de overtredingen van de wegen- en politiewetten.

Art. 94. — De processen-verbaal tegen de overtreders worden bevestigd op de wijze en binnen den tijd, bepaald door de wetten.

Art. 95. — De oorspronkelijke processen-verbaal worden gezonden aan onze keizerlijke procureurs, die gehouden zijn de overtreders ambtshalve te vervolgen voor de rechtbanken van boetstraffelijke politie, volgens de regelen en gebruiken geldende voor de boschmisdrijven, en onverminderd de schadevergoeding aan de partijen.

Art. 96. — De straffen zijn : eene boete van ten hoogste 500 frank en ten minste 100 frank, die bij herhaling op het dubbel wordt gebracht, alsmede eene gevangenisstraf waarvan de duur niet langer zijn mag dan die bepaald door het Wetboek van boetstraffelijke politie

plichten, de door hen genomen verbintenissen na te leven. Wij hebben gezegd dat dit punt zeer betwist wordt. (Zie Advies van den Mijnraad, 31 December 1866.)

Zelfs de wettelijkheid der burgerlijke straffen, bepaald door de bestekken, bij voorbeeld ingeval van doorbraak van het niet uitgegraven deel der mijn (esponte), wordt betwist. (BURY, n° 267.)

Artikel 41 heeft ten doel, die moeilijkheden uit den weg te ruimen. Het straft de overtredingen van de wet, van de reglementen en van de wettelijke bepalingen der bestekken, en wijzigt redematig de schaal der straffen.

Het Ontwerp straft de overtreders met eene boete van 26 tot 500 frank en met eene gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar, of met slechts eene dezer straffen. Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden kan de rechter de straf verdubbelen.

Dank zij deze bepaling, zal men eene zware straf kunnen opleggen aan de vergunninghouders en hunne aangestelden die, om persoonlijk belang, de voorschriften der bestekken mochten overtreden, bestemd om de veiligheid der arbeiders, de stevigheid der mijn en der woningen van den bovengrond te verzekeren.

Andererzijds zullen de parketten meer vrijheid hebben om na te gaan welk gevolg dient te worden gegeven aan de processen-verbaal die hun door het Bestuur worden overgemaakt, en de rechtbanken zullen, bij toepassing van artikel 85 en van hoofdstuk VII van het Strafwetboek, ééne enkele straf van een frank boete kunnen uitspreken, indien de overtreding werkelijk niet zwaarwichtig is.

Krachtens den tekst van artikel 41 moeten de voorwaarden, opgenomen in de bestekken, WETTIG zijn, d. w. z. door de wet toegelaten met het oog op de openbare veiligheid, gezondheid of geriefelijkheid of in het belang, hetzij van de mijn, hetzij van de ontginning, hetzij van den bovengrond, hetzij van de arbeiders. (Zie de artikelen 12 en 14 der wet.)

De straf, door artikel 41 bepaald, zou voorzeker niet mogen worden uitgesproken wegens eene overtreding van bestuursmatregelen die de Regeering geraden mocht achten in het bestek op te nemen. Er moet sprake zijn van regelen overeenkomstig de wet, die het algemeen belang of het belang van de politie opleggen, om de veiligheid van de personen en van de goederen, de gezondheid en de stevigheid der werken te verzekeren.

Dat zullen de rechtbanken voor elk bijzonder geval moeten nagaan. Het ware gevaarlijk, de bestekken in ruimere mate te bekrachtigen. De artikelen 12 en 14 zullen hier tot leiddraad kunnen genomen worden.

De processen-verbaal worden opgemaakt door de beambten der mijnen, belast met het toezicht op de ontginningen.

De wet schrijft niet meer voor dat zij door de opstellers moeten worden bevestigd. Zij eischt enkel dat zij den overtreder, op straffe van nietigheid, worden afgegeven binnen acht en veertig uren.

De vergunninghouder dient spoedig te worden verwittigd om zich te kunnen verdedigen.

De wijze en de tijd, bepaald voor de bevestigingen, hebben aanleiding gegeven tot bezwaren die uit den weg worden gernimd door de intrekking van artikel 94 der wet van 1810. Dat is eene afwijking van het beginsel krachtens hetwelk de bevestiging der processen-verbaal geldt tot waarborg hunner echtheid.

Artikel 95 verwijst naar de boschwetten, wat aangaat de regelen en de wijze der vervolging. De wet van 19 December 1854 op het boschbeheer bepaalt de verjaring op drie maand, wanneer de overtreder is aangewezen, en op zes maand in het tegenovergestelde geval (art. 145). Sommige processen-verbaal worden geloofd zoolang er geen aanklacht wegens valsheid is (art. 137 en 138). Artikel 42 trekt deze bepaling in.

Krachtens dezelfde wet neemt het tijdsverloop der verjaring aanvang te rekenen van den dag waarop de wanbedrijven werden vastgesteld; de regel, geldende voor de gewone strafzaken, wordt dus niet toegepast.

Ten gevolge van de intrekking van artikel 95 zijn de algemeene wetten van toepassing op de verjaring der openbare rechtsvordering, wat den duur daarvan aangaat; en zij vangt aan van den dag af waarop het wanbedrijf werd gepleegd.

Wij meenen dat de duur der verjaring moet worden beperkt tot een jaar, overeenkomstig den regel door artikel 40 bepaald voor de andere overtredingen der wet.

Daar de straffen correctioneele straffen zijn, blijven de rechtbanken van eersten aanleg bevoegd, zooals onder het beheer van artikel 95.

De reglementen, bedoeld in artikel 41, zijn algemeene reglementen die uitgaan van de Regeering. De gemeenteraden en de provinciale raden kunnen hunne besluiten enkel bekrachtigen door de straffen, toegelaten door artikel 78 der gemeentewet en door artikel 85 der wet van 30 April 1836.

Anders is het gelegen, wanneer de provinciale overheden handelen krachtens de wettelijke opdracht die haar is verleend door artikel 50 der wet van 1810. De nieuwe wet vervangt dit artikel 50 door koninklijke besluiten die de bevoegdheid van de verschillende overheden, welke de wet helpen uitvoeren, zullen bepalen. In dit geval zullen hunne besluiten, genomen krachtens eene wettelijke opdracht, zooals thans worden bekrachtigd door de artikelen 41 en 42. (*Pand. belges*, v^o *Mines*, n^{rs} 2179 en 2180.)

Voegen wij hierbij dat, volgens de algemeene rechtspraak, de provinciën en de gemeenten, bij gebrek aan opdracht, geene zaken mogen regelen, die behooren tot de wettelijke bevoegdheden van de Regeering of het voorwerp uitmaken van door haar genomen besluiten. (Art. 78 der gemeentewet en art. 85 der provinciale wet.)

Het decreet van 3 Juni 1813, afgeschaft bij koninklijk besluit van 28 April 1884 met uitzondering van de artikelen 3, 4, 5 en 7, en andere decreten of besluiten verwijzen naar de artikelen 93 tot 96 van titel X der wet van 21 April 1810 wat aangaat de straffen wegens de overtredingen die

zij voorzien. Deze artikelen zijn voortaan ingetrokken en vervangen door de artikelen 41 en 42 der nieuwe wet.

Krachtens artikel 41 worden al de overtredingen der wet en der reglementen voortaan gestraft overeenkomstig dit artikel en artikel 42. Dat zal bijgevolg gelden voor al de overtredingen der bepalingen van het decreet van 3 Januari 1813, die nog van kracht zijn. Om elken twijfel hieromtrent te doen verdwijnen, wijden wij daaraan eene afzonderlijke bepaling in artikel 46.

Tegelijkertijd stelt artikel 41 een einde aan het geschil over de vraag, of de artikelen 93 tot 96 van toepassing zijn op de graverijen en op al de misdrijven voorzien bij de wet van 1810.

Onder het beheer van de artikelen 93 tot 96 wordt deze vraag over 't algemeen bevestigend opgelost. Voortaan zal er geen twijfel bestaan noch mogelijk zijn. Deze twijfel spruit enkel voort uit het feit, dat er in het opschrift van titel X der wet van 1810 enkel van mijnen sprake is.

De nieuwe tekst is uitdrukkelijk van toepassing op al de overtredingen der wet van 21 April 1810, zonder onderscheid tusschen de verschillende zaken die zij ten doel heeft te regelen. (*Pand. belges*, v^o *Mines*, n^r 2972; *BURY*, n^{rs} 1166 en volg.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

TITEL IV

OVERGANGSBEPALINGEN (1).

Art. 43.

(Zie art. 34 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 21, Doc. n^r 41.)

De artikelen 1 tot en met 6 dezer wet zijn niet van toepassing op de aanvragen om vergunning, om uitbreiding en handhaving van vergunning ingediend vóór de afkondiging van deze wet.

Van deze aanvragen worden degene, welke reeds den Minister van Nijverheid en Arbeid zijn toegekomen, voor geldig gehouden zonder eenige rechtspleging te moeten herbeginnen. Voor de voortzetting van het onderzoek, blijven de overige

Art. 43.

(Zooals hiernevens.)

(1) Opschrift van Hoofdstuk VIII van het Ontwerp der Regeering. (Zie blz. 21, Doc. n^r 41.)

aanvragen onderworpen aan de voorschriften van de artikelen 25 tot 27 der wet van 21 April 1810 en, mits naleving van deze voorschriften, worden zij insgelijks voor geldig gehouden, wanneer zij den Minister van Nijverheid en Arbeid toekomen.

Art. 44.

(Zie art. 35 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 21, Doc. n° 41.)

Binnen zes maanden te rekenen van de afkondiging van deze wet, doet het Bestuur van het Mijnwezen aan den Mijnraad geworden de voorstellen van de wijzigingen die het denkt te moeten doen in de grenzen der concessies welke bij dit college in onderzoek zijn; dat Bestuur doet hem tevens geworden de voorstellen van wijzigingen en bijvoegingen die het noodig acht in de ontwerpen van bestekken te moeten brengen ingevolge de nieuwe wet.

Bij uitzondering mag het in zijne voorstellen perceelen begrijpen van weinig belang, die, ingevolge het niet samenvallen van de grenzen, niet werden opgenomen in de ingediende on onderzochte aanvragen.

Het verzoekt den Raad, zoo daartoe redenen zijn, opnieuw te beraadslagen over de aanvragen waaromtrent dit Korps reeds een bepaald advies heeft uitgebracht. Deze nieuwe beraadslaging mag alleen loopen over de uitgestrektheid en de grenzen der vergunningen alsmede over de bedingen der lastkohieren.

In een en ander geval handelt de Raad overeenkomstig de artikelen 4 en 5 der wet van 2 Mei 1837.

Art. 44.

(Zooals hiernevens.)

De voortzetting van het begonnen onderzoek voor de concessie-aanvragen die onder de tegenwoordige wetten werden ingediend, moet worden ge-

regeld. Dat is het doel van de artikelen 43 en 44 (art. 34 en 35 van het Ontwerp der Regeering).

Deze artikelen verleen en aan de Regeering een uitzonderlijk recht : zij mag in den omtrek der vergunningen perceelen van weinig belang begrijpen, die niet werden opgenomen in de ingediende en onderzochte aanvragen.

Volgens de tegenwoordige rechtspraak heeft de Regeering enkel het recht, in den omtrek eener concessie perceelen te begrijpen, die door den vergunninghouder niet werden aangevraagd, doch waarvoor er bekendmakingen, aanplakkingen en een bestuursonderzoek plaats hadden.

De artikelen 4 en 5 der wet van 2 Mei 1837 leggen den Mijnraad de verplichting op, zijn advies te steunen op een geschreven en met redenen omkleed verslag, waarvan het neerleggen ter griffie van den Raad aan de belanghebbende partijen wordt beteekend. De Raad is ook gehouden, hun al de stukken van het onderzoek mede te deelen. Deze artikelen zullen van toepassing zijn in de verschillende gevallen, voorzien bij artikel 44.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

TITEL V

BIJKOMENDE BEPALINGEN (1).

Hoofdstuk VII van het Ontwerp behelst twee artikelen (31 en 32), betrekking hebbende op de Staatsreserve en op de uitbreiding der rechten van het Bestuur bij het opstellen der bestekken. Deze artikelen wijzigen de wet van 1810 en maken deel uit van titel I van het gewijzigd Ontwerp (art. 11 en 12).

Eene derde bepaling komt voor in hoofdstuk VII, namelijk artikel 33 (art. 45 van het gewijzigd Ontwerp) dat de kennis van de Duitsche en van de Vlaamsche taal aan zekere ambtenaren oplegt.

Daaraan voegen wij toe, om titel V : « *Bijkomende bepalingen* » te vormen, een nieuwe bepaling, betreffende de algemeene intrekking van de artikelen der wet van 1810, in het Ontwerp der Regeering vervangen door eene reeks talrijke en onderscheidene teksten; deze moeten vereenvoudigd worden.

De plaats van artikel 36 van het Ontwerp, dat de intrekking van artikel 50 der wet van 21 April 1810 schorst tot het van kracht worden der koninklijke besluiten voorzien bij artikel 14, is hier van eigen aangevoelen.

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk VII van het Ontwerp der Regeering. (Zie blz. 19, Doc. n° 41.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Art. 45.

(Zie art. 33 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 20, Doc. n° 41.)

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen der provinciën Limburg en Antwerpen uit te oefenen, moeten door eene proef, waarvan de voorwaarden bij koninklijk besluit worden geregeld, doen blijken dat zij de Vlaamsche taal practisch en degelijk kennen.

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen in de arrondissementen Aarlen of Verviers uit te oefenen, moeten door eene proef doen blijken dat zij de Duitsche taal practisch en degelijk kennen.

Art. 45.

(Zooals hiernevens.)

De vorige Regeering had geen enkel voorstel betreffende de verplichte kennis van de Vlaamsche of van de Duitsche taal opgenomen in het Ontwerp van 7 Februari 1905.

De keus van de ambtenaren, geroepen om hunne bediening uit te oefenen in de provinciën Limburg, Luxemburg, Luik en Antwerpen, werd door de wet hoegenaamd niet beperkt.

Deze ambtenaren zijn bijna uitsluitend de ingenieurs van het Mijnbestuur. Immers, zij alleen « *oefenen hunne bediening uit bij de mijnondernemingen.* »

Hunne bevoegdheden zijn vooral van technischen aard, en niet dikwijls, zelfs in die provinciën, is de kennis van de Vlaamsche of van de Duitsche taal daartoe noodig. Er is hier geen sprake van ambtenaren die in herhaalde betrekking zijn met het publiek.

Toch waren uwe Commissiën van gevoelen dat deze bepaling kan aangenomen worden om elken nieuwen redetwist over het gebruik der talen te vermijden en om aan de Vlaamsche en Duitsche bevolking alle wenschelijke waarborgen te geven.

Die bepaling kan nochtans bezwaren opleveren voor de bevordering en de aanwerving der ingenieurs van het Mijnkorps, die, tot nog toe, toezicht moesten uitoefenen enkel op de ontginningen in de Waalsche provinciën en meestal de Vlaamsche taal onkundig zijn.

Een lid deed opmerken dat het wenschelijk zou geweest zijn, gezegden maatregel slechts na een tijdsverloop van vier of vijf jaar toe te passen, overeenkomstig de bepaling, in eerste lezing aangenomen door de Kamer der Volksvertegenwoordigers. Immers, voor Limburg en Antwerpen zullen de mijnwerkers nog gedurende geruimen tijd hoofdzakelijk in het Walenland worden aangeworven ter wille van hunne bedrevenheid in zake van mijnwerken. De vakwoorden van de « *houilleries* », in België gebruikt en bij de werklieden bekend, zijn uitsluitend Waalsch. Het ware bijgevolg beter geweest, de Waalsche ingenieurs nog een tijd lang aan te nemen in de mijnondernemingen van het Noorderbekken in het belang zelf der arbeiders die daar zullen werken. Andererzijds, indien voortaan de kennis der Vlaamsche taal ontegensprekelijk dienstig is aan de ingenieurs voor hunne betrekkingen met de werklieden van het nieuwe bekken, dan zal, in de toekomst, de kennis van de volkstaal even noodig zijn voor de ingenieurs die in het Walenland worden benoemd.

Dat lid meent niet dat het noodig is, dezelfde uitsluiting, ditmaal gegrond op de onkunde in zake van Duitsch, toe te passen op de mijnondernemingen in de arrondissementen Aarlen en Verviers. In het arrondissement Aarlen komen er weinige voor, doch in het arrondissement Verviers zijn er gewichtige.

De Senaat mag niet uit het oog verliezen, dat de Staat zijne ingenieurs niet zoo goed betaalt als de privaatsnijverheid de hare. Deze laatste kan niet zelden de beste ingenieurs van den Staat doen overgaan naar hare ondernemingen — en werkelijk handelt zij op die wijze — door hun groote voordeelen te verleenen. Wat zal er gebeuren, wanneer de bevordering door deze nieuwe eischen zal belemmerd zijn? Is het billijk, hoegenaamd geene rekening te houden met de omstandigheden waarin een ingenieur zich aan den dienst van den Staat heeft verbonden?

Men moet, in elk geval, bekennen dat in het zoo uitgestrekte en zoo bevolkte arrondissement Verviers de opgelegde nieuwe voorwaarde niet is gewettigd door de redenen die de kennis van het Vlaamsch noodzakelijk maken in de beide uitsluitend Vlaamsche provinciën. Het aantal Duitschsprekende Belgen in het arrondissement Verviers is uiterst gering.

Aan den Senaat behoort het na te gaan welke waarde is gehecht aan deze opmerkingen, en te onderzoeken of het arrondissement Verviers op zijne beurt zal gesloten blijven voor de Belgische ingenieurs die geen Duitsch kennen.

Moet, andererzijds, aan de Regeering het recht worden gelaten, de voorwaarden van de op te leggen proef te regelen? Moet deze niet worden geregeld door eene wet?

De meerderheid uwer Commissiën is niettemin van gevoelen dat artikel 45 niet dient te worden gewijzigd: in de Kamer werd het aangezien als een soort van minnelijke schikking. Het moet echter vaststaan dat de uitvoering daarvan zal worden geregeld, zóó dat geene verworven rechten worden benadeeld.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 46.

(Artikel I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII en artikel 36 van het Ontwerp der Regeering, van 7 Mei 1907, blz. 2, 6, 7, 8 en 22, Doc. n° 41.) (1).

Worden ingetrokken de artikelen 15, 22 tot 30, 36, 37, 2^e lid, 38, 39, 49, 50, 93 tot 96 der wet van 21 April 1810.

Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven in werking, totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de uitvoering van artikel 14 van deze wet.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 46.

Worden ingetrokken de artikelen 15, 22 tot 30, 36, 37, 2^e lid, 38, 39, 49, 50, 93 tot 96 der wet van 21 April 1810; de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813, en, in 't algemeen, al de bepalingen der vorige wetten en verordeningen die met deze wet zouden strijden.

De artikelen 41 en 42 van deze wet vervangen de artikelen 93 tot 96 in de wetten en verordeningen die naar deze artikelen verwijzen tot bepaling van straffen tegen de overtreders.

Echter blijven artikel 50 der wet van 21 April 1810, enz. (Het overige zooals in het 2^e lid hiernevens.)

(1) DE VERSLAGGEVER DOET AANMERKEN :

De teksten van het Ontwerp, die zijn vervangen door artikel 46, luiden aldus :

A. Artikel 1. — Inleiding. (Zie blz. 2 van het Ontwerp n° 41.)

De hierna vermelde artikelen der wet van 21 April 1810 worden gewijzigd als volgt :

B. Eerste artikel, n° 1 (blz. 2 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 15 wordt afgeschaft en vervangen door het 2^e, 3^e en 4^e lid van artikel 3 dezer wet. (Lid 5 werd bij de tweede stemming vergeten.)

C. Artikel 1, n° II, 1ste lid (blz. 2 van het Ontwerp n° 41). — De artikelen 22 tot 28 worden vervangen door de navolgende bepalingen :

D. Artikel 1, n° III, 1ste lid (blz. 6 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt :

E. Artikel 1, n° IV (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 30 wordt ingetrokken.

F. Artikel 1, n^o V (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 36, het 2^e lid van artikel 37 en de artikelen 38 en 39 worden ingetrokken.

G. Artikel 1, n° VI, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 49 der wet van 21 April 1810 wordt vervangen door de navolgende bepaling :

H. Artikel 1, n° VII, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen :

I. Artikel 1, n° VIII (blz. 8 van het Ontwerp n° 41). — De artikelen 93 tot 96 worden ingetrokken en vervangen door de bepalingen van de artikelen 29 en 30.

Artikel 36 (blz. 22 van het Ontwerp n° 41). — Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven van kracht totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de toepassing van artikel 1, n° VII, van deze wet.

Deze verschillende bepalingen werden samengevoegd en vereenigd in artikel 46, 1ste lid, nieuw.

Ter verkorting en vereenvoudiging van de wetsteksten achtten wij het beter, de aanwijzing van de vervangen en ingetrokken artikelen te vermelden in eene enkele bepaling en tevens daaraan toe te voegen het artikel tot intrekking van al de met de nieuwe wet strijdige bepalingen; het nut daarvan wordt algemeen erkend.

De artikelen 93 tot 96 der wet van 21 April 1810 worden vervangen door de artikelen 41 en 42 van het Ontwerp.

Wij hebben de beteekeenis van die artikelen uitgelegd. Voortaan zal elke overtreding van de wet en van de reglementen op de mijnen en van de wettige bepalingen der bestekken, worden gestraft overeenkomstig deze artikelen 41 en 42, hetzij er geene bekrachtiging was, hetzij de bekrachtiging anders luidde.

Verschillende wetten en besluiten verwijzen naar de artikelen 93 tot 96 der wet van 21 April 1810, wat betreft de toepassing van de straffen op de overtredders.

Als voorbeelden halen wij aan; 1° het koninklijk besluit van 28 April 1884 op de mijnontginning, dat de algemeene en provinciale reglementen op dat gebied intrekt (art. 91), inzonderheid het keizerlijk decreet van 3 Januari 1813, met uitzondering van de artikelen 3, 4, 5 en 7. Artikel 46 der nieuwe wet doet ze op hunne beurt wegvallen, te rekenen van het van kracht worden der koninklijke besluiten voorzien bij artikel 14. (Zie *Pand. belges*, v° *Mines*, bl. 304);

2° Het koninklijk besluit van 13 October 1897 over het vervoeren van de werklieden in de putten (art. 41). (*Pand. belges*, v° *Mines*, blz. 321);

3° De wet van 2 Juli 1899 over de zekerheid en de veiligheid der werklieden, arbeidende bij nijverheids- en handelsondernemingen (art. 37). (Zie *Pand. belges*, v° *Mines*, blz. 322).

Al de misdrijven, voorzien bij deze bepalingen, en andere dergelijke zullen onder de toepassing vallen van den algemeenen regel van artikel 41.

Wij achten het nuttig, dit in den tekst te bepalen om elken twijfel hieromtrent weg te nemen.

Onder de ingetrokken bepalingen hebben wij vermeld de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813. Deze artikelen hebben kracht van wet, zooals het koninklijk besluit van 28 April 1884 het te verstaan geeft. (Zie *Pand. belges*, v° *Mines*, n^{rs} 1613 tot 1616; Code DELECOURT, blz. 895 en 900, nota.) Het zijn geene eenvoudige reglementsbepalingen zooals de andere artikelen van het keizerlijk decreet. Zij kunnen niet worden ingetrokken door koninklijke besluiten, daar de keizerlijke decreten van dien aard echte wetten zijn. Het is bijgevolg voorzichtig aan te wijzen dat zij zijn ingetrokken te rekenen van de afkondiging der koninklijke besluiten waarvan sprake is in artikel 14 van het wetsontwerp, en dat zij tot dezen dag voorloopig van kracht blijven.

*
* *
*

Dat zijn, volgens een aandachtig onderzoek van uwe Vereenigde Commissiën, de wijzigingen die in het Ontwerp kunnen gebracht worden, zij zouden

hare studie hebben kunnen uitbreiden tot nog andere vraagstukken naar aanleiding van de toepassing der wet van 1810 en tevens de grondslagen der wet van 1810 handhaven, zooals deze werden bepaald door de Kamer der Volksvertegenwoordigers en door de beide Ministers die elkander opvolgden in het Departement van Nijverheid en Arbeid.

Geschillen komen nog voor omtrent de beteekenis die moet worden gehecht aan artikel 45, betreffende de droogmaking; omtrent zekere gevolgen van de bezetting der noodige gronden tot de ontginning der mijn (zie Verslag van den Mijnraad, blz. 100 en volg.); omtrent de regeling der dubbele schadevergoeding, verschuldigd aan den eigenaar van den bovengrond, en over de wijze van bepaling der bijkomende schadeloosstellingen; omtrent de in te voeren wetgeving voor de mijnen van bergzout (Verslag van den Mijnraad, blz. 9); omtrent de rechten van den ontdekker en omtrent het overeenstemmen van de artikelen 16 en 17 der wet van 1810 en 11 der wet van 2 Mei 1837 met artikel 46 der wet van 1810; omtrent den aard en de voorwaarden van de ontginning der groeven en graverijen in 't algemeen, en vooral omtrent de te nemen wettelijke maatregelen betreffende de ijzerertsen.

Wij hebben zelf in ons eerste verslag de bezorgdheid van de Regeering ingeroepen op eenige van deze punten. Na onderzoek van het Ontwerp van 7 Mei 1907 beproefden wij zelfs, de herziening der wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837 aan te vullen om onze mijnwetten te vereenigen in een wetboek.

Doch de omvang van het Ontwerp werd daardoor zoodanig verruimd dat wij verplicht waren, er van af te zien.

Uwe Commissiën herinnerden zich de leuze : « *Wie te veel hooi op zijn vork neemt, slaagt kwalijk* », en zij verkozen binnen de grenzen van het Wetsontwerp te blijven, zonder ze verder uit te breiden.

Onder deze vraagstukken is er eene, die niet onbepaaldelijk mag worden verdaagd. Zij betreft de mogelijkheid om de ijzerertsgroeven in vergunning te geven.

« De wet van 2 Mei 1837 (zóó luidde het in ons eerste verslag) heeft de » jammerlijkste gevolgen gehad met het oog op het algemeen belang, daar » zij, bij haar artikel 1, de concessie verbiedt van de ijzerertsgroeven die, » volgens de wet van 1810, wel in concessie mochten gegeven worden. » Herhaalde malen, en den laatsten keer in 1883 (besluit van 16 Mei 1883, » *Jur.*, VI, 57), heeft de Mijnraad bevestigd : 1° dat het nuttig en noodig » is, door middel van eene wetsbepaling een einde te stellen aan den » abnormalen en onwettigen toestand waarin de meeste ondernemers van » ijzerertsgroeven verkeerden uit hoofde van de toegevendheid van het » bestuur; 2° dat het herinvoeren van het beginsel, dat de ijzerertsgroeven » in concessie kunnen worden gegeven, het meest redematige middel is » om voldoening te schenken aan de gegronde klachten der nijverheid. »

Doch de Mijnraad zelf (Verslag, blz. 8) verklaart thans dat « *dit ontwerp* » *geschikt is om een echt verzet te veroorzaken in de Kamers; zóó wordt hij* » *zelf er toe gebracht, de verdaging er van voor te stellen. De behandeling* » *daarvan zou te lang duren.* »

Wat betreft de te nemen maatregelen voor de bergzoutmijnen, acht de Mijneraad « *het verkieslijk, geen nieuwe vraagstukken te berde te brengen » door de grondbeginselen der wet daarin te betrekken.* » Dit vraagstuk, zegt hij, zal opnieuw te berde kunnen komen, wanneer men, in eene min of meer verwijderde toekomst, zal verplicht zijn het te bestudeeren om onze mijnwetten tot een wetboek te verzamelen.

Uwe Commissiën hebben zich met dat wijs besluit vereenigd.

De heer Minister Hubert heeft aan de Vereenigde Commissiën en aan den Verslaggever gevraagd, hunne aandacht te wijden aan artikel 46 der wet van 21 April 1810. Deze bepaling gelast den Raad der prefectuur, te beslissen over « *al de vraagpunten betreffende schadeloosstellingen te » betalen door de mijneigenaars, wegens de onderzoekingen of werken vóór » de vergunningsakte overeenkomstig artikel 4 der wet van 28 Pluviôse » jaar VIII.* » De eerste voorzitter Delecourt beschouwt dit artikel als ingetrokken. (Codes, blz. 335 van het Bijvoegsel en Code politique, blz. 887). Wat er ook van zij, door de rechtbanken werd beslist dat artikel 92 der Grondwet de rechtsmacht, tot stand gebracht door artikel 46 en artikel 4 der wet van 28 Pluviôse jaar VIII, heeft ingetrokken.

Volgens artikel 16 der wet van 1810 is alleen de Regeering bevoegd om uitspraak te doen over de rechten der verschillende concessie-aanvragers en om over de waarde van hunne titels te oordeelen. Zij kan de gansche concessie verleen en aan hem die zij meent daarop recht te hebben. Zij is ook bevoegd om de ontdekte en in concessie aangevraagde bedding te verdeelen onder de ontdekkers, de eigenaars van den bovengrond en de naburige vergunninghouders. Zij kan, *zonder aansprakelijk te zijn*, ieders aandeel evenredigen naar zijne titels; daartoe is hare bevoegdheid onbeperkt.

Daaruit volgt dat de eigenaar van den bovengrond en de aanvrager om uitbreiding van concessie door het vergunningsbesluit kunnen afgewezen worden zonder eenige schadeloosstelling. Integendeel de ontdekker, wiens rechten door de Regeering erkend zijn, ontvangt eene vergoeding die door het vergunningsbesluit wordt bepaald. De erkenning der hoedanigheid van ontdekker en de maat waarin deze hoedanigheid wordt toegelaten, behooren uitsluitend tot de bevoegdheid van de Uitvoerende Macht. De Rechterlijke Macht is volstrekt onbevoegd om hare beslissingen te wijzigen.

Artikel 11 der wet van 2 Mei 1837 heeft artikel 16 der wet van 1810 overgenomen en tevens toegepast op het bijzonder geval, daarbij voorzien. Deze wet verleent een recht tot voorkeur aan den eigenaar van den bovengrond, die bewijst dat hij de noodige middelen bezit om de concessie in bedrijf te nemen. Doch overeenkomstig het beginsel van bevoegdheid bepaald door artikel 16 der wet van 1810, mag de Uitvoerende Macht van dezen regel afwijken ten bate van den ontdekker of van den aanvrager om uitbreiding van concessie. Wordt de hoedanigheid van-uitvinder uitdrukkelijk erkend door de Regeering in het koninklijk besluit van concessie-verleening en wijst het besluit nochtans den ontdekker af om den eigenaar van den boven-

grond boven hem te verkiezen, dan zal door de vergunningsakte eene vergoeding KUNNEN worden toegekend, volgens artikel 11 der wet van 2 Mei 1837.

Al de rechten van den ontdekker, van den aanvrager om uitbreiding van concessie of van den eigenaar van den bovengrond op de vergunning, worden onherroepelijk bepaald door het decreet. Ook verklaart artikel 17 der wet van 1810 dat het concessiebesluit « *al de rechten van de eigenaars van den bovengrond alsmede van de ontdekkers zuivert ten bate van den concessiehouder.* »

Benevens deze artikelen 16 en 17 der wet van 1810 en 11 der wet van 2 Mei 1837, komt artikel 46.

Welke is de beteekenis van dit artikel?

« Overeenkomstig het beginsel van bevoegdheid, bepaald door artikel 16 der wet, wordt door gezegd artikel aan de bestuursmacht, dat wil zeggen aan den Raad der Prefectuur en aan den Raad van State, de taak opgedragen uitspraak te doen over de schadeloosstellingen wegens onderzoekingen en werken vóór de concessie, die worden geëischt door de afgewezen aanvragers, op welken titel ook zij steunen om hunne aanvraag te billijken. »

Het is rechtvaardig, zegt men, dat de afgewezen mededingers van een vergunninghouder die alleen voordeel trekt uit de werken, door hen uitgevoerd vóór de vergunning, en daarvan gebruik maakt in zijne onderneming, door hem schadeloos worden gesteld. Deze schadeloosstelling is, voegt men erbij, gegrond op het beginsel, dat de vergunninghouder zich niet mag verrijken ten nadeele van anderen. Er is geen sprake van de terugbetaling van uitgaven, er is enkel sprake van de betaling van het voordeel dat de vergunninghouder trekt uit de werken van zijne mededingers, — voordeel waarvan het bewijs moet worden geleverd door den aanvrager. Deze vergoeding wordt bepaald van het oogenblik af waarop de werken door den vergunninghouder worden benuttigd.

In welke mate moet artikel 46 in België worden toegepast? De vraag moet worden gesteld, daar de bevoegde rechtsmacht, bedoeld bij artikel 46, niet meer bestaat. Kan de rechterlijke macht optreden om, van haar standpunt, de rechten te herzien, waarvan het onderzoek, volgens de artikelen 16 en 17, uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de Uitvoerende Macht en van den Mijraad? Zoo de Regeering de hoedanigheid van ontdekker niet heeft toegekend aan den aanvrager; zoo zij, in overeenstemming met den Raad, heeft beslist dat hij geen recht heeft op eenige vergoeding; zoo zij van meening was dat de vorige werken zonder nut zijn voor de onderzoeking of de ontginning der bedding, zal het dan aan de rechtbanken veroorloofd zijn, deze verklaringen van de Uitvoerende Macht onverlet te laten of zelfs te wijzigen? Dat is niet mogelijk: men zou de bevoegdheden ontkennen, die door de wet van 1810 uitsluitend aan de Regeering zijn opgedragen. In Frankrijk is het de Raad van State die over alles beslist, overeenkomstig de artikelen 16, 17 en 46. De rechterlijke macht hoeft niet tusschenbeide te komen. Er is geen enkele strijdigheid te duchten. In België is de toestand verschillend.

Er kan natuurlijk niet worden aangenomen dat de nieuwe wet artikel 46 zou wijzigen of eene terugwerkende verklaring daarvan zou geven.

Uwe Commissiën zijn echter bereid, op den wensch uitgedrukt door den heer Minister van Arbeid, deze bepaling te onderzoeken en ze, bij voorkomend geval, voor de toekomst te herzien, doch nadat de Mijnraad en het Bestuur zullen geraadpleegd zijn en de Regeering zich voorgoed zal hebben verklaard (1).

(1) Zie DUPONT, I, blz. 322 en volg.

BURY, n° 819 en volg.

Pand. belges, v^o Mines, n° 3040 en volg. ; v^o *Concession de mines*, n° 403 en volg.

DALLOZ, *Supplément*, n° 264 en *Rép.*, n° 180 en 182.

Cass., 26 April 1849, *Pand. belges*, 1849, I, 389.

Pand. françaises, v^o Mines, 1078, 1107.

Mijnraad, 15 November 1850.

V. --- FINANCIEELE VRAAGSTUKKEN.

De Mynraad heeft een afzonderlijk hoofdstuk gewijd aan de financieele vraagstukken die met het Wetsontwerp in verband staan.

Hij onderzoekt achtereenvolgens de bepalingen der wet van 1810 betreffende de uitkeeringen ten bate van de eigenaars van den bovengrond en ten bate van den Staat, alsmede de te nemen maatregelen tot voorkoming van beurswoeker.

Hij ontleedt het bijzonder ontwerp van de heeren Picard, Lambiotte en Hanrez en houdt zich bijzonderlijk bezig met de inbreng-aandeelen.

Sedert werd door de Regeering een wetsontwerp op de vennootschappen ingediend in den Senaat. Na een zeer opgemerkt en zeer bestudeerd verslag van den heer Devolder, werd het Ontwerp door U aangenomen. Het had vooraf, mits zekere wijzigingen, de goedkeuring verworven van uwe Commissiën voor de Justitie en voor de Nijverheid.

Tot nog toe kon de Kamer zich er niet mee bezighouden. Toch is het waarlijk spoedeischend. Het was het voorwerp eener lange en grondige studie in uwe Commissiën en in den Senaat zelf.

Voor het oogenblik moeten wij niet terugkomen op dit punt, dat door den Senaat werd geregeld, voor zoover het hem betreft.

De Mynraad stelt voor, de vaste en evenredige uitkeering ten bate van de eigenaars van den bovengrond te handhaven zooals zij laatst werd bepaald door de wet van 2 Mei 1837. Niemand heeft ze afgekeurd. In hun ontwerp nemen de heeren Denis en Vandervelde aan, dat er vergoedingen worden toegekend aan de eigenaars van den bovengrond, hoewel zij de domanialiteit der mijnen voorstaan. (Zie art. 3 en 4 van dit Ontwerp.)

De Mynraad brengt echter de vaste uitkeering op 1 frank per hectare en de evenredige uitkeering op 3 t. h. van de winst.

Hij verhoogt insgelijks de uitkeering ten bate van den Staat, doch hij behoudt het huidige stelsel dier uitkeeringen. De evenredige uitkeering, verschuldigd aan den Staat, zou 2 1/2 t. h. bedragen, met 10 t. h. van elke winst die eene belooning van 6 t. h. voor het kapitaal te boven gaat.

Artikel 27 der Grondwet veroorlooft ons niet, deze nieuwe belasting thans te onderzoeken.

De Mijnraad behandelt, ten slotte, een zeer belangrijk vraagpunt dat reeds door den heer Verspreewen in den Senaat te berde werd gebracht ter vergadering van 22 Januari 1903. Het geldt de *uitkeering in natura*, dat wil zeggen in kolen, door de toekomstige vergunninghouders te betalen aan den Staat. Het denkbeeld van ons geacht medelid werd overgenomen door den heer Paul Janson en door hem in de Kamer der Volksvertegenwoordigers verdedigd. Deze stemde het amendement van het achtbaar lid af met 77 stemmen tegen 59, den 20ⁿ Maart 1907.

De heer Paul Janson vroeg dat de Staat het recht hebben zou, jaarlijks voor zijne benodigdheden de opgedolven kolen op te eischen naar de evenredigheid van een tiende der gansche jaarlijksche opbrengst van de nieuwe ontginningen, en wel aan den prijs van den dag, zonder dat deze prijs, in elk geval, eene zuivere winst van 3 frank per ton voor den vergunninghouder mag te boven gaan.

Thans is ons door de heeren Verspreewen, Henricot, de Lanier en Van den Nest een amendement onderworpen (Doc. van den Senaat, n° 57, zittingsjaar 1906-1907) dat dezelfde bedoeling heeft. Het werd voorgelegd ter vergadering van 31 Mei laatstleden.

De tekst daarvan luidt :

« De vergunningsakte bepaalt dat de Staat jaarlijks, voor zijne benodigdheden, de opgedolven kolen mag opeischen naar de evenredigheid van een tiende der opbrengst, en wel aan den prijs van den dag, zonder dat deze prijs, in elk geval, eene zuivere winst van 2 frank per ton mag te boven gaan. »

Zoo ook luidde het amendement Janson, behalve dat daardoor het maximum van de geoorloofde winst werd bepaald op drie frank.

Ter verklaring van zijn voorstel zegde de heer Verspreewen den 22ⁿ Januari 1903 : « *Laten wij niet afstaan wat wij bezitten en wat wij wellicht kunnen noodig hebben, zonder vooraf zeker te zijn dat wij altijd kunnen terugbekomen wat wij afstaan. Moest men anders handelen, dan zou men zich schuldig maken aan eenen misslag, niet alleen tegenover het huidige geslacht, maar ook tegenover onze nakomelingen ; ik hoop dat gij dien misslag niet zult begaan.* »

Een ander voorstel, uitgaande van dezelfde denkbeelden, werd reeds gedaan door den achtbaren heer Wiener, ter zitting van de Vereenigde Commissiën den 18ⁿ December 1902. (Zie ons eerste verslag, blz. 29 en 30.) De Staat zou gemachtigd zijn tot heffing van de evenredige uitkeering *in natura*. De heer Wiener bepaalde ze op 2 t. h. van de uitgedolven kolen. « *Op die wijze, zegde hij, zou de Staat zich onttrekken aan de overdreven prijsverhoogingen die hem eene aanzienlijke hoogere uitgave opleggen in zijne spoorweg- en zeevaartondernemingen, terwijl de vervoertarieven onveranderd blijven.* »

De Mijnraad verklaarde zich tegen elke belasting *in natura*, dat wil zeggen in kolen. Hij erkent nochtans dat de gedachte op het eerste gezicht verleidelijk is.

« *Deze belasting, zegt hij, zou de ontginningen met nalatig zoowel als die met batig slot op gelijke wijze, en naar dezelfde evenredigheid, treffen.*

» De Staat zou altijd zijn aandeel kunnen voorafnemen van de uitgedolven

kolen, zelfs wanneer de maatschappij met verlies zou werken, of het met moeite uithouden. Hoe belangrijker de uitdelling zijn zou, hoe meer de last verpletterend zou kunnen zijn. » (Verslag van den Mijnraad, blz. 77.)

Er is meer. De Raad tracht door verschillende voorbeelden te bewijzen dat « *deze belasting zooveel te zwaarder zijn zou naar gelang de onderneming minder voorspoedig zou zijn en een kleinere winst zou afwerpen voor den ontginner.* » (Zelfde Verslag, blz. 78.)

Ten slotte, is de Mijnraad van meening, in 't algemeen elke uitkeering in natura. elke uitkeering op de bruto-uitdelling te verwerpen. Er is hier geen sprake, zegt hij, van eene dier nijverheidstakken waar het mogelijk is zich, op eene nog al nauwkeurige wijze, rekenschap te geven van de vermoedelijke uitkomst der onderneming; dat is het geval met trams en openbare verlichting. In deze ondernemingen is de bedrijfscoëfficiënt, om zoo te zeggen, op voorhand bekend, althans ten naaste bij. Hier is er integendeel sprake van kolenmijnen, aan te leggen in een onvolledig bekende en bestudeerde streek, en van kostelijke inrichtingen waarvan de oprichting blootstaat aan zeer groote wisselvalligheden. (Zelfde verslag, bl. 79.)

De Raad besluit tot het handhaven van het stelsel van uitkeeringen en verstrekkingen *in geld*, behoudens het verhoogen van de belasting wanneer de winst 6 t. h. te boven gaat.

Het voorgaande Kabinet deelde de meening van den Raad en verwierp de uitkeering in natura.

Bij artikel 21 van zijn Ontwerp stelde het voor, de nieuwe vergunningen te belasten met eene belasting *in geld* van 1 tot 5 t. h., behalve de evenredige uitkeeringen op de zuivere opbrengst, en volgens eene klimmende schaal waarvan eene winst van 3 frank per ton het uitgangspunt zijn zou.

Deze belasting werd hevig bestreden door den Verslaggever van de Bijzondere Commissie der Kamer, in naam van deze Commissie :

« *Wijl alle Belgen gelijk zijn voor de wet, is het moeilijk die belasting te rechtvaardigen, in zooverre zij enkel de concessies van het nieuwe kolenbekken zou treffen.* » (Verslag, bl. 33.)

Iedereen vond de aanmerking gegrond, want de Regeering drong niet verder aan om haar voorstel te doen aannemen; het werd door de Kamer verworpen zonder eenigen tegenstand.

De achtbare verslaggever van de Bijzondere Commissie der Kamer haalde te dezer gelegenheid de woorden aan van Graaf Begouen in den Raad van State :

« *Staatsbelang vergt niet dat de belasting op de kolen veel opbrengt, maar wel dat de nijverheid die ze verschaft en die het vervaardigen van de voorwerpen, waarop nadien rechten worden gegeven, verlevendigt en vermeerderd, worde aangemoedigd.* »

In het laatste Ontwerp van 7 Mei 1907 is er geen sprake meer van de belasting door het vroegere Kabinet voorgesteld den 23ⁿ December 1904 —

7 Februari 1905. Aan de nieuwe vergunninghouders wordt geen last opgelegd, noch in geld, noch in natura.

De Senaat zou dus bepalingen van financieelen aard, door de Regeering en door de Kamer afgewezen, uit eigen initiatief in het ontwerp moeten opnemen.

Heeft de Senaat het grondwettelijk recht, zulks te doen? Mag hij het initiatief nemen tot wijziging van den aard eener belasting?

Juist om de bijzondere belasting, die door artikel 21 aan de nieuwe kolenmijnen werd opgelegd buiten de gewone uitkeeringen, werd het Wetsontwerp onttrokken aan het onderzoek van den Senaat, ondanks de uitdrukkelijke belofte van de Regeering. Deze was het met de Kamer der Volksvertegenwoordigers eens om aan te nemen dat het krachtens artikel 27 der Grondwet niet is veroorloofd, een dergelijk voorstel bij den Senaat aanhangig te maken, alvorens het aan de Kamer te hebben onderworpen.

Naar de meening van de Regeering, en naar de herhaaldelijk uitgedrukte meening van de Kamer, behoort het onderzoek van de hoegrootheid en den aard der door de concessiehouders te betalen uitkeeringen en belastingen, in de eerste plaats aan de andere Vergadering, en wel krachtens de Grondwet zelve.

Deze Vergadering heeft zelfs gebruik gemaakt van dit recht : zij heeft deze nieuwe lasten verworpen en het is ten gevolge van hare beslissingen dat in het Ontwerp van 7 Mei 1907 geene enkele bepaling voorkomt betreffende verstrekkingen, aan den Staat te leveren door de toekomstige kolenmijnen.

De Kamer heeft al de voorstellen in dien zin afgewezen. De ontginners in de provinciën Antwerpen en Limburg wilde zij niet in een minder gunstigen toestand plaatsen tegenover den Staat dan de vergunninghouders in de andere bekkens; op dat gebied was zij het eens met hare Bijzondere Commissie.

Moet men thans een grondwettelijk conflict omtrent dit punt doen oprijzen? Zou men op die wijze de herziening der wet van 1810 en de te nemen eindmaatregelen betreffende de vergunningen in het Noorderbekken, weeral niet vertragen?

Is het niet doelmatiger de Kamer toe te laten, eerst en opnieuw uitspraak te doen over het vraagstuk? Zij zelf moet weten of zij hare vroegere beslissingen wil intrekken en een bijzonderen en nadeeligen toestand in het leven wil roepen voor de vergunninghouders in twee onzer provinciën.

De bewoordingen van het voorstel van den heer Wiener betreffen rechtstreeks het heffen van de belasting die de kolenmijnen treft ten bate van den Staat.

De heer Verspreuwen en andere onzer achtbare medeleden hebben integendeel de voorzorg genomen, niet den naam : « *belasting* » of « *mijnrecht* » te geven aan de uitkeering in kolen ten laste van den nieuwen vergunninghouder. Het voorstel wordt gedaan bij wijze van een *beding*, dat voortaan zou moeten worden opgenomen in de bestekken der toekomstige concessies.

Zij steunen op het feit, dat het bestek eene overeenkomst is, vrijelijk aangenomen door de ontginners. De verstrekking zal vrijwillig zijn. Er is dus geen sprake van belasting.

Maar zal dit, in den grond, wel de wezenlijke aard van dezen maatregel zijn? Is het bestek eene gewone overeenkomst? Stelt de Staat hier zijne voorwaarden niet in de hoedanigheid van vergunnende overheid? Legt hij zijn wil niet op aan den vergunninghouder en *eischt hij niet voor zijne Staatsbenoodigheden* het tiende van de uit te delven kolen? Zullen dezelfde grondwettelijke bezwaren niet oprijzen bij deze verstrekking *in natura*? Zal het opleggen van deze verplichting door het bestek niet een eenvoudige omweg schijnen om artikel 27 van de Grondwet te ontwijken? Is het niet meer geraden dat de Kamer, die het voorstel verwierp met eene groote meerderheid, het opnieuw zou onderzoeken en de eerste uitspraak zou doen over het invoeren van deze verstrekking, uitsluitend ten laste van de toekomstige vergunningen? Uwe Vereenigde Commissiën verklaarden zich voor deze verdaging, zonder daardoor eenigszins de oplossing te willen beïnvloeden.

Sommige leden deden verder opmerken dat, buiten dit grondwettelijk bezwaar, er nog andere oprijzen, die zeer gegrond schijnen en waarop de Kamer hare beslissing steunde.

Er is hier sprake van eene verstrekking *in natura*, verplichtend voor den vergunninghouder, maar vrij voor den Staat. De Staat zou 10 t. h. van de uitgedolven kolen voorafnemen en zou die betalen aan den prijs van den dag, zoo hij het goedvindt. Doch, bij voorkomend geval, zou de koopprijs verminderd worden derwijze dat de winst per ton voor den ontginner, verkooper, zou beperkt worden tot 2 frank ten bate van den Staat, aankoper. De Staat zou vrij zijn te koopen of niet te koopen, naar zijn wensch en naar zijne benoodigdheden en zijn belang. Hij zou de door hem voorafgenomen kolen betalen aan den prijs van den dag, zelfs indien die prijs op dit oogenblik een verlies moest uitmaken voor den vergunninghouder. In zijne betrekkingen met den Staat, tot een bedrag van een tiende zijner uitdelving, zou de ontginner blootgesteld zijn aan verliezen die hij niet zou kunnen herstellen, door eene billijke vergelding, in de voorspoedige jaren.

De meeste kolenmijnen delven kolen van verschillende soort uit. De Staat zou het recht hebben, tot een tiende van de algeheele voortbrenging, eene bijzondere en in minder hoeveelheid voorhanden soort weg te nemen uit eene bepaalde kolenmijn. De toestand van den vergunninghouder, gedwongen verkooper, jegens den Staat, vrijen kooper, zou dus wel netelig zijn.

Nog menig punt zou moeten voorzien en geregeld worden.

Men zou moeten bepalen binnen welk tijdsverloop de Staat zou moeten kennis geven van zijn inzicht om een deel der opbrengst te koopen; dat deel zou moeten bepaald worden, zoowel als de soort, die de Staat verkiest, en het tijdstip waarop hij ze zal weghalen.

Dat tijdsverloop zou lang genoeg moeten zijn, opdat de vergunninghouder op voorhand zijne uitdelving kunne regelen naar de vragen van den Staat en van zijne klanten.

De wisselvalligheden der uitdelving kunnen het ophalen van de door den Staat vereischte soort veel verminderen. De prijzen kunnen veranderen in den loop van het jaar en in verschillende mate, volgens de soorten. Zal de Staat een gemiddelden prijs betalen voor al de leveringen in den loop van het jaar gedaan? Zal het de prijs van den dag zijn op het oogenblik der levering, of de prijs op het oogenblik der bestelling?

Hoe zal de *maxima*-winst van 2 frank per ton worden berekend?

Zal zij worden berekend naar de gezamenlijke uitdelving, of uitsluitend naar de uitdelving van de soort door den Staat gekozen?

Zal men rekening houden met de financiële lasten van de onderneming? In welke mate en op welke gronden? Met welke gegevens zal de kostende prijs worden bepaald? Zal men te werk gaan zooals voor het bepalen van het evenredig mijnrecht ten bate van den Staat? Zal men rekening houden met de verliezen in de vorige jaren, met de werkstakingen, met de uit te delgen schulden?

Zal de Staat den gang van de verrichtingen der kolenmijnen mogen nagaan om de stipte nakoming harer verplichting te verzekeren? Welke zal de bekrachtiging zijn van het recht van den Staat? Zal het eene vergoeding zijn, die men zal doen betalen door het instellen van eene burgerlijke rechtsvordering voor de rechtbanken, ofwel van eene correctioneële vervolging krachtens artikel 41 van het Ontwerp dat al de overtredingen van de wettelijke bepalingen der bestekken straft met boete en gevangnissen?

Is het aannemelijk dat eene zoo wisselvallige belasting uitsluitend zou drukken op de nog niet vergunde kolenmijnen in het Noorderbekken? Zouden zij niet grootelijks belemmerd zijn in hare mededinging tegenover de vroeger bestaande vergunningen en tegenover die in Limburg reeds verleend? Zal het voorrecht, aan den Staat toegekend, de andere klanten niet doen wegblijven, wijl ze weinig geneigd zullen zijn, zaken te doen met kolenmijnen waarop zulk een last weegt?

De Staat zal naar goëddunken de kolenmijnen aanwijzen, waarover het hem zal believen zijn recht uit te oefenen.

Hoe zal hij de eene vrijstellen en de andere belasten?

Het voorstel beperkt in geenen deele het willekeurig gebruik dat hij van zijn voorrecht zal mogen maken. Overigens, men begrijpt gemakkelijk dat de Staat zijne vrijheid niet mag afstaan. Zal dit voorrecht niet tot misbruik aanleiding geven?

Is het niet verkieslijk, zoo de Staat dien weg wil opgaan, openlijk terug te keeren tot de belasting in geld, zooals de Mijnraad het voorstelt voor al de vergunningen van het land, zonder iemand te begunstigen?

Bovendien geeft de Mijnreserve aan den Staat het middel niet om zich, door het optreden van een in pacht nemende vennootschap, de noodige kolen aan te schaffen, indien de bedding beantwoordt aan zijne behoeften?

Volgens de inlichtingen die men bezit over den aard der kolen, in Lim-

burg en in Antwerpen ontdekt, schijnt het dat een belangrijk deel der uitgedolven stoffen niet zal geschikt zijn voor den Staat. De ontginners, wier kolen door den Staat niet kunnen verbruikt worden, zullen dus een wezenlijk voorrecht genieten.

Er is, ten slotte, eene algemeene beschouwing die vóór alle andere zou moeten gelden.

Welk is het hoofdzakelijk belang dat in deze zaak der Limburgsche concessies moet worden gevrijwaard?

Is het de noodzakelijkheid, den bedrijfscoëfficiënt onzer Staatsspoorwegen te verbeteren? Zekerlijk niet. Die spoorwegen moeten zooveel mogelijk een nijverheidsbedrijf blijven, zonder bijzondere voorrechten. De hoofdzaak is deze: de nieuwe mijnen moeten worden ontgonnen; de kolen, « *het zwarte brood onzer nijverheid* », moet eindelijk uitgedolven worden; de kapitalen dienen toe te stroomen in de hoop van eene loonende uitkomst. Van de gedane uitgaven mag niet worden afgezien om wille van de aarzelingen of van de verliezen der eerste vergunninghouders en om wille van gebrek aan betrouwen van wege de geldschietters.

Zou men door het opleggen, aan die toekomstige ontginners, van stonden aan, wanneer hunne uitkomst nog onzeker is, van lasten waarvan de gevolgen niet juist kunnen worden bepaald door de ervaring hier of elders, de ernstige pogingen niet ontmoedigen van hen die niet ten doel hebben te speculeeren om zich daarna terug te trekken, maar hun geld en hunne wilskracht willen wijden aan het tot stand brengen van dezen nieuwen rijkdom welke een gewichtigen en weldadigen invloed zal hebben op de toekomst van het land en van onze werkende klasse?

Zou men niet op die wijze, wellicht voor lang nog, de toekomst in gevaar brengen van twee provinciën, die rekenen op den voorspoed van hare toekomstige kolenmijnontginningen om te stijgen tot en zelfs boven de bewonderenswaardige nijverheidsontwikkeling onzer oude bekkens?

Uwe Vereenigde Commissiën stellen voor, het Ontwerp der Regeering aan te nemen met de door haar daarin gebrachte wijzigingen.

De Verslaggever,

EMILE DUPONT.

De Voorzitter,

Graaf DE MERODE WESTERLOO.

INHOUD

	Bladzijden.
I. — Inleiding	3
II. — Onderzoek door de Vereenigde Commissiën	18
III. — Indeeeling en schikking van het Ontwerp	24
Ontwerp van de Regeering, genummerd en ingedeeld in titels en in afdeelingen, overeenkomstig de beslissing der Commissiën in gemeen overleg met de Regeering. Elk artikel verwijst naar het overeenstemmende artikel van het Ontwerp der Regeering.	27
IV. — Amendementen voorgesteld door de Vereenigde Commissiën.	52
TITEL I. — Bepalingen tot aanvulling en wijziging der wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837.	52
AFDEELING I. — Van het bekomen van vergunningen (art. 1-12) . . .	52
AFDEELING II. — Van de uitvoering van sommige ondergrondsche werken buiten de vergunde gronden (art. 13).	66
AFDEELING III. — Van het uitoefenen van het toezicht op de mijnen (art. 14)	66
AFDEELING IV. — Van de aansprakelijkheid voor schade voortspuitende uit de ontginning (art. 15 en 16)	72
AFDEELING V. — Van afstand en van overdracht der vergunningen (art. 17-25)	76
AFDEELING VI. — Van de vervallenverklaring (art. 26-32).	88
TITEL II. — Van de verplichtingen der vergunninghouders wat betreft hun arbeiderspersoneel (art. 33-38)	105
TITEL III. — Strafbepalingen (art. 39-42) :	112
TITEL IV. — Overgangsbepalingen (art. 43 en 44)	118
TITEL V. — Bijkomende bepalingen (art. 45 en 46).	120
BESLUITEN	124
V. — Financieele vraagstukken. — Uitkeeringen. — Artikel 21 van het Ontwerp der Regeering, dd. 7 Februari 1907. — Amendement Verspreuwen, Henricot, de Lanier en Van den Nest. — Voorstel Wiener, dd. 18 December 1902	129

(1)

N° 5 annexe

1907 – 1908

Mines de Houille

Cfr. 35 mm.

2 plans

(137)

N° 5 annexe

1907 – 1908

Bassin houiller de la Campine

Cfr. 35 mm.

1 plan

(ANNEXE AU N° 5.)

SÉNAT DE BELGIQUE.

SESSION DE 1907-1908.

Projet de Loi complétant et modifiant les lois du
21 avril 1810 et du **2 mai 1837** sur les mines.

TABLEAU

DU

PROJET AVEC LES AMENDEMENTS PROPOSÉS
PAR LES COMMISSIONS RÉUNIES.

LOI SUR LES MINES⁽¹⁾

TITRE PREMIER

DISPOSITIONS COMPLÉMENTAIRES ET MODIFICATIVES DES LOIS DU 21 AVRIL 1810 ET DU 2 MAI 1837 (2).

*(Voir Chap. 1er du Projet du 7 mai 1907 : Modifications aux Lois
du 21 avril 1810 et du 2 mai 1837, p. 2, Doc. du Sénat n° 41, de 1906-1907.)*

PROJET DU GOUVERNEMENT (3).

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

SECTION I. — DE L'OBTENTION DES CONCESSIONS (4).

Article premier.

*(Voir art. 1er, II, 22 du Projet du
7 mai 1907, p. 2, Doc. Sénat n° 41.)*

La demande en concession sera faite par voie de simple pétition adressée à la Députation permanente de la province où la mine est située. Si le demandeur est étranger, il sera tenu de faire élection de domicile dans le royaume.

Un plan régulier de la surface, indiquant les limites du périmètre demandé à l'échelle de 1/10000e, sera annexé à la demande en quadruple expédition.

Ce plan contiendra l'indication des concessions minières voisines.

Article premier.

(Comme ci-contre.)

(1) Titre général de la loi du 2 mai 1837.

(2) Ce titre remplace l'intitulé du chapitre premier du projet du Gouvernement (voir p. 2, Doc. n° 41).

(3) Ces termes s'entendent du projet du Gouvernement modifié dans sa division et dans son numérotage par les Commissions réunies, d'accord avec le Gouvernement.

(4) Intitulé de la section I du titre IV de la loi du 21 avril 1810 et du titre II de la loi du 2 mai 1837.

MIJNWET⁽¹⁾

TITEL I.

BEPALINGEN TOT AANVULLING EN WIJZIGING DER WETTEN VAN 21 APRIL 1810 EN 2 MEI 1837 (2).

(Zie Hoofds. I van het Ontwerp van 7 Mei 1907 : Wijzigingen in de wetten van 21 April 1810 en 2 Mei 1837, blz. 2, Doc. Senaat n° 41, 1906-1907.)

ONTWERP VAN DE REGEERING (3).

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

AFDEELING I. — VAN HET BEKOMEN VAN VERGUNNINGEN (4).

Artikel 1.

(Zie art. 1, II, 22 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 2, Doc. Senaat n° 41.)

Aanvraag om vergunning wordt gedaan bij eenvoudig verzoekschrift gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het mijnveld is gelegen. Indien de aanvrager vreemdeling is, moet hij eene woonplaats kiezen binnen het Rijk.

Een regelmatig plan van den bovengrond, met aanduiding van de omgrenzing der gevraagde uitgestrektheid op eeneschaal van 1/10000^e, wordt in 't vierdubbel bij de aanvraag gevoegd.

Op dat plan worden de naburige vergunde mijnvelden aangewezen.

Artikel 1.

(Zooals hiernevens.)

(1) Algemeene titel der wet van 2 Mei 1837.

(2) Deze titel vervangt het opschrift van Hoofdstuk I van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 2, Doc. n° 41).

(3) Hiermede wordt bedoeld het Ontwerp van de Regeering, waarvan de verdeling en de nummering door de Vereenigde Commissiën werden gewijzigd in overleg met de Regeering.

(4) Opschrift der 1ste afdeeling van titel IV der wet van 21 April 1810 en van titel II der wet van 2 Mei 1837.

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Au cas où la concession sollicitée s'étendrait sur plusieurs provinces, la demande sera adressée à la Députation permanente de la province dans laquelle la mine aura la plus grande étendue. Une copie de la demande et du plan annexé sera déposée au greffe du gouvernement provincial de chacune des autres provinces.

Les plans devront être vérifiés par l'ingénieur des mines, et les Députations permanentes certifieront chacune les expéditions qui leur seront affectées.

Art. 2.

(Voir art. 1er, II, 23 du Projet du 7 mai 1907, p. 3, Doc. n° 41.)

La demande sera transcrite à sa date sur un registre particulier par les soins des greffiers provinciaux, et des extraits certifiés de ces transcriptions seront délivrés aux requérants.

Les registres pourront être consultés par tous ceux qui le demanderont.

Art. 3.

(Voir art. 1er, II, 24 du Projet du 7 mai 1907, p. 3, Doc. n° 41.)

Dans les trente jours de la transcription, la Députation permanente qui aura reçu la demande ordonnera, s'il y a lieu, sur le rapport de l'ingénieur des mines, la publication par voie d'affichage et d'insertion dans les journaux, de la demande en concession. Sa décision sera immédiatement notifiée aux demandeurs.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 2.

(Comme ci-contre.)

Art. 3.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Mocht het mijnveld, met het oog waarop vergunning is aangevraagd, zich uitstrekken over verschillende provinciën, dan zal de aanvraag worden gericht tot de Bestendige Afvaardiging van de provincie waarin het zijne grootste uitgestrektheid heeft. Van de aanvraag en van het daaraan toegevoegd plan wordt een afschrift overgelegd ter griffie van het bestuur van elke der overige provinciën.

De plannen dienen gekeurd door den mijnningenieur, en de Bestendige Afvaardigingen zijn, elk voor zich, gehouden de haar bestemde afschriften voor echt te verklaren.

Art. 2.

(Zie art. 1, II, 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n° 41.)

Door de zorg van den provincialen griffier wordt de aanvraag onder hare dagteekening overgeschreven in een bijzonder boek en voor echt verklaarde uittreksels van deze overgeschreven aanvragen worden aan de verzoekers afgegeven.

De boeken mogen worden ingezien door al degenen die zulks verlangen.

Art. 3.

(Zie art. 1, II, 24 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 3, Doc. n° 41.)

Binnen dertig dagen te rekenen van de overschrijving, beveelt, zoo er grond voor is, de Bestendige Afvaardiging die de aanvraag heeft ontvangen, op verslag van den mijnningenieur, het bekendmaken, bij aanplakking en bij opneming in de nieuwsbladen, van de aanvraag om vergunning. Van hare beschikking wordt den aanvragers onmiddellijk kennis gegeven.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 2.

(Zooals hiernevens.)

Art. 3.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Un recours contre les décisions de la Députation permanente sera ouvert aux intéressés ainsi qu'au Gouverneur pendant trente jours à partir de la date de la notification. Il sera statué sur ce recours par le Ministre de l'Industrie et du Travail, qui prendra au préalable l'avis du Conseil des mines.

Art. 4.

(Voir art. 1er, II, 25 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 4, *Doc. n° 41*.)

L'affichage et l'insertion dans les journaux seront faits par les soins des administrations communales et aux frais des demandeurs. Les affiches seront apposées et maintenues pendant trente jours aux chefs-lieux des provinces, à ceux des arrondissements administratifs où la mine est située, au lieu du domicile réel ou élu du demandeur et dans toutes les communes sur le territoire desquelles la concession peut s'étendre.

Elles seront insérées au *Moniteur* et au moins dans un journal, s'il en existe, de chacune des localités désignées ci-dessus, deux fois à quinze jours d'intervalle pendant la durée de l'affichage.

Art. 5.

(Voir art. 1er, II, 26 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 4, *Doc. n° 41*.)

Les formalités des quatre premiers alinéas de l'article 1er sont prescrites à peine de nullité de la demande; celles du dernier alinéa de l'ar-

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 4.

L'affichage et l'insertion dans les journaux seront faits par les soins des administrations communales et aux frais des demandeurs. Les affiches seront apposées et maintenues *pendant soixante jours*, etc. (Le reste comme ci-contre.)

Art. 5.

(Alinéas 1er et 2 comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

De belanghebbenden, alsook de Gouverneur, mogen gedurende dertig dagen, te rekenen van den dag der kennisgeving, in beroep komen van de beschikking der Bestendige Afvaardiging. Over dat beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid, die vooraf den Mijnsraad hoort.

Art. 4.

(Zie art. 1, II, 25 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt gedurende dertig dagen in de hoofdsteden der provinciën, in die der bestuurlijke arrondissementen waarin het mijnveld is gelegen, in de werkelijke of gekozen woonplaats van den aanvrager en in al de gemeenten over welker grondgebied het mijnveld zich mocht uitstrekken.

Zij worden, zoolang de aanplaking duurt, in het *Staatsblad* en, zoo er bestaan, in ten minste één nieuwsblad van elke der bovenbedoelde gemeenten, tweemaal, met een tusschentijd van vijftien dagen, opgenomen.

Art. 5.

(Zie art. 1, II, 26 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

De vereischten, vervat in de eerste vier alinea's van artikel 1, zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid der aanvraag; die van het laatste lid

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 4.

De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt *gedurende zestig dagen* enz. (Het overige zooals hiernevens.)

Art. 5.

(Lid 1 en lid 2 zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

ticle 1er et des articles 2, 3 et 4 à peine de nullité de l'instruction.

L'accomplissement des formalités de l'affichage et de l'insertion dans les journaux sera, dans les huit jours, certifié à la Députation permanente par les collèges des bourgmestre et échevins, avec production des journaux, s'il y a lieu.

Art. 6.

(Voir art. 1er, II, 27 du Projet du mai 1907, p. 4, Doc. n° 41.)

Les demandes en concurrence et les oppositions qui y seront formées, seront admises devant la Députation permanente sur l'arrêté de laquelle les insertions et affichages auront eu lieu, jusqu'au trentième jour à compter de la date de l'affichage.

Elles seront notifiées par acte extrajudiciaire au Gouverneur de la province, et transcrites par les soins du greffier provincial sur le registre visé à l'article 2.

Elles seront, à la requête de leurs auteurs, notifiées par exploit aux parties intéressées.

Les demandes en concurrence ne devront être insérées dans les journaux, et affichées, comme il est dit ci-dessus, que si elles comprennent

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

(Alinéa 3 nouveau) :

En cas de nullité de la demande ou de l'instruction, la nullité de la concession obtenue pourra être prononcée par les tribunaux. Cette nullité se prescrit par l'expiration d'un délai de cinq ans à partir de la publication au Moniteur de l'arrêté de concession.

Art. 6.

Les demandes en concurrence et les oppositions qui y seront formées, seront admises devant la Députation permanente sur l'arrêté de laquelle les insertions et affichages auront eu lieu, jusqu'à l'expiration d'un délai de soixante jours à partir de la date de l'affichage.

(Le reste comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

van artikel 1 en van de artikelen 2, 3 en 4, op straffe van nietigheid van het onderzoek.

Het voldoen aan de vereischten omtrent het aanplakken en omtrent het opnemen in de nieuwsbladen wordt, binnen acht dagen, bij de Bestendige Afvaardiging bevestigd door de Colleges van burgemeester en schepenen, met overlegging van de nieuwsbladen, zoo er grond voor is.

Art. 6.

(Zie art. 1, II, 27 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 4, Doc. n° 41.)

Aanvragen van mededingers en verzetschriften daartegen worden door de Bestendige Afvaardiging, op welker beschikking werd overgegaan tot opneming in de nieuwsbladen en aanplakking, ontvangen tot op den dertigsten dag te rekenen van dien der aanplakking.

Zij worden buitengerechtelijk beteekend aan den Gouverneur der provincie en, door de zorg van den provincialen griffier, overgeschreven op het bij artikel 2 bedoeld boek.

Op verzoek van hunne inzenders worden zij bij exploit aan de belanghebbende partijen beteekend.

De aanvragen van mededingers moeten alleen dan worden opgenomen in de nieuwsbladen en aangeplakt,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIE.

3de lid (nieuw) :

Ingeval van nietigheid van de aanvraag of van het onderzoek, kan de nietigheid der verkregen vergunning door de rechtbanken worden uitgesproken. Deze nietigheid verjaart door verloop van een termijn van vijf jaren te rekenen van de afkondiging van het vergunningsbesluit in het Staatsblad.

Art. 6.

Aanvragen van mededingers en verzetschriften daartegen worden door de Bestendige Afvaardiging, op welker beschikking werd overgegaan tot opneming in de nieuwsbladen en aanplakking, ontvangen tot na verloop van een termijn van zestig dagen te rekenen van den datum der aanplakking.

(Het overige zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

—

des terrains situés en dehors du périmètre de la demande primitive, sans toutefois que cette formalité soit un motif pour suspendre l'instruction de cette demande.

Art. 7.

(Voir art. 1er, II, 28 du Projet du 7 mai 1907, p. 5, Doc. n° 41.)

A l'expiration du délai de l'affichage et des insertions, et sur la preuve de l'accomplissement des formalités portées aux articles précédents, la Députation permanente chargée de l'instruction, sur le rapport de l'ingénieur des mines, et après avoir pris des informations sur les droits et les facultés des demandeurs, donnera son avis dans les soixante jours au plus tard.

La Députation permanente de chacune des autres provinces dans lesquelles la mine s'étend, devra, sur le rapport de l'ingénieur, émettre son avis dans le même délai de soixante jours.

Ces avis seront transmis, avec toutes les pièces de l'instruction, au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 8.

(Voir art. 1er, II, 28bis du Projet du 7 mai 1907, p. 5, Doc. n° 41.)

Il sera définitivement statué sur la demande en concession par un arrêté royal pris conformément à l'article 7 de la loi du 2 mai 1837.

Après que la Députation permanente aura donné son avis, et jusqu'à

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

—

Art. 7.

A l'expiration du délai de *soixante jours à partir de la date* de l'affichage, etc.

(Le reste comme ci-contre.)

Art. 8.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

—

zooals hierboven is bepaald, wanneer zij mijnvelden begrijpen, gelegen buiten het gebied der eerste aanvraag, derwijze nochtans dat dit vereischte geen reden is om het onderzoek van deze aanvraag op te schorsen.

Art. 7.

(Zie art. 1, II, 28 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n° 41.)

Na verloop van het tijdsbestek voor de aanplakking en de opneming in de nieuwsbladen, en op bewijs dat voldaan is aan de vereischten, bepaald bij de voorgaande artikelen, brengt de met het onderzoek belaste Bestendige Afvaardiging, op verslag van den mijningenieur en na inlichtingen te hebben ingewonnen omtrent de rechten en middelen der aanvragers, haar advies uit ten laatste binnen zestig dagen.

De Bestendige Afvaardiging van elke der overige provinciën over welke de mijn zich uitstrekt, brengt, op verslag van den mijningenieur, haar advies uit binnen zestig dagen.

Deze adviezen worden met al de stukken van het onderzoek overgemaakt aan den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Art. 8.

(Zie art. 1, II, 28bis van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 5, Doc. n° 41.)

Over de aanvraag om vergunning wordt bepaald beslist bij koninklijk besluit genomen overeenkomstig artikel 7 der wet van 2 Mei 1837.

Nadat de Bestendige Afvaardiging haar advies heeft uitgebracht,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

—

Art. 7.

Na verloop van den termijn van *zestig dagen te rekenen van den datum* der aanplakking, enz.

(Het overige zooals hiernevens.)

Art. 8.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

la date de l'arrêté de concession, toute opposition pourra encore être adressée au Ministre de l'Industrie et du Travail qui en saisira le Conseil des mines; toutefois, si le Conseil a déjà émis son avis, il ne pourra plus être saisi que par arrêté royal.

Dans tous les cas, l'opposition sera notifiée par exploit, à la requête de l'opposant, aux parties intéressées.

Si l'opposition est motivée sur la propriété de la mine, acquise par concession ou autrement, les parties seront renvoyées devant les cours et tribunaux. Ce renvoi sera ordonné par un arrêté royal pris sur l'avis du Conseil des mines.

Art. 9.

(Voir art. 1er, II, 28ter du *Projet* du 7 mai 1907, p. 6, *Doc. n° 41*.)

Les demandes en concession formées au nom de l'État ne sont pas soumises à l'article 14 de la loi du 21 avril 1810 ni à l'obligation de justifier de l'existence d'un gîte exploitable. Elles seront accueillies de plein droit sans préjudice aux indemnités prévues par les articles 6 et 42 de la loi du 21 avril 1810 et 9 de la loi du 2 mai 1837, et par l'article 11, § 4, de la loi du 2 mai 1837.

Le Conseil des mines n'aura à en connaître que pour le contrôle des formalités et pour la détermination des intérêts privés qui seraient à purger par l'acte octroyant la concession à l'État.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 9.

Les demandes en concession formées au nom de l'État ne sont pas soumises à l'article 14 de la loi du 21 avril 1810 ni à l'obligation de justifier de l'existence d'un gîte exploitable. Elles seront accueillies de plein droit sans préjudice aux indemnités prévues par les articles 6, 42 et 16, § 2, de la loi du 21 avril 1810, 9 et 11, § 4, de la loi du 2 mai 1837.

(Le reste comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

en tot op den dag van het vergunningsbesluit, mag elk verzet nog worden gericht tot den Minister van Nijverheid en Arbeid, die het zal ahangig maken bij den Mynraad; heeft de Mynraad evenwel zijn advies uitgebracht, dan kan een verzet hem nog enkel bereiken bij koninklijk besluit.

In allen gevalle wordt het verzet, op aanzoek van den tegenstander, bij exploit beteekend aan de belanghebbende partijen.

Indien het verzet steunt op den eigendom der mijn, door vergunning of anderszins verkregen, worden partijen verwezen naar de gerechtshoven en rechtbanken. Deze verwijzing wordt bevolen bij koninklijk besluit, den Mynraad gehoord.

Art. 9.

(Zie art. 1, II, 28ter van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n° 41.)

De aanvragen om vergunning, uit naam van den Staat gedaan, zijn niet onderworpen aan artikel 14 der wet van 21 April 1810 en evenmin aan de verplichting, het bestaan van een ontginbaar kolenveld te bewijzen. Zij worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6 en 42 der wet van 21 April 1810, bij artikel 9 der wet van 2 Mei 1837 en artikel 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837.

De Mynraad neemt daarvan kennis, doch alleen wat betreft het toezicht over de formaliteiten en de bepaling der bijzondere belangen, die behooren te worden aangezuiverd door de akte waarbij vergunning wordt verleend aan den Staat.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 9.

De aanvragen om vergunning, uit naam van den Staat gedaan, zijn niet onderworpen aan artikel 14 der wet van 21 April 1810 en evenmin aan de verplichting het bestaan van een ontginbaar kolenveld te bewijzen. Zij worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen voorzien bij de artikelen 6, 42 en 16, § 2, der wet van 21 April 1810, 9 en 11, § 4, der wet van 2 Mei 1837.

(Het overige zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 10.

(Voir art. 1er III, du Projet
du 7 mai 1907, p. 6, Doc. n° 41.) (1)

L'étendue de la concession sera déterminée par l'acte de concession. Elle sera limitée par des plans verticaux, passant en des points qui seront déterminés à la surface du sol, suivant un système admis par le Ministre de l'Industrie et du Travail.

Ces plans seront menés de la surface vers l'intérieur de la terre à une profondeur indéfinie.

Exceptionnellement, lorsque les circonstances l'exigeront, la concession pourra être bornée à des profondeurs déterminées et les limites pourront être formées autrement que par des plans verticaux.

Art. 11.

(Voir art. 31 du Projet du 7 mai 1907,
p. 19, Doc. n° 41.)

L'État se réserve les mines situées sous les terrains teints en rose sur la carte annexée à la présente loi, sans préjudice aux indemnités prévues par les articles 6 et 42 de la loi du 21 avril 1810 et 9 de la loi du 2 mai 1837 et par l'article 11, § 4, de la loi du 2 mai 1837, lesquelles, le cas échéant, seront fixées par le Conseil des mines. Toutefois, il aura la faculté d'en concéder les parties qui, pour des raisons d'ordre technique, seraient nécessaires à l'exploitation des concessions limitrophes; il rendra compte

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 10.

(Comme ci-contre.)

Art. 11.

(Comme ci-contre.)

... 9 et 11, § 4, de la loi du 2 mai
1837, ... (le reste comme ci-contre).

(1) Suppression du premier alinéa de l'art. 1er, III, ainsi conçu :
« L'article 29 est modifié ainsi qu'il suit : ».

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.**Art. 10.**

(Zie art. 1, III, van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 6, Doc. n° 41.) (1)

De uitgestrektheid van het mijn-
veld wordt bepaald in de akte van
vergunning. Zij wordt begrensd door
loodrechte plannen, loopende door
punten op den bovengrond aan te
duiden, naar een stelsel aangenomen
door den Minister van Oijverheid en
Arbeid.

Deze plannen worden getrokken
van den bovengrond naar den onder-
grond tot op eene onbepaalde diepte.

Bij uitzondering, wanneer de om-
standigheden het mochten eischen,
mag het mijnveld op bepaalde diepten
uitscheiden en de begrenzing anders
worden aangegeven dan door lood-
rechte plannen.

Art. 11.

(Zie art. 31 van het ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

De Staat behoudt zich de mijnen
voor, die zijn gelegen onder de gron-
den in het licht rood getint op de
bij deze wet gevoegde kaart, onver-
minderd de vergoedingen voorzien
bij de artikelen 6 en 42 der wet van
21 April 1810 en 9 der wet van 2 Mei
1837 alsmede bij artikel 11, § 4, der
wet van 2 Mei 1837, en welke, bij
voorkomend geval door den Mijn-
raad worden bepaald. Hij heeft
echter het recht de gedeelten daarvan
in concessie te geven, welke, om
redenen van technischen aard, moch-

Art. 10.

(Zooals hiernevens.)

Art. 11.

(Zooals hiernevens.)

...9 en 11, § 4, der wet van 2 Mei
1837, ... (het overige zooals hier-
nevens).

(1) De tekst van art. 1, III, 1° lid, vervalt : « Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt : »

PROJET DU GOUVERNEMENT.

aux Chambres de l'usage de cette faculté.

Art. 12

(Voir art. 32 du *Projet du 7 mai 1897*,
p. 20, *Doc. n° 41.*)

Indépendamment des prescriptions relatives à l'exécution des lois et règlements sur la police des mines, les cahiers des charges des concessions pourront déterminer les obligations auxquelles les concessionnaires seront astreints, soit pour assurer l'hygiène dans les travaux, soit en vue de leur affiliation à des organismes ayant pour but de créer, d'outiller et d'exploiter dans l'intérêt commun, des ports ou rivages affectés au chargement et au transbordement des produits de la mine.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 12.

(Comme ci-contre.)

SECTION II. — DE L'EXÉCUTION DE CERTAINS TRAVAUX SOUTERRAINS
EN DEHORS DES TERRAINS CONCÉDÉS.

Art. 13.

(Voir art. 2 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 8, *Doc. n° 41.*)

La disposition suivante est ajoutée à l'article 12 de la loi du 2 mai 1837:

« Les travaux souterrains à exécuter, en dehors des terrains concédés, pour la ventilation, l'écoulement des eaux ou le transport des produits de la mine pourront également être déclarés d'utilité publique, conformément aux dispositions du présent article. »

Art. 13.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

ten noodig zijn voor de ontginning van de aangrenzende vergunningen; hij geeft aan de Kamer rekenschap van het gebruik van dat recht.

Art. 12.

(Zie art. 32 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 20, Doc. n° 41.)

Behalve de bepalingen omtrent de uitvoering der wetten en verordeningen op de politie der mijnen, mogen de bestekken de verplichtingen vaststellen die de vergunninghouders moeten in acht nemen, hetzij om de gezondheid op de werken te verzekeren, hetzij met het oog op hunne aansluiting bij inrichtingen die ten doel hebben, in het algemeen belang, havens of kaden aan te leggen, toe te rusten of te benuttigen, bestemd voor het in- en overladen van de mijnvoortbrengselen.

Art. 12.

(Zooals hiernevens.)

**AFDEELING II. — VAN DE UITVOERING VAN SOMMIGE ONDERGRONDSCHEN
WERKEN BUITEN DE VERGUNDE GRONDEN.**

Art. 13.

(Zie art. 2 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 8, Doc. n° 41.)

De volgende bepaling wordt toegevoegd aan artikel 12 der wet van 2 Mei 1837 :

« De ondergrondsche werken, buiten het vergund mijnveld uit te voeren met het oog op de luchtstrooming, den waterafvoer of het vervoer van de mijnvoortbrengselen, kunnen eveneens van algemeen nut worden verklaard, overeenkomstig de bepalingen van dit artikel. »

Art. 13.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

SECTION III. — DE L'EXERCICE DE LA SURVEILLANCE SUR LES MINES (1).

Art. 14.

(Voir art. 1er, VII, du *Projet du*
7 mai 1907, p. 7, *Doc. n° 41.*) (2)

Des arrêtés royaux régleront, en ce qui concerne la mine et les dépendances superficielles, les dispositions à prendre soit à titre préventif, soit en cas de danger imminent, tant pour la sauvegarde de la sûreté, de la salubrité et de la commodité publiques que pour l'intégrité de la mine, la solidité des travaux, la sécurité et la santé des ouvriers, ainsi que la conservation des propriétés de la surface.

Ces arrêtés détermineront la compétence des autorités chargées de pourvoir aux mesures d'exécution, et notamment, s'il y a lieu, à la suspension de l'exploitation, à son interdiction provisoire, même pour un temps indéterminé, et à l'exécution d'office des travaux nécessaires.

Les travaux, y compris ceux à effectuer pour la sécurité des anciens puits de mines existant dans le périmètre de la concession, seront à la charge du concessionnaire actuel, même lorsque ces travaux doivent être exécutés d'office en vertu des règlements prévus au présent article.

Art. 14.

Ajouter après « *des propriétés* » les mots « *et des eaux utiles* » de la surface.

(1) Voir l'intitulé du titre V de la loi de 1810 : « De l'exercice de la surveillance sur les mines par l'administration. » C'est dans ce titre que se trouve l'article 50 qu'il s'agit de remplacer.

(2) Suppression du premier alinéa de l'article 1er, VII, ainsi conçu : « L'article 50 est remplacé par les dispositions suivantes. »

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.AFDEELING III. — VAN HET UITOEFENEN VAN HET TOEZICHT
OP DE MIJNEN (1).

Art. 14.

(Zie art. 1, VII, van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 7, Doc. n° 41) (2).

Wat de mijn en hare bovengrond-
sche aanhoorigheden aangaat, voor-
zien koninklijke besluiten in de maat-
regelen te nemen hetzij bij wijze van
voorkoming, hetzij ingeval van dreig-
end gevaar, zoowel om de openbare
veiligheid, gezondheid en gerieflijk-
heid te waarborgen als met het oog op
de gaafheid der mijn, de stevigheid
der werken, de veiligheid en de gezond-
heid der arbeiders en het behoud der
bovengrondsche eigendommen.

Deze besluiten omschrijven de
bevoegdheid der overheden, belast
met de maatregelen van uitvoering
en, inzonderheid, zoo daartoe aanlei-
ding bestaat, de schorsing van het
bedrijf, het verbod voorloopig te ont-
ginnen, zelfs voor een onbepaalden
tijd, en het ambtshalve uitvoeren van
de noodige werken.

De werken, met inbegrip van
diegene uit te voeren voor de veilig-
heid der voormalige mijnschachten,
binnen de omgrenzing van het ver-
gund mijnveld aanwezig, komen ten
laste van den tegenwoordigen vergun-
ninghouder, zelfs indien die werken
ambtshalve moeten worden uitge-
voerd krachtens de verordeningen
voorzien bij dit artikel.

Art. 14.

Na het woord « *eigendommen* »,
de woorden ; « *en bruikbare wateren* »
bij te voegen.

(1) Zie het opschrift van titel V der wet van 1810 : « Van het uitoefenen van het toezicht op de mijnen door het bestuur. » Deze titel behelst het te vervangen artikel 50.

(2) Het eerste lid van artikel 1, VII, luidende : « Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen », vervalt.

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Ajouter une disposition finale ainsi conçue :

Ces arrêtés seront soumis à l'avis préalable du Conseil des mines.

Ils fixeront les recours et les garanties dont jouiront les exploitants.

Ils maintiendront, dans les cas prévus par l'article 7 de la loi du 2 mai 1837, l'obligation de prendre l'avis du Conseil des mines.

En cas de contestation sur des droits civils, il sera statué par les tribunaux.

Le Gouvernement communiquera aux Chambres, avec l'avis du Conseil des mines et avec un rapport motivé, les arrêtés pris par lui en vertu de la délégation qui lui est consentie par le présent article.

SECTION IV. — DE LA RESPONSABILITÉ DES DOMMAGES CAUSÉS
PAR L'EXPLOITATION (1).

Art. 15.

*(Voir art. 3 du Projet du 7 mai 1907,
p. 8, Doc. n° 41.)*

Le concessionnaire d'une mine est de plein droit tenu de réparer tous les dommages causés par les travaux exécutés dans la mine.

S'il était à craindre que les ressources du concessionnaire ne soient pas suffisantes pour faire face à sa responsabilité éventuelle, il pourra être tenu de fournir caution de payer toutes indemnités.

Art. 15.

(Comme ci-contre.)

Il pourra être tenu de fournir caution de payer toutes indemnités, si ses travaux souterrains sont de nature à causer, dans un délai rapproché, un dommage déterminé, et s'il est à craindre que ses ressources ne soient pas suffisantes pour faire face à sa responsabilité éventuelle (1).

(1) Intitulé du chapitre II du Projet du Gouvernement (voir p. 8, Doc. n° 41).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Eene bepaling toe te voegen, luidende als volgt :

Deze besluiten worden aan het voorafgaand advies van den Mynraad onderworpen.

Zij bepalen het verhaal en de waarborgen waarop de ontginners recht hebben.

In de gevallen voorzien bij artikel 7 der wet van 2 Mei 1837, handhaven zij de verplichting, het advies van den Mynraad in te winnen.

Ingeval van geschil over de burgerlijke rechten, wordt door de rechtbanken uitspraak gedaan.

Terzelfder tijd als het advies van den Mynraad en een met redenen omkleed verslag, deelt de Regeering aan de Kamers mede de besluiten door haar genomen uit krachte van de opdracht haar door dit artikel verleend.

AFDEELING IV. — VAN DE AANSPRAKELIJKHEID VOOR SCHADE
VOORTSPRUITENDE UIT DE ONTGINNING (1).

Art. 15.

(Zie art. 3 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 8, Doc. n° 41.)

De vergunninghouder is van rechtswege verplicht te vergoeden elke schade veroorzaakt door uitvoering van de werken in de mijn.

Indien het te vreezen is, dat de middelen van den vergunninghouder niet toereikend mochten zijn om de geldelijke gevolgen van zijne mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden, kan hij worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding.

Art. 15.

(Zooals hiernevens.)

Hij kan worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding, indien zijne ondergrondsche werken van aard zijn om, binnen een kort tijdsverloop, eene bepaalde schade te veroorzaken, en indien het te vreezen is dat zijne persoonlijke middelen niet toereikend mochten zijn om de geldelijke gevolgen van zijne mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden.

(1) Opschrift van Hoofdstuk II van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 8, Doc. n° 41).

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Les tribunaux seront juges de la nécessité de cette caution et en fixeront la nature et le montant.

Toutefois, la caution ne sera accordée que pour autant que les travaux souterrains soient de nature à causer, dans un délai rapproché, un dommage déterminé.

Les mêmes règles s'appliquent à toute personne qui effectue des travaux de recherches.

En cas de mutation de propriété, la responsabilité des dommages provenant de travaux déjà faits au moment du transfert, incombe solidairement à l'ancien et au nouveau propriétaire.

Art. 16.

(Voir art. 4 du Projet du 7 mai 1907, p. 9, Doc. n° 41.)

Les actions en réparation des dommages causés, d'une valeur inférieure à 2,500 francs, seront jugées comme en matière sommaire.

S'il y a lieu à expertise, le tribunal aura la faculté de désigner un seul expert.

Toute décision ordonnant une expertise détermine le délai dans lequel le rapport devra être déposé.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

(Comme ci-contre.)

(Transféré à l'alinéa 2.)

(Comme ci-contre.)

(Comme ci-contre.)

Art. 16.

Les juges de paix connaissent des actions en réparation des dommages causés, en cas d'accord avec les concessionnaires sur le principe et sur le partage entre ceux-ci de leur responsabilité, en dernier ressort jusqu'à la valeur de 1,000 francs, et en premier ressort jusqu'à la valeur de 1,500 francs.

Si la demande ne dépasse pas 2,500 francs, les tribunaux civils statueront comme en matière sommaire.

S'il y a lieu à expertise, le juge pourra ne désigner qu'un seul expert et il déterminera, dans sa décision, le délai dans lequel le rapport doit être déposé.

ONTWERP VAN REGEERING.

—

De rechtbanken oordeelen over de noodzakelijkheid van dezen waarborg en bepalen daarvan den aard en het bedrag.

Echter wordt de waarborg enkel toegestaan voor zooveel de ondergrondsche werken van aard zijn, na korten tijd, eene bepaalde schade te veroorzaken.

Dezelfde voorschriften zijn van toepassing op elken persoon die opsporingswerken verricht.

Bij overdracht van eigendom, zijn de gewezen en de nieuwe eigenaar hoofdelijk aansprakelijk voor de schade voortspuitende uit werken, reeds uitgevoerd op het oogenblik der overdracht.

Art. 16.

(Zie art. 4 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 9, Doc. n° 41.)

Over rechtsvorderingen tot vergoeding van de veroorzaakte schade, minder dan 2,500 frank bedragende, wordt als in kortgeding beslist.

Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan staat het de rechtbank vrij één deskundige aan te wijzen.

Elke beslissing, waarbij een onderzoek door deskundigen wordt bevolen, bepaalt het tijdsbestek waarbinnen het verslag moet worden overgelegd.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

—

(Zooals hiernevens.)

(Naar lid 2 overgebracht.)

(Zooals hiernevens.)

(Zooals hiernevens.)

Art. 16.

De vrederechters nemen kennis van de gedingen tot vergoeding der veroorzaakte schade, wanneer de vergunninghouders het eens zijn over het beginsel en over het onderling op zich nemen der aansprakelijkheid, in hoogsten aanleg tot het bedrag van 1,000 frank; in eersten aanleg tot het bedrag van 1,500 frank.

Gaat de eisch niet 2,500 frank te boven, dan doen de burgerlijke rechtbanken uitspraak zooals in summiere zaken.

Moet er tot een onderzoek door deskundigen worden overgegaan, dan kan de rechtbank slechts één deskundige aanwijzen, en in hare beslissing, bepaalt zij binnen welken termijn het verslag moet worden overgelegd.

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

SECTION V. — DE L'ABANDON ET DE LA TRANSMISSION DES CONCESSIONS (1).

Art. 17.

(Voir art. 5 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 10, *Doc. n° 41.*)

Tout concessionnaire de mines pourra, moyennant l'autorisation du Roi, renoncer à sa concession, lorsqu'il aura été reconnu qu'il n'existe aucun gîte exploitable de la substance qui a fait l'objet de la concession ou que le gîte concédé a cessé d'être industriellement exploitable.

Dans le premier cas, la renonciation pourra ne porter que sur une partie de la concession.

Art. 18.

(Voir art. 6 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 10, *Doc. n° 41.*)

La demande en renonciation sera introduite et instruite dans les formes prescrites par les lois pour les demandes en concession.

Art. 17.

Tout concessionnaire de mines, *quelle que soit la date de sa concession*, (le reste comme au *Projet.*)

Art. 18.

La demande en renonciation sera introduite et instruite *en observant les formes « ET LES DÉLAIS » prescrits par les lois pour les demandes en concession.*

Les tiers intéressés pourront faire opposition à la demande en se conformant à l'article 6.

La demande sera, par le demandeur et à ses frais, notifiée aux créanciers ayant une inscription non périmée sur la mine. La preuve de cette notification devra être jointe à la requête

(1) Remplace l'intitulé du chapitre III du projet du Gouvernement (voir p. 10, *Doc. n° 41*).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.AFDEELING V. — VAN AFSTAND EN VAN OVERDRACHT
DER VERGUNNINGEN (1).

Art. 17.

*(Zie art. 5 van het Ontwerp
van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.)*

Elke vergunninghouder mag, met machtiging van den Koning, van het hem vergund mijnveld afstand doen, indien werd bevonden dat er geen ontginbare afzetting van de stof, welke het voorwerp der vergunning uitmaakte, voorhanden is of indien de vergunde afzetting opgehouden heeft met voordeel ontginbaar te zijn.

In het eerste geval mag de afstanddoening ook slechts een gedeelte der vergunning betreffen.

Art. 18.

*(Zie art. 6 van het Ontwerp
van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.)*

Aanvraag om afstanddoening wordt ingediend en onderzocht volgens de wettelijke voorschriften omtrent aanvragen om vergunning.

Art. 17.

Elke houder van mijnvergunning, welke ook de datum der vergunning zij, mag (het overige zooals in het Ontwerp.)

Art. 18.

De aanvraag tot afstanddoening wordt ingediend en onderzocht met inachtneming van de voorschriften « EN TERMIJNEN » bepaald door de wetten voor de aanvragen om vergunning.

Derde belanghebbenden kunnen in verzet komen tegen de aanvraag mits artikel 6 wordt nageleefd.

De aanvraag wordt door den eischer en op dezès kosten beteekend aan de schuldeischers die eene niet vervallen inschrijving op de mijn bezitten. Het bewijs van de beteekening moet bij het verzoekschrift gevoegd worden.

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk III van het Ontwerp der Regeering. (zie blz. 10, Doc. n° 41).

PROJET DU GOUVERNEMENT

Art. 19.

(Voir art. 7 du Projet du 7 mai 1907,
p. 10, Doc. n° 41.)

Il sera statué par arrêté royal sur l'admissibilité de toute demande en renonciation.

Aucune renonciation ne sera admise que sur l'avis favorable du Conseil des mines.

L'arrêté royal en déterminera les conditions. Il fixera, le cas échéant, les délais dans lesquels le demandeur devra :

1° Exécuter les travaux de sûreté prescrits, conformément aux lois et règlements en vigueur ;

2° Obtenir la mainlevée de toutes les inscriptions prises sur la mine, antérieurement à la transcription de la demande en renonciation dans le registre prévu par l'article 2.

Ces délais pourront, dans des cas exceptionnels, à la demande du concessionnaire, être prorogés par un arrêté royal, le Conseil des mines entendu.

Art. 20.

(Voir art. 8 du Projet du 7 mai 1907,
p. 11, Doc. n° 41.)

A l'expiration des délais prévus par l'article précédent, le demandeur adressera à la Députation permanente un certificat du conservateur des hypothèques, constatant que la mine est quitte et libre de toute inscription, et informera ce collège de l'exécution des travaux prescrits.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 19.

S'il est établi que la demande réunit les conditions de fond et de forme prescrites par les articles précédents ; si les oppositions éventuelles des tiers sont reconnues mal fondées, et si le Conseil des mines émet un avis favorable, la demande sera déclarée recevable par arrêté royal.

L'arrêté royal déterminera les conditions de la renonciation.

Il fixera, le cas échéant, les délais dans lesquels le demandeur devra :

1° Exécuter les travaux de sûreté prescrits conformément aux lois et aux règlements en vigueur ;

2° Obtenir la mainlevée de toutes les inscriptions prises sur la mine.

Ces délais pourront (le reste comme ci-contre).

Art. 20.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 19.

(Zie art. 7 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 10, Doc. n° 41.)

Over de ontvankelijkheid van elke aanvraag om afstanddoening wordt bij koninklijk besluit uitspraak gedaan.

Afstanddoening wordt slechts op gunstig advies van den Mynraad ingewilligd.

Een koninklijk besluit regelt daarvan de voorwaarden. Bij voorkomend geval, bepaalt het de tijdsbestekken waarbinnen de aanvrager:

1° De voorgeschreven veiligheidswerken, overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen, moet uitvoeren;

2° De handlichting moet bekomen van elke verpanding van de mijn, vóór het overschrijven van de aanvraag om afstanddoening in het bij artikel 2 voorziene boek.

Die tijdsbestekken mogen, in buitengewone gevallen, op aanvraag van den vergunninghouder worden verlengd bij koninklijk besluit, den Mynraad gehoord.

Art. 20.

(Zie art. 8 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 11, Doc. n° 41.)

Na verloop van de bij het vorig artikel voorziene tijdsbestekken, doet de aanvrager aan de Bestendige Afvaardiging een bewijsschrift van den hypotheekbewaarder geworden, waarbij wordt bevestigd dat de mijn onbezwaard en vrij van alle inschrijving is en bericht hij aan dat college dat de voorgeschreven werken zijn uitgevoerd.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 19.

Is het bewezen dat de aanvraag voldoet aan de vereischten van gegrondheid en van vorm voorgeschreven bij de vorige artikelen; wordt het mogelijk verzet van derden erkend als niet gegrond en brengt de Mynraad een gunstig advies uit, dan wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard bij koninklijk besluit.

Het koninklijk besluit regelt de voorwaarden van afstanddoening. Het bepaalt, bij voorkomend geval, de tijdsbestekken waarbinnen de aanvrager:

1° Moet uitvoeren de veiligheidswerken voorgeschreven overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen;

2° Moet bekomen de handlichting van elke verpanding van de mijn.

Die tijdsbestekken mogen... (het overige zooals hiernevens).

Art. 20.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

La Députation permanente, après avoir pris l'avis de l'ingénieur des mines, constatera, dans les soixante jours de la réception du certificat prévu à l'article précédent, l'accomplissement des conditions imposées au demandeur.

L'arrêté de la Députation sera, par les soins du Gouverneur, notifié au demandeur et au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 21.

(Voir art. 9 du Projet du 7 mai 1907, p. 11, Doc. n° 41.)

Un recours est ouvert aux intéressés ainsi qu'au Gouverneur contre les arrêtés des Députations permanentes pris en vertu de l'article précédent.

Ce recours doit être déposé au greffe du gouvernement provincial dans les trente jours à compter de la notification.

Il sera statué sur ce recours par le Ministre de l'Industrie et du Travail qui prendra, au préalable, l'avis du Conseil des mines.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

La Députation permanente, après avoir pris l'avis de l'ingénieur des mines, « SE PRONONCERA », dans les soixante jours de la réception du certificat prévu à l'article précédent, « SUR L'ACCOMPLISSEMENT » des conditions imposées au demandeur.

L'arrêté de la Députation sera, par les soins du Gouverneur, notifié au demandeur, *aux tiers opposants* et au Ministre de l'Industrie et du Travail *par lettre recommandée*.

Les créanciers, hypothécaires ou privilégiés, qui n'ont pas perdu le droit de prendre ou de renouveler une inscription sur la mine, seront admis à user de ce droit jusqu'à cet arrêté ou, en cas de recours formé par eux, jusqu'à l'expiration du délai de trente jours fixé par l'article 21.

Art. 21.

(Comme ci-contre.)

(Comme ci-contre.)

Un arrêté royal motivé statuera, après avis conforme du Conseil des mines, sur ce recours, sur l'accomplissement des conditions prescrites et sur le rejet ou l'admission définitive de la demande.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

De Bestendige Afvaardiging, den mijnningenieur gehoord, bevestigt, binnen zestig dagen na de ontvangst van het getuigschrift bij het vorig artikel voorzien, dat de aan den aanvrager opgelegde voorwaarden vervuld zijn.

De beschikking van de Bestendige Afvaardiging wordt door de zorg van den Gouverneur ter kennis gebracht van den aanvrager en van den Minister van Nijverheid en Arbeid.

Art. 21.

(Zie art. 9 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 44, Doc. n° 44.)

De belanghebbenden alsook de Gouverneur mogen in beroep komen van de beschikkingen, krachtens voorgaand artikel door de Bestendige Afvaardigingen genomen.

Dit beroep moet ter griffie van het provinciaal bestuur worden ingediend binnen dertig dagen te rekenen van de kennisgeving.

Over dit beroep wordt beslist door den Minister van Nijverheid en Arbeid die voorafgaandelijk het advies van den Mijnsraad inwint.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

De Bestendige Afvaardiging, den mijnningenieur gehoord, « DOET », binnen zestig dagen na de ontvangst van het getuigschrift, bij het vorig artikel voorzien « UITSpraak OVER DE VERVULLING » van de voorwaarden die den aanvrager zijn opgelegd.

De beschikking van de Bestendige Afvaardiging wordt door de zorg van den Gouverneur *bij aangeteekenden brief* ter kennis gebracht van den aanvrager, *van de derden die in verzet komen* en van den Minister van Nijverheid en Arbeid.

De hypothecaire of bevoorrechte schuldeischers die het recht niet hebben verloren eene inschrijving op de mijn te nemen of deze inschrijving te vernieuwen, mogen van dit recht gebruik maken, tot op den dag der bekendmaking van bedoeld besluit of, ingeval zij in beroep komen, zoolang de termijn van dertig dagen, bij artikel 21 bepaald, niet is verstreken.

Art. 21.

(Zooals hiernevens.)

(Zooals hiernevens.)

Een met redenen omkleed koninklijk besluit doet, na eensluidend advies van den Mijnsraad, uitspraak over dit beroep, over de vervulling van de voorgeschreven voorwaarden en over de verwerping of de bepaalde aanname van de aanvraag.

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 22.

(Voir art. 10 du Projet du 7 mai 1907,
p. 11, Doc. n° 41.)

Un avis publié au *Moniteur* fera savoir si les conditions prescrites par l'arrêté royal ont été ou non accomplies.

Le cas échéant, la renonciation ne produira ses effets qu'à partir du jour de cette publication.

Art. 23.

(Voir art. 11 du Projet du 7 mai 1907,
p. 12, Doc. n° 41.)

La renonciation aura pour effet d'exonérer le propriétaire de la mine des diverses charges et responsabilités résultant de la concession.

Art. 24.

(Voir art. 12 du Projet du 7 mai 1907,
p. 12, Doc. n° 41.)

Les sociétés minières dissoutes ne pourront clore leur liquidation avant d'avoir cédé leur concession ou, le cas échéant, avant d'y avoir renoncé, conformément aux dispositions de la présente loi.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 22.

Cet arrêté sera publié au Moniteur.

La renonciation ne produira ses effets qu'à partir du jour de cette publication.

Art. 23.

La renonciation aura pour effet d'exonérer pour l'avenir le propriétaire de la mine des diverses charges et responsabilités résultant de la concession, sans toutefois porter atteinte aux droits déjà acquis par des tiers.

Il restera personnellement responsable vis-à-vis des propriétaires de la surface des dommages présents et futurs résultant des travaux de son exploitation, ainsi que du paiement de la redevance fixe qui serait encore due.

Art. 24.

Les sociétés minières dissoutes ne pourront clore leur liquidation avant d'avoir cédé leur concession, conformément à l'article 25, ou, le cas échéant, avant d'y avoir renoncé conformément aux dispositions qui précèdent.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 22.

(Zie art. 10 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 11, Doc. n° 41.)

Een door het *Staatsblad* afgekondigd bericht maakt bekend of aan de vereischten van het koninklijk besluit al of niet is voldaan.

Bij voorkomend geval, wordt de afstanddoening eerst van kracht te rekenen van den dag dezer bekendmaking.

Art. 23.

(Zie art. 11 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n° 41.)

Afstand heeft voor uitslag den mineigenaar te ontheffen van om 't even welke lasten en aansprakelijkheid voortspuitende uit de vergunning.

Art. 24.

(Zie art. 12 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n° 41.)

De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hare vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze wet.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 22.

Dat besluit wordt in het STAATSBAD bekendgemaakt.

De afstanddoening wordt eerst van kracht te rekenen van den dag dezer bekendmaking.

Art. 23.

Afstand heeft voor uitslag den mineigenaar voor de toekomst te ontheffen van de verschillende lasten en aansprakelijkheden voortspuitende uit de vergunning, zonder echter inbruik te maken op de rechten reeds door derden verworven.

Hij blijft persoonlijk aansprakelijk tegenover de eigenaars van den bovengrond voor de tegenwoordige en de toekomstige schade voortspuitende uit zijne ontginningswerken alsmede voor de betaling van den vasten cijns die nog mocht verschuldigd zijn.

Art. 24.

De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hare vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen, overeenkomstig artikel 25, of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze wet.

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 25. (1)

(Voir art. 13 du Projet du 7 mai 1907,
p. 12, Doc. n° 41.)

A partir de l'entrée en vigueur de la présente loi, les mines faisant l'objet de concessions nouvelles ne pourront être vendues ou cédées, en totalité ou en partie, sous quelque forme que ce soit, sauf le cas de saisie immobilière, partagées, louées ou amodiées même partiellement, sans une autorisation préalable du Gouvernement demandée et donnée dans les mêmes formes que l'acte de concession, à l'exclusion toutefois des formalités d'insertion dans les journaux et d'affichage prescrites par les articles 3 et 4 de la présente loi.

Le commandement préalable à la saisie immobilière devra être dénoncé, dans la huitaine de sa signification, au Ministre de l'Industrie et du Travail, et la saisie ne pourra avoir lieu qu'à la suite d'un jugement où l'État devra être appelé et sera partie.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 25.

A partir de l'entrée en vigueur de la présente loi, « les mines » (2) ne pourront être vendues ou cédées, en totalité ou en partie, sous quelque forme que ce soit (3), partagées, louées ou amodiées, même partiellement, « sans une autorisation du Gouvernement », demandée et obtenue dans les mêmes formes que l'acte de concession, à l'exclusion toutefois des formalités d'insertion dans les journaux et d'affichage, prescrites par les articles 3 et 4 de la présente loi.

Cette autorisation devra être préalable, sauf en cas d'adjudication publique, volontaire ou forcée de la mine.

Les acquéreurs, dans ce dernier cas, ainsi que les légataires d'une mine, sont tenus de se pourvoir, dans les six mois de la date de l'adjudication ou du décès du testateur, d'une approbation du Gouvernement, demandée et obtenue dans les formes ci-dessus prescrites.

Sera nul tout acte non autorisé conformément aux dispositions qui précèdent.

Le commandement préalable à la saisie immobilière et le procès-verbal d'adjudication définitive devront être dénoncés, dans la huitaine, au Ministre de l'Industrie et du Travail.

(1) Cet article était précédé de l'intitulé du chapitre IV, supprimé, du projet du Gouvernement (voir p. 12, Doc. n° 41).

(2) Suppression des mots : « Faisant l'objet de concessions nouvelles. »

(3) Suppression des mots : « Sauf le cas de saisie immobilière. »

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 25. (1)

(Zie art. 13 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 12, Doc. n° 41.)

Te rekenen van het in werking treden dezer wet mogen de mijnen, welke het voorwerp van nieuwe vergunningen uitmaken, op geenerlei wijze, geheel of gedeeltelijk, worden verkocht of overgedragen, behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, zonder voorafgaandelijke machtiging van de Regeering, gevraagd en verleend op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereischten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 3 en 4 van deze wet bepaald.

Het bevel, dat aan de inbeslagneming van onroerend goed voorafgaat, moet, binnen acht dagen na zijne beteekening, den Heer Minister van Nijverheid en Arbeid worden aangezegd; de inbeslagneming kan alleen geschieden ten gevolge van een vonnis waarin de Staat moet worden betrokken en als partij optreedt.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 25.

Te rekenen van het in werking treden van deze wet mogen « *de mijnen* » (2) op geenerlei wijze (3), geheel of gedeeltelijk worden verkocht of overgedragen, behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, « *zonder machtiging van de Regeering* », gevraagd en *verkregen* op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereischten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 3 en 4 van deze wet bepaald.

Deze machtiging moet voorafgaan, behalve ingeval van openbare, vrijwillige of gedwongene toewijzing van de mijn.

De koopers, in dit laatste geval, alsook degenen aan wie eene mijn wordt vermaakt, zijn gehouden zich, binnen zes maanden na den datum der aanwijzing of na het overlijden van den erfflater, te voorzien van eene goedkeuring der Regeering, aangevraagd en verkregen volgens de hierboven bepaalde voorschriften.

Nietig is elke akte die niet is toegelaten overeenkomstig de voorgaande bepalingen.

Het bevel dat aan de inbeslagneming van onroerend goed voorafgaat, alsook het proces-verbaal van *einde-lijke toewijzing* moeten, binnen acht dagen, den heer Minister van Nijverheid en Arbeid worden aangezegd.

(1) Vóór dit artikel stond het thans vervallen opschrift van hoofdstuk IV van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 12, Doc. n° 41).

(2) De woorden : « welke het voorwerp van nieuwe vergunningen uitmaken », vervallen.

(3) De woorden : « behalve ingeval van inbeslagneming van onroerend goed », vervallen.

SECTION VI. — DE LA DÉCHÉANCE (1).

§ 1er. — DISPOSITION APPLICABLE A
TOUTES LES CONCESSIONS.

Art. 26.

*(Voir art. 1er, VI, du Projet
du 7 mai 1907, p. 7, Doc. n° 41.)*

La déchéance de la concession est encourue lorsque l'exploitation est restreinte ou suspendue de manière à inquiéter la sûreté publique ou les besoins des consommateurs.

L'action en déchéance sera poursuivie dans les formes prévues par les articles 29 à 32 de la présente loi (2).

§ 2. — DISPOSITIONS APPLICABLES
AUX CONCESSIONS NOUVELLES.

Art. 27.

*(Voir art. 14 du Projet du 7 mai 1907,
p. 13, Doc. n° 41.)*

Alinéa 1er.

Tout concessionnaire sera tenu, à moins d'empêchement légitime, de commencer les travaux de son exploitation, au plus tard cinq ans après la publication de l'acte de concession.

Art. 26.

*(Disposition supprimée et fusionnée
avec l'article 28. Les articles 26, 27,
28 et suivants s'appliquent à toutes
les concessions.)*

Art. 26.

Alinéa 1er.

Remplacer les mots : « les travaux de son exploitation » par « ses travaux ».

Alinéa 2 (nouveau).

Ce délai prendra cours, pour les concessions antérieures à la présente loi, à partir du jour de son entrée en vigueur.

(1) Suppression de l'intitulé du chapitre IV du projet du Gouvernement, ainsi conçu : « Dispositions applicables aux concessions nouvelles. — De la cession et de la déchéance. » (Voir p. 12., Doc. n° 41.)

(2) Suppression du 1er alinéa de l'art. 1er, VI, ainsi conçu : « L'article 49 de la loi du 21 avril 1810 est remplacé par la disposition suivante : » (Voir p. 7, Doc. n° 41.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEPEENIGDE
COMMISSIËN.

AFDEELING VI. — VAN DE VERVALLENVERKLARING (1).

§ 1. — BEPALING VAN TOEPASSING
OP AL DE VERGUNNINGEN.

Art. 26.

*(Zie art. 1, VI, van het Ontwerp
van 7 Mei 1907, bl. 7, Doc. n° 41.)*

De concessie vervalt, wanneer de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de openbare veiligheid of de behoeften der verbruikers daardoor kunnen benadeeld worden.

De rechtsvordering tot vervallenverklaring geschiedt op de wijze voorzien bij de artikelen 29 tot 32 van deze wet (2).

§ 2. — BEPALINGEN VAN TOEPASSING
OP DE NIEUWE VERGUNNINGEN.

Art. 27.

*(Zie art. 14 van het Ontwerp
van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n° 41.)*1ste lid.

Elke vergunninghouder is verplicht, tenzij bij wettige verhindering, de inrichtingswerken ten laatste vijf jaren na de bekendmaking der akte van vergunning te beginnen.

Art. 26.

*(Deze bepaling vervalt en wordt met
artikel 28 versmolten. De artikelen 26,
27, 28 en volgende zijn van toepassing
op al de vergunningen.)*

Art. 26.

1ste lid.

De woorden : « de inrichtingswerken » te vervangen door : « zijne werken ».

2de lid (nieuw).

Deze termijn neemt, wat betreft de vergunningen die aan deze wet voorafgaan, een aanvang te rekenen van den dag waarop zij in werking treedt.

(1) Het opschrift van het Hoofdstuk IV van het Ontwerp der Regeering, luidende : « Bepalingen van toepassing op de nieuwe vergunningen. — Van den afstand en van de vervallenverklaring », wordt weggelaten. (Zie blz. 12, Doc. n° 41.)

(2) Het eerste lid van artikel 1, VI, luidende : « Artikel 49 der wet van 21 April 1810 wordt vervangen door de navolgende bepaling : », wordt weggelaten. (Zie blz. 7, Doc. n° 41.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Alinéa 2.

Les travaux commencés dans ce délai devront être régulièrement poursuivis jusqu'à la mise en exploitation effective de la mine et ne pourront être suspendus sans motifs légitimes.

Art. 28 (alin. 1 et 2).

(Voir art. 15 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 13, *Doc. n° 41.*)

Alinéa 1er.

La déchéance de la concession sera encourue dans le cas où le concessionnaire serait en défaut de satisfaire au prescrit de l'article précédent.

Alinéa 2.

Elle sera encourue de même lorsque l'exploitation commencée aura été abandonnée depuis au moins cinq ans et qu'elle n'aura pas été reprise dans les six mois d'une sommation dûment notifiée au concessionnaire par le Ministre de l'Industrie et du Travail et continuée régulièrement pendant au moins cinq ans ; le concessionnaire sera toutefois admis à justifier des causes majeures de son inaction.

Art. 28 (alinéa 3).

(Voir art. 16 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 13, *Doc. n° 41.*)

Elle sera encore encourue dans le cas où, sans cause reconnue légitime et par le fait du concessionnaire, l'exploitation est restreinte ou suspendue de manière à compromettre les besoins du consommateur.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Alinéa 3.

(Conforme à l'alinéa 2 ci-contre.)

Art. 27.

Alinéa 1er.

La déchéance de la concession sera encourue si le concessionnaire est en défaut de satisfaire au prescrit de l'article précédent *six mois après une sommation dûment notifiée au concessionnaire par le Ministre de l'Industrie et du Travail.*

Alinéa 2.

(Comme ci-contre.)

Art. 28.

(Voir art. 1er, VI, et art. 16, *fusionnés*, du *Projet du 7 mai 1907*, pp. 7 et 13, *Doc. n° 41.*)

La déchéance sera encore encourue dans le cas où, sans cause reconnue légitime, et par le fait du concessionnaire, *malgré une sommation du Ministre de l'Industrie et du Travail restée pendant six mois sans effet*,

ONTWERP VAN DE REGEERING.

2de lid.

De binnen dit tijdsbestek begonnen werken moeten geleidelijk worden voortgezet tot het werkelijk ontginnen der mijn en mogen niet worden geschorst zonder wettige redenen.

Art. 28 (1ste en 2de lid).

(Zie art. 15 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n^r 41.)

1ste lid.

De vergunning vervalt, indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereischten van het vorig artikel.

2de lid.

Zij vervalt insgelijks, indien van de begonnen ontginningswerken sinds ten minste vijf jaren werd afgezien en deze niet werden hervat binnen zes maanden na de aanmaning, behoorlijk aan den vergunninghouder beteekend door den Minister van Nijverheid en Arbeid, en regelmatig voortgezet gedurende ten minste vijf jaren; evenwel mag de vergunninghouder van de overwegende redenen zijner werkeloosheid doen blijken.

Art. 28 (3^e lid).

(Zie art. 16 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 13, Doc. n^r 41.)

Zij vervalt nog, wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van den vergunninghouder, de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de behoeften

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

3de lid.

(Het luidt zooals lid 2 hiernevens.)

Art. 27.1^{ste} lid.

Indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereischten van het vorig artikel, vervalt de vergunning zes maanden na eene aanmaning behoorlijk aan den vergunninghouder beteekend door den Minister van Nijverheid en Arbeid.

2de lid.

(Zooals hiernevens.)

Art. 28.

(Zie de bijeengebrachte art. 1, VI, en art. 16 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 7 en 13, Doc. n^r 41.)

Zij vervalt nog, wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van den vergunninghouder, ondanks eene aanmaning van den Minister van Nijverheid en Arbeid,

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 29.

(Voir art. 17 du Projet du 7 mai 1907,
p. 14, Doc. n° 41.)

L'action en déchéance sera poursuivie devant les tribunaux à la requête du ministère public; toutefois, celui-ci ne pourra agir qu'à la demande du Ministre de l'Industrie et du Travail et de l'avis conforme du Conseil des mines.

Art. 30.

(Voir art. 18 du Projet du 7 mai 1907,
p. 14, Doc. n° 41.)

Lorsque la déchéance aura été prononcée par un jugement ou un arrêt ayant acquis force de chose jugée, la révocation sera proclamée par un arrêté royal.

La révocation aura pour effet de remettre les choses au même état que si la concession n'avait pas été octroyée. La mine ne pourra être remise en exploitation qu'en vertu d'un nouvel acte de concession.

Art. 31.

(Voir art. 19 du Projet du 7 mai 1907,
p. 14, Doc. n° 41.)

L'État et, le cas échéant, le nouveau concessionnaire auront la faculté de reprendre les dépendances de la mine visées à l'article 8 de la loi du 21 avril 1810, à charge d'indemniser, à dire d'experts, le concessionnaire déchu.

l'exploitation aura été restreinte ou suspendue de manière à inquiéter la sûreté publique ou à compromettre les besoins des consommateurs.

Art. 29.

L'action en déchéance sera poursuivie « devant les tribunaux civils »...
(Le reste comme ci-contre.)

Art. 30.

Alinéa 1er. (Comme ci-contre.)

La révocation produira ses effets « à partir du jour de la publication de cet arrêté ». Elle remettra les choses, etc. (comme ci-contre).

Art. 31.

L'État et, le cas échéant, le nouveau concessionnaire à défaut de l'État, auront la faculté de reprendre les puits, les galeries et tous les travaux du fond en général, sans indemnité. Quant aux autres dépendances de la

ONTWERP VAN DE REGEERING.

van den verbruiker in gevaar zijn gebracht.

Art. 29.

(Zie art. 17 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n° 41.)

De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt voor de rechtbanken gebracht ten verzoeken van het Openbaar Ministerie; doch het mag slechts handelen op aanvraag van den Minister van Nijverheid en Arbeid en op overeenkomstig advies van den Mynraad.

Art. 30.

(Zie art. 18 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n° 41.)

Is de vervallenverklaring uitgesproken door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, dan wordt de intrekking bij koninklijk besluit afgekondigd.

De intrekking heeft ten gevolge de zaken op denzelfden voet te brengen alsof de vergunning niet werd verleend. De mijn kan slechts krachtens eene andere vergunningsakte opnieuw worden ontgonnen.

Art. 31.

(Zie art. 19 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 14, Doc. n° 41.)

De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder hebben het recht de bij artikel 8 der wet van 21 April 1810 bedoelde aanhoorigheden der mijn over te nemen,

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

gedurende zes maanden zonder gevolg gebleven, de ontginning op zoodanige wijze is beperkt of geschorst dat de behoeften der verbruikers in gevaar zijn gebracht.

Art. 29.

De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt « voor de burgerlijke rechtbanken » gebracht . . .
(Het overige zooals hiernevens.)

Art. 30.

1ste lid. (Zooals hiernevens.)

De intrekking heeft hare uitwerking « te rekenen van den dag der bekendmaking van het besluit ». Zij brengt de zaken, enz. (het overige zooals hiernevens).

Art. 31.

De Staat en, bij voorkomend geval, de nieuwe vergunninghouder, *indien de Staat het niet doet*, hebben het recht, *zonder vergoeding, over te nemen de putten, de gangen en al de onder-*

PROJET DU GOUVERNEMENT.

L'indemnité ne pourra toutefois excéder le montant des dépenses réellement effectuées pour les acquisitions ou constructions desdites dépendances.

En ce qui concerne la nomination des experts, la fixation, la consignation et le paiement de l'indemnité, ainsi que l'envoi en possession des dépendances reprises, il sera procédé comme en matière d'expropriation pour cause d'utilité publique. Relativement aux droits réels dont les dépendances seraient grevées, la consignation produira les effets déterminés par les lois en cette matière.

Art. 32.

(Voir art. 20 du Projet du 7 mai 1907, p. 15, Doc. n° 41.)

Jusqu'à concession nouvelle, le concessionnaire déchu demeurera personnellement responsable de l'entretien de la mine et de tous les dommages qui seraient reconnus provenir de son exploitation.

A défaut par lui d'exécuter les travaux nécessaires pour sauvegarder la sécurité publique et la conservation de la mine, l'État aura le droit, après une sommation restée infructueuse, et même sans cette formalité, en cas d'urgence, d'y faire procéder d'office.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

mine, et notamment quant à celles qui sont visées dans l'article 8 de la loi du 21 avril 1810, ils ne pourront les reprendre qu'à charge d'indemniser, à dire d'experts, le concessionnaire déchu.

Alinéa 2. (Comme ci-contre.)

Alinéa 3. (Comme ci-contre.)

Art. 32.

Le concessionnaire déchu restera personnellement responsable de tous les dommages qui seraient reconnus provenir de son exploitation.

Jusqu'à concession nouvelle, il demeurera personnellement responsable de l'entretien de la mine.

Alinéas 2 et 3. (Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

mits, volgens de uitspraak van deskundigen, den vergunninghouder, die vervallen is verklaard, vergoeding wordt verleend.

De vergoeding mag evenwel niet te boven gaan het bedrag der uitgaven werkelijk gedaan voor het aankopen of bouwen van voormelde aanhoorigheden.

Voor de benoeming der deskundigen, de bepaling, de bewaarestelling en de betaling der vergoeding, alsook voor de inbezitstelling der overgenomen aanhoorigheden, wordt gehandeld zooals in zake van onteigening ten algemeenen nutte. Aangaande de zakelijke rechten, waarmede de aanhoorigheden mochten bezwaard zijn, brengt de bewaarestelling de gevolgen te weeg welke door de desbetreffende wetten zijn bepaald.

Art. 32.

(Zie art. 20 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

Zoolang er geen nieuwe vergunning is, blijft de vervallen verklaarde vergunninghouder persoonlijk aansprakelijk voor het onderhoud der mijn en voor elke schade, die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijne ontginning.

Blijft hij in gebreke de noodige werken tot het vrijwaren van de openbare veiligheid en van het behoud der mijn uit te voeren, dan heeft de Staat het recht, na een zonder gevolg gebleven aanmaning, en zelfs zonder deze formaliteit, in

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

grondsche werken in 't algemeen. Wat betreft de andere aanhoorigheden der mijn, inzonderheid degene bedoeld in artikel 8 der wet van 21 April 1810, zij kunnen ze niet overnemen dan met last den vervallen concessiehouden te vergoeden volgens schatting door deskundigen.

2° lid. (Zooals hiernevens.)

3° lid. (Zooals hiernevens.)

Art. 32.

De vervallen verklaarde vergunninghouder blijft persoonlijk aansprakelijk voor al de schade die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijne ontginning.

Totdat er eene nieuwe vergunning is verleend, blijft hij persoonlijk aansprakelijk voor het onderhoud der mijn.

Lid 2 en lid 3. (Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Les frais déboursés par l'État à cet effet et les redevances arriérées qui lui seraient dues ainsi qu'aux propriétaires de la surface seront recouvrables par privilège sur les dépendances de la mine ou sur les sommes dont le nouveau concessionnaire serait redevable en vertu de l'article précédent.

TITRE II.

DES OBLIGATIONS DES CONCESSIONNAIRES EN CE
QUI CONCERNE LEUR PERSONNEL OUVRIER (1).

Art. 33.

(Voir art 21 du Projet du 7 mai 1907,
p. 15, Doc. n° 41.)

En attendant qu'une loi spéciale règle ce qui concerne la pension des ouvriers houilleurs, les concessionnaires des provinces de Limbourg et d'Anvers seront obligés d'affilier leurs ouvriers à la Caisse générale d'Épargne et de Retraite sous la garantie de l'État. Cette affiliation se fera dans les conditions suivantes :

Le taux des versements sera calculé

Art. 33.

(Comme ci-contre.)

(1) Remplace l'intitulé du chapitre V du projet du Gouvernement (voir p. 15, Doc. n° 41).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

spoedeisende gevallen, ambtshalve daartoe te doen overgaan.

De daarvoor door den Staat gedane kosten en de achterstallige rechten, welke hem alsook aan de eigenaars van den bevanggrond zijn verschuldigd, zijn bij voorrecht te verhalen op de aanhoorigheden der mijn of op de door den nieuwen vergunninghouder krachtens het vorig artikel verschuldigde sommen.

TITEL II

**VAN DE VERPLICHTINGEN
DER VERGUNNINGHOUDERS WAT BETREFT
HUN ARBEIDERSPERSONEEL (1).**

Art. 33.

(Zie art. 21 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 15, Doc. n° 41.)

In afwachting dat hetgeen betrekking heeft op het pensioen der kolenmijnwerkers door eene bijzondere wet wordt geregeld, zijn de vergunninghouders der provinciën Limburg en Antwerpen verplicht hunne arbeiders aan te sluiten bij de Algemeene Spaar-enLijfrentekas onderwaarborg van den Staat. Deze aansluiting geschiedt op de volgende wijze:

Het bedrag der stortingen wordt

Art. 33.

(Zooals hiernevens.)

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk V van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 15, Doc. n° 41.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

de façon que, en tenant compte des subsides accordés par les pouvoirs publics, un ouvrier ayant travaillé sans interruption à la mine depuis l'âge de 21 ans ait droit, à l'âge de 55 ans, à une pension de 360 francs. Le concessionnaire devra prendre à sa charge la moitié des versements à faire durant le temps où l'ouvrier est à son service; l'autre moitié sera prélevée sur le salaire de l'ouvrier. Les versements seront effectués à capital abandonné.

Art. 34.

(Voir art. 22 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 16, *Doc. n° 41.*)

A partir de la troisième année qui suivra la promulgation de la présente loi, les femmes ne pourront être employées aux travaux du fond; la même interdiction s'appliquera aux garçons âgés de moins de 14 ans.

Art. 35.

(Voir art. 23 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 16, *Doc. n° 41.*)

Les concessionnaires doivent établir des bains-douches mis à la disposition des ouvriers.

Un arrêté royal déterminera les conditions dans lesquelles des bains-douches doivent être établis à chaque siège d'exploitation des mines de houille en activité et fixera les délais accordés pour leur mise en service.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.**Art. 34.**

(Comme ci-contre.)

Art. 35.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIE.

op zoodanige wijze berekend dat, in aanmerkingnemende de toelagen door de openbare machten verleend, een werkman, die zonder onderbreking in de mijn heeft gewerkt sedert den leeftijd van 21 jaren tot den leeftijd van 55 jaren, recht heeft op een pensioen van 360 frank. De vergunninghouder moet voor zijne rekening nemen de helft van de stortingen te doen gedurende den tijd dat de werkman in zijnen dienst is; de andere helft wordt afgetrokken van het loon van den werkman. De stortingen geschieden met afstand van het kapitaal.

Art. 34.

(Zie art. 22 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n^r 41.)

Te rekenen van het derde jaar volgende op de afkondiging van deze wet, mogen de vrouwen niet worden gebezigd voor de werkzaamheden in de mijn; hetzelfde verbod is toepasselijk op de jongens beneden de 14 jaren.

Art. 35.

(Zie art. 23 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n^r 41.)

De vergunninghouders moeten stortbaden ter beschikking stellen van de werkleiden.

Een koninklijk besluit bepaalt hoe de stortbaden moeten worden ingericht ten ontginningszetel van elke in werking gebrachte kolenmijn, alsmede de termijnen verleend tot het in gebruik stellen daarvan.

Art. 34.

(Zooals hiernevens.)

Art. 35.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 36.

(Voir art. 24 du Projet du 7 mai 1907,
p. 16, Doc. n° 41.)

En vue d'empêcher l'abus des forces des ouvriers, et à défaut d'une loi spéciale relative à cet objet, un arrêté royal fixera, après avis du Conseil des mines, du Conseil supérieur du Travail et des sections compétentes des Conseils de l'Industrie et du Travail, le nombre quotidien d'heures durant lesquelles les ouvriers pourront être employés à l'intérieur dans l'exploitation effective des mines de combustible du bassin du Nord.

Art. 37.

(Voir art. 25 du Projet du 7 mai 1907,
p. 17, Doc. n° 41.)

Les concessionnaires sont tenus d'indiquer dans leurs règlements d'atelier les conditions du travail prévues par l'article 34 de la présente loi.

Ils sont obligés de tenir les registres que l'administration des mines jugera nécessaires pour le contrôle.

Art. 38.

(Voir art. 26 du Projet du
7 mai 1907, p. 17, Doc. n° 41.)

Indépendamment de leurs attributions ordinaires, les ingénieurs des mines sont chargés de veiller à l'exécution de toutes les dispositions contenues dans le présent titre.

Ils ont la libre entrée des établissements placés sous leur surveillance.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 36.

(Les Commissions ont suspendu leur décision à raison de l'enquête ordonnée par la Chambre.)

Art. 37.

Dire au lieu de : « les conditions de travail prévues par l'article 34 de la présente loi » : « les dispositions contenues dans le présent titre ».

(Comme ci-contre.)

Art. 38.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 36.

(Zie art. 24 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 16, Doc. n° 41.)

Ten einde te beletten dat er misbruik wordt gemaakt van de lichaamskracht der arbeiders, en bij gebreke van eene bijzondere wet betreffende dit onderwerp, zal een koninklijk besluit, gehoord den Mijnraad, den Hooger en Arbeidsraad en de bevoegde afdeelingen der Raden van Nijverheid en Arbeid, het dagelijksch getal uren bepalen, gedurende welke de werklieden ondergronds mogen arbeiden aan de werkelijke ontginning van brandstofmijnen in het Noorderbeken.

Art. 37.

(Zie art. 25 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders moeten in hunne werkplaatsreglementen de arbeidsvoorwaarden vermelden, voorzien bij artikel 34 van deze wet.

Zij zijn verplicht de boeken te houden die het beheer der mijnen noodig acht voor het toezicht.

Art. 38.

(Zie art. 26 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 41.)

De mijnningenieurs, buiten hunne gewone werkzaamheden, worden gelast te waken op de uitvoering van al de bepalingen in dezen titel vervat.

Zij hebben vrijen toegang tot de inrichtingen onder hun toezicht geplaatst.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 36.

(De Commissiën hebben hare beslissing geschorst uit hooft van het onderzoek door de Kamer bevolen.)

Art. 37.

In plaats van : « De arbeidsvoorwaarden voorzien bij artikel 34 van deze wet » te zeggen : « de bepalingen vervat in dezen titel ».

(Zooals hiernevens.)

Art. 38.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Ils peuvent exiger la communication de tous les documents dont la tenue est obligatoire.

Les concessionnaires, leurs préposés et ouvriers sont tenus de fournir les renseignements jugés nécessaires.

TITRE III

DES PÉNALITÉS (1).

Art. 39.

(Voir art. 27 du *Projet du*
7 mai 1907, p. 17, Doc. n° 41.)

Les concessionnaires qui auront contrevenu aux prescriptions des articles 35 et 37 seront punis d'une amende de 26 à 100 francs.

Les concessionnaires ou leurs préposés qui auront contrevenu aux prescriptions de l'article 34 de la présente loi seront punis :

D'une amende de 26 à 100 francs, si le nombre de personnes employées en contravention à la loi ne dépasse pas dix ;

D'une amende de 101 à 1,000 francs, si le nombre de ces personnes est supérieur à dix sans dépasser cent ;

D'une amende de 1,001 à 5,000 francs, s'il y en a davantage.

Art. 39.

Les concessionnaires « ou leurs préposés » (le reste comme ci-contre).

(1) Intitulé du chap. VI du projet du Gouvernement (voir page 17, Doc. n° 41).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Zij mogen eischen dat al de stukken, die men verplicht is te houden, hun worden opengelegd.

De vergunninghouders, hunne gelastigden en werklieden zijn gehouden de noodige geachte inlichtingen te verschaffen.

TITEL III

STRAFBEPALINGEN (1).

Art. 39.

(Zie art. 27 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 17, Doc. n° 41.)

De vergunninghouders, die de voorschriften overtreden van de artikelen 35 en 37, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank.

De vergunninghouders of hunne aangestelden, die de voorschriften overtreden van artikel 34 van deze wet, worden gestraft :

Met eene boete van 26 tot 100 frank indien het getal personen, in strijd met de wet gebezigd, niet tien overschrijdt ;

Met eene boete van 101 tot 1,000 frank, indien het getal dier personen boven tien gaat zonder honderd te overschrijden ;

Met eene boete van 1,001 tot 5,000 frank, indien er meer zijn.

Art. 39.

De vergunninghouders « of hunne aangestelden » (Het overige zooals hiernevens).

(1) Opschrift van Hoofdstuk VI van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 17, Doc. n° 41).

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 40.

(Voir art. 28 du *Projet du*
7 mai 1907, p. 18, Doc. n° 41.)

1° Les concessionnaires ou leurs préposés qui auront mis obstacle à la surveillance organisée en vertu de l'article 38 seront punis d'une amende de 26 à 100 francs sans préjudice, s'il y a lieu, à l'application des peines édictées par les articles 269 à 274 du Code pénal.

En cas de récidive dans les cinq ans qui suivent une condamnation encourue en vertu des présentes dispositions, les peines établies ci-dessus pourront être portées au double ;

2° Seront punis d'une amende de 1 à 25 francs, les père, mère ou tuteur qui auront fait ou laissé travailler leur enfant ou pupille mineur contrairement aux prescriptions de l'article 34.

En cas de récidive dans les douze mois, à partir de la condamnation antérieure, l'amende pourra être portée au double ;

3° L'action publique résultant d'une infraction aux dispositions qui précèdent se prescrit par un an à partir du jour où l'infraction a été commise.

Les tribunaux de police connaissent, même en cas de récidive, des infractions au 2°.

Art. 41.

(Voir art. 28 du *Projet du*
7 mai 1907, p. 19, Doc. n° 41.)

Toutes autres infractions à la loi, de même que les infractions aux règle-

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.**Art. 40.**

(Comme ci-contre.)

Art. 41.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

Art. 40.

(Zie art. 28 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 18, Doc. n° 41.)

1° De vergunninghouders of hunne gelastigden, die belemmeren het krachtens artikel 38 ingestelde toeyicht, worden gestraft met eene boete van 26 tot 100 frank, onverminderd, zoo er grond voor is, de toepassing van de straffen bepaald in de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Ingeval van herhaling binnen vijf jaren volgende op eene uit krachte van deze bepalingen uitgesproken veroordeeling, kunnen de hierboven bepaalde straffen op het dubbel worden gebracht ;

2° De vader, moeder of voogd, die hun minderjarig kind of pleegkind in strijd met de voorschriften van artikel 34 doen of laten arbeiden, worden gestraft met eene boete van 1 tot 25 frank.

Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden, te rekenen van de vorige veroordeeling kan de boete op het dubbel worden gebracht ;

3° De openbare rechtsvervolgning, voortspuitende uit eene overtreding van bovenstaande bepalingen, verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop de overtreding werd begaan.

De politierechtbanken, zelfs in geval van herhaling, nemen kennis van de overtredingen bedoeld in n° 2.

Art. 41.

(Zie art. 29 van het Ontwerp van
7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

Elke andere overtreding van de wet, alsmede de overtreding van de

Art. 40.

(Zooals hiernevens.)

Art. 41.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

ments ou aux clauses et conditions légalement insérées dans les actes de concession et les cahiers des charges, seront punies d'une amende de 26 à 500 francs et d'un emprisonnement de huit jours à un an, ou d'une de ces peines seulement. En cas de récidive dans les douze mois de la condamnation antérieure, la peine pourra être doublée.

Le chapitre VII et l'article 85 du livre 1er du Code pénal sont applicables à toutes les infractions visées dans le présent titre.

Art. 42.

(Voir art. 30 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 19, *Doc. n° 41.*)

Les infractions seront constatées par des procès-verbaux faisant foi jusqu'à preuve contraire. Une copie du procès-verbal doit être remise au contrevenant dans les quarante-huit heures, à peine de nullité.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 42.

Après les mots *preuve contraire*, dire :

« *L'action publique résultant de ces infractions se prescrit par un an à partir du jour où elles ont été commises.* » (Le reste comme ci-contre.)

TITRE IV

DISPOSITIONS TRANSITOIRES (1).

Art. 43.

(Voir art. 34 du *Projet du 7 mai 1907*, p. 21, *Doc. n° 41.*)

Les articles 1 à 6 inclusivement de la présente loi ne sont point appli-

Art. 43.

(Comme ci-contre.)

(1) Intitulé du chap. VIII du *Projet du Gouvernement* (voir page 21, *Doc. n° 41.*)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

verordeningen of van de wettig in de akten van vergunning en in de bestekken opgenomen bedingen en voorwaarden, wordt gestraft met eene boete van 26 tot 500 frank en met eene gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar of met slechts eene dezer straffen. Ingeval van herhaling binnen twaalf maanden na de voorgaande veroordeeling, kan de straf verdubbeld worden.

Hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van het Strafwetboek zijn toepasselijk op al de overtredingen in dezen titel bedoeld.

Art. 42.

(Zie art. 30 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 19, Doc. n° 41.)

Van de overtredingen doet men blijken bij processen-verbaal die gelden zoolang het tegendeel niet is bewezen. Een afschrift van het proces-verbaal moet den overtreder, op straffe van nietigheid, worden afgegeven binnen acht en vertig uren.

Art. 42.

Na de woorden : *zoolang het tegendeel niet is bewezen* te zeggen : « *De openbare rechtsvervolging, die uit deze misdrijven voortspuit, verjaart door verloop van één jaar te rekenen van den dag waarop zij werden begaan* ». (Het overige zooals hiernevens.)

TITEL IV.

OVERGANGSBEPALINGEN (1).**Art. 43.**

(Zie art. 34 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 21, Doc. n° 41.)

De artikelen 1 tot en met 6 dezer wet zijn niet van toepassing op de

art. 43.

(Zooals hiernevens.)

(1) Opschrift van Hoofdstuk VIII van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 21, Doc. n° 41).

PROJET DU GOUVERNEMENT.

cables aux demandes en concession, extension ou maintenue de concession introduites avant la promulgation de la présente loi.

Celles de ces demandes qui sont déjà parvenues au Ministre de l'Industrie et du Travail, seront tenues pour valables sans qu'il y ait lieu de recommencer aucune formalité. Les autres restent soumises, pour la continuation de l'instruction, aux formalités prescrites par les articles 22 à 27 de la loi du 21 avril 1810, et, moyennant l'accomplissement de ces formalités, elles seront aussi tenues pour valables lorsqu'elles parviendront au Ministre de l'Industrie et du Travail.

Art. 44.

(Voir art. 35 du *Projet du 7 mai 1907*,
p. 21, *Doc. n° 41.*)

Dans les six mois qui suivront la promulgation de la présente loi, l'Administration des mines adressera au Conseil des mines les propositions de modifications qu'elle jugera nécessaires d'apporter aux limites des concessions en instruction devant ce Collège; elle joindra les propositions de modifications et d'additions qu'elle croit devoir faire aux projets des cahiers des charges en suite du vote de la nouvelle loi.

Elle pourra, exceptionnellement, comprendre dans ses propositions des parcelles de terrains de minime importance, qui, par suite de la non-juxtaposition des limites, n'auraient pas été comprises dans les demandes déposées et instruites.

Elle provoquera, s'il y a lieu, de la part du Conseil, de nouvelles délibé-

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

Art. 44.

(Comme ci-contre.)

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

aanvragen om vergunning, om uitbreiding en handhaving van vergunning ingediend vóór de afkondiging van deze wet.

Van deze aanvragen worden degene, welke reeds den Minister van Nijverheid en Arbeid zijn toegekomen, voor geldig gehouden zonder eenige rechtspleging te moeten herbeginnen. Voor de voortzetting van het onderzoek, blijven de overige aanvragen onderworpen aan de voorschriften van de artikelen 22 tot 27 der wet van 21 April 1810 en, mits naleving van deze voorschriften, worden zij eensgelijks voor geldig gehouden, wanneer zij den Minister van Nijverheid en Arbeid toekomen.

Art. 44.

(Zie art. 35 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 21, Doc. n° 41.)

Binnen zes maanden te rekenen van de afkondiging van deze wet, doet het Bestuur van het Mijnwezen aan den Mijnraad geworden de voorstellen van de wijzigingen die het denkt te moeten doen in de grenzen der concessies welke bij dit college in onderzoek zijn; dat Bestuur doet hem tevens geworden de voorstellen van wijzigingen en bijvoegingen die het noodig acht in de ontwerpen van bestekken te moeten brengen ingevolge de nieuwe wet.

Bij uitzondering mag het in zijne voorstellen perceelen begrijpen van weinig belang, die, ingevolge het niet samenvallen van de grenzen, niet werden opgenomen in de ingediende en onderzochte aanvragen.

Het verzoekt den Raad, zoo daartoe redenen zijn, opnieuw te beraadsla-

Art. 44.

(Zooals hiernevens.)

PROJET DU GOUVERNEMENT.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS
RÉUNIES.

—
rations sur les demandes ayant déjà fait l'objet d'un avis définitif de ce Corps. Ces nouvelles délibérations ne pourront porter que sur l'étendue et les limites des concessions ainsi que sur les clauses des cahiers des charges.

Dans l'un et l'autre cas, le Conseil procédera conformément aux articles 4 et 5 de la loi du 2 mai 1837.

TITRE V

DISPOSITIONS ADDITIONNELLES (1).

Art. 45.

Voir art. 33 du Projet du 7 mai 1907, p. 20, Doc. n° 41.)

Les fonctionnaires ou employés de l'État qui sont appelés à exercer leurs fonctions ou leur emploi dans les exploitations minières des provinces de Limbourg ou d'Anvers devront justifier par une épreuve, dont un arrêté royal déterminera les conditions, qu'ils possèdent la connaissance pratique et effective de la langue flamande.

Les fonctionnaires ou employés de l'État qui seront appelés à exercer leurs fonctions ou leur emploi dans les exploitations minières des arrondissements d'Arlon ou de Verviers devront justifier, par une épreuve, qu'ils possèdent la connaissance pratique et effective de la langue allemande.

Art. 45.

(Comme ci-contre.)

(1) Remplace l'intitulé du chapitre VII du Projet du Gouvernement (voir p. 19, Doc. n° 41).

ONTWERP VAN DE REGEERING.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE
COMMISSIËN.

gen over de aanvragen waaromtrent dit Korps reeds een bepaald advies heeft uitgebracht. Deze nieuwe beraadslaging mag alleen loopen over de uitgestrektheid en de grenzen der vergunningen alsmede over de bedingen der lastkohieren.

In een en ander geval handelt de Raad overeenkomstig de artikelen 4 en 5 der wet van 2 Mei 1837.

TITEL V

BIJKOMENDE BEPALINGEN (1).

Art. 45.

(Zie art. 33 van het Ontwerp van 7 Mei 1907, blz. 20, Doc. n° 41.)

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen der provinciën Limburg en Antwerpen uit te oefenen, moeten door eene proef, waarvan de voorwaarden bij koninklijk besluit worden geregeld, doen blijken dat zij de Vlaamsche taal practisch en degelijk kennen.

De ambtenaren of de bedienden van den Staat, geroepen om hun ambt of hunne bediening bij de mijnondernemingen in de arrondissementen Aarlen of Verviers uit te oefenen, moeten door eene proef doen blijken dat zij de Duitsche taal practisch en degelijk kennen.

Art. 45.

(Zooals hiernevens.)

(1) Dit opschrift vervangt het opschrift van Hoofdstuk VII van het Ontwerp der Regeering (zie blz. 19, Doc. n° 41).

PROJET DU GOUVERNEMENT.

Art. 46.

(Article 1er; Préambule et numéro I; n° II, 1er alinéa; n° III, 1er alinéa; n° IV; n° V; n° VI, 1er alinéa; n° VII, 1er alinéa; n° VIII et art. 36 du Projet de loi du 7 mai 1907, pp. 2, 6, 7, 8, 22, Doc. n° 41.)

Sont abrogés les articles 15, 22 à 30, 36, 37, alinéa 2, 38, 39, 49, 50, 93 à 96 de la loi du 21 avril 1810 (1).

L'article 50 de la loi du 21 avril 1810 et les articles 3, 4, 5 et 7 du décret du 3 janvier 1813 demeureront en vigueur jusqu'à ce qu'il soit pourvu, par des arrêtés royaux, à l'exécution de l'article 14 de la présente loi.

AMENDEMENTS DES COMMISSIONS RÉUNIES.

Art. 46.

Sont abrogés les articles 15, 22 à 30, 36, 37, alinéa 2, 38, 39, 49, 50, 93 à 96 de la loi du 21 avril 1810; les articles 3, 4, 5 et 7 du décret du 3 janvier 1813, et en général toutes les dispositions des lois et règlements antérieurs qui seraient contraires à la présente loi.

Les articles 41 et 42 de la présente loi remplacent les articles 93 à 96 dans les lois et règlements qui se réfèrent à ces articles pour édicter des peines contre les contrevenants.

Toutefois, l'article 50 de la loi du 21 avril 1810, etc. (Le reste comme à l'alinéa 2 ci-contre.)

(1) OBSERVATIONS DU RAPPORTEUR.

Les textes du Projet, remplacés par l'article 46, sont ainsi conçus :

A. Article premier. — Préambule. (Voir p. 2 du Projet n° 41.)

Les articles ci-après mentionnés de la loi du 21 avril 1810 sont modifiés ainsi qu'il suit :

B. Article premier, n° I (p. 2 du Projet n° 41). — L'article 15 est abrogé et remplacé par les alinéas 2, 3 et 4 de l'article 3 de la présente loi. (L'alinéa 5 a été oublié lors du second vote.)

C. Article premier, n° II, 1er alinéa (p. 2 du Projet n° 41). — Les articles 22 à 28 sont remplacés par les dispositions suivantes :

D. Article premier, n° III, 1er alinéa (p. 6 du Projet n° 41). — L'article 29 est modifié ainsi qu'il suit :

E. Article premier, n° IV (p. 7 du Projet n° 41). — L'article 30 est abrogé.

F. Article premier, n° V (p. 7 du Projet n° 41). — L'article 36, l'alinéa 2 de l'article 37 et les articles 38 et 39 sont abrogés.

G. Article premier, n° VI, 1er alinéa (p. 7 du Projet n° 41). — L'article 49 de la loi du 21 avril 1810 est remplacé par la disposition suivante :

H. Article premier, n° VII, 1er alinéa (p. 7 du Projet n° 41). — L'article 50 est remplacé par les dispositions suivantes :

I. Article premier, n° VIII (p. 8 du Projet n° 41). — Les articles 93 à 96 sont abrogés et remplacés par les dispositions des articles 29 et 30.

Article 36 (p. 22 du Projet n° 41). — L'article 50 de la loi du 21 avril 1810 et les articles 3, 4, 5 et 7 du décret du 3 janvier 1813 demeureront en vigueur jusqu'à ce qu'il soit pourvu, par des arrêtés royaux, à l'exécution de l'article premier, n° VII, de la présente loi.

Ces diverses dispositions ont été coordonnées et réunies dans l'article 46, alinéa 1er, nouveau.

ONTWERP VAN DE REGEERING.

Art. 46.

(Artikel 1; Inleiding en n^r I; n^r II, 1ste lid; n^r III, 1ste lid; n^r IV; n^r V; n^r VI, 1ste lid; n^r VII, 1ste lid; n^r VIII en artikel 36 van het Wetsontwerp van 7 Mei 1907, blz. 2, 6, 7, 8, 22, Doc. n^r 41).

Worden ingetrokken de artikelen 15, 22 tot 30, 36, 37, 2^e lid, 38, 39, 49, 50, 93 tot 96 der wet van 21 April 1810 (1).

Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven in werking, totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de uitvoering van artikel 14 van deze wet.

AMENDEMENTEN VAN DE VEREENIGDE COMMISSIËN.

Art. 46.

Worden ingetrokken de artikelen 15, 22 tot 30, 36, 37, 2^e lid, 38, 39, 49, 50, 93 tot 96 der wet van 21 April 1810; de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813, en, in 't algemeen, al de bepalingen der vorige wetten en verordeningen die met deze wet zouden strijden.

De artikelen 41 en 42 van deze wet vervangen de artikelen 93 tot 96 in de wetten en verordeningen die naar deze artikelen verwijzen tot bepaling van straffen tegen de overtreders.

Echter blijven artikel 50 der wet van 21 April 1810, enz. (Het overige zooals in het 2^e lid hiernevens.)

(1) DE VERSLAGGEVER DOET AANMERKEN :

De teksten van het Ontwerp, die zijn vervangen door artikel 46, luiden aldus :

A. Artikel 1. — Inleiding. (Zie blz. 2 van het Ontwerp n^r 41.)

De hierna vermelde artikelen der wet van 21 April 1810 worden gewijzigd als volgt :

B. Eerste artikel, n^r I (blz. 2 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 15 wordt afgeschaft en vervangen door het 2de, 3de en 4de lid van artikel 3 dezer wet. (Lid 5 werd bij de tweede stemming vergeten.)

C. Artikel 1, n^r II, 1ste lid (blz. 2 van het Ontwerp n^r 41). — De artikelen 22 tot 28 worden vervangen door de navolgende bepalingen :

D. Artikel 1, n^r III, 1ste lid (blz. 6 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 29 wordt gewijzigd als volgt :

E. Artikel 1, n^r IV (blz. 7 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 30 wordt ingetrokken.

F. Artikel 1, n^r V (blz. 7 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 36, het 2^e lid van artikel 37 en de artikelen 38 en 39 worden ingetrokken.

G. Artikel 1, n^r VI, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 49 der wet van 21 April 1810 wordt vervangen door de navolgende bepaling :

H. Artikel 1, n^r VII, 1ste lid (blz. 7 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 50 wordt vervangen door de navolgende bepalingen :

I. Artikel 1, n^r VIII (blz. 8 van het Ontwerp n^r 41). — De artikelen 93 tot 96 worden ingetrokken en vervangen door de bepalingen van de artikelen 29 en 30.

Artikel 36 (blz. 22 van het Ontwerp n^r 41). — Artikel 50 der wet van 21 April 1810 en de artikelen 3, 4, 5 en 7 van het decreet van 3 Januari 1813 blijven van kracht totdat bij koninklijke besluiten wordt voorzien in de toepassing van artikel 1, n^r VII, van deze wet.

Deze verschillende bepalingen werden samengevoegd en vereenigd in artikel 46, 1ste lid (nieuw).

SÉNAT DE BELGIQUE.

SESSION DE 1907-1908.

Sixième annexe au Rapport des Commissions réunies de la Justice et de l'Industrie et du Travail, chargées d'examiner le Projet de Loi complétant et modifiant les lois du 21 avril 1810 et du 2 mai 1837 sur les mines.

LÉGISLATIONS ÉTRANGÈRES

SUR LA

DURÉE DU TRAVAIL DANS LES MINES

Abrégé communiqué aux Commissions réunies, par le Rapporteur, lors de l'examen par elles de l'article 36.

SÉNAT DE BELGIQUE.

SESSION DE 1907-1908.

LÉGISLATIONS ÉTRANGÈRES SUR LA DURÉE DU TRAVAIL DANS LES MINES

I

ALLEMAGNE.

Aucune loi ne limite, pour l'ensemble de l'Empire allemand, la durée du travail des ouvriers mineurs adultes.

La loi du 26 juillet 1900 est applicable à tout l'Empire allemand et limite la durée du travail des enfants et des adolescents.

ART. 135. —

Les enfants de moins de 14 ans ne peuvent pas être occupés plus de six heures par jour.

Les adolescents de 14 à 16 ans ne peuvent pas être occupés dans les mines pendant plus de 10 heures par jour.

ART. 136. —

La durée du travail sera interrompue par des repos. Pour les enfants, dont la durée du travail ne dépasse pas six heures, les repos seront d'au moins une demi-heure.

Pour les autres adolescents, il doit y avoir au moins un repos d'une heure à midi, de même qu'avant et après midi, un repos d'une demi-heure. Un repos de la matinée ou de l'après midi peut être supprimé lorsque la durée du travail ne dépasse pas huit heures par jour et que le temps séparant les moments de repos ne dépasse pas quatre heures.

.

II

PRUSSE.

La Prusse, où l'on extrait la presque totalité des charbons allemands, a une législation minière spéciale.

La loi du 24 juin 1865 sur les mines a été modifiée par celles du

22 février 1869, du 9 avril 1873, du 24 juin 1892, du 8 avril 1894, du 7 juillet 1902, du 14 juillet 1905, du 19 juin 1906 et du 18 juin 1907.

C'est notamment la loi du 14 juillet 1905 qui a introduit des prescriptions relatives à la durée du travail.

ART. 80b. — Le règlement d'atelier doit contenir les renseignements suivants :

1. — Le commencement et la fin de la journée normale de travail, le nombre et la durée des repos prévus pour les adultes, les circonstances et la mesure dans lesquelles les ouvriers sont tenus de prolonger leur travail au delà de la durée ordinaire et particulièrement de fournir un travail supplémentaire ; le cas de dangers ou d'exécution d'un travail nécessaire étant réservé.

Pour les travaux de l'intérieur de la mine, le règlement d'atelier contiendra les règles prises pour la descente et la remonte des ouvriers et la vérification de la présence des ouvriers dans la mine.

ART. 93a. — La durée du travail des ouvriers dans les travaux souterrains des mines de charbon est soumise aux prescriptions des art. 93b, 93c et 93e, nonobstant les prescriptions spéciales qui pourraient être prises par l'Administration des mines conformément aux articles 196 à 199.

ART. 93b. — La durée normale du travail ne peut pas être prolongée de plus d'une demi-heure, pour certains ouvriers, par suite de la durée de la descente et de la remonte du personnel.

Lorsque, par suite de la durée de la translation, la journée de l'ouvrier est dépassée d'une demi-heure, l'excédent doit être compté comme travail. Une augmentation de la durée du travail qui aurait pour but d'éluder la loi, est interdite.

On entend par durée du travail le temps qui s'écoule depuis la fin de la descente du personnel dans le puits jusqu'au commencement de sa remonte.

ART. 93c. — Pour les ouvriers occupés dans des chantiers où la température ordinaire s'élève au delà de + 28° C., la durée de la journée de travail ne peut pas dépasser 6 heures.

On entend par température ordinaire, celle du chantier, alors que le travail et l'aérage y sont normaux.

ART. 93d. — Dans les chantiers où la température ordinaire s'élève au delà de + 28° C., le travail prolongé ou supplémentaire est interdit.

Toute journée de travail normale ou supplémentaire doit être précédée d'un repos d'au moins 8 heures.

ART. 93e. — Dans chaque mine, on prendra les dispositions nécessaires pour évaluer le nombre et la durée des journées de travail prolongées ou supplémentaires fournies par chacun des ouvriers durant les douze derniers mois.

ART. 196. — La surveillance des exploitations minières incombe à l'administration des mines et a pour objet :

La sauvegarde de l'exploitation ;

La sûreté de la vie et la santé des ouvriers ;

Le maintien des bonnes mœurs et de la bienséance par l'organisation de l'exploitation ;

La sécurité des biens de la surface dans l'intérêt de la sûreté des personnes et de la circulation publique ;

Les mesures à prendre contre les préjudices généraux que l'exploitation pourrait faire naître.

Cette surveillance s'étend aussi aux travaux préparatoires, aux générateurs de vapeur et aux ateliers de triage, de même qu'aux salines.

ART. 197. — Les Administrations des mines peuvent prendre les mesures nécessaires pour l'accomplissement de la mission qui leur est conférée par l'article 196 ; ces mesures seront applicables à toutes les exploitations ou à une partie seulement. Ces Administrations sont tenues de rechercher si les conditions de l'exploitation sont telles que l'état sanitaire des ouvriers rend nécessaire une limitation de la durée du travail et la détermination légale du commencement et de la fin de la journée. Eventuellement, l'Administration des mines imposera, après avoir entendu le Conseil d'hygiène, les limitations qu'elle jugera nécessaires dans cet ordre d'idées. Ces mesures seront applicables à tout un district ou à une partie de district.

L'Administration imposera des règlements pour l'accomplissement des mesures prises. En raison de circonstances particulières, certaines mines peuvent, à leur demande, être totalement ou partiellement dispensées d'observer les règles imposées ; ces dispenses sont définitives ou provisoires.

La publication des règles imposées par l'Administration sera faite dans le journal officiel des districts où se trouvent les exploitations soumises à ces règles.

III.

AUTRICHE.

La loi du 21 juin 1884 limitait la durée du travail effectif dans les mines de charbon à 10 heures et la durée du poste à 12 heures.

Cette loi fut modifiée par celle du 27 juin 1901, dont voici la traduction :

N° 81.

LOI DU 27 JUIN 1901, modifiant, en ce qui concerne les ouvriers occupés dans les mines de charbon, la loi du 21 juin 1884 (R. G. B1. n° 115) concernant l'emploi des enfants et des femmes, la durée de la journée de travail et le repos dominical dans les mines.

ARTICLE PREMIER. — L'article 3 de la loi du 21 juin 1884 est rapporté

dans sa rédaction actuelle en ce qui concerne les ouvriers occupés dans les mines de charbon et est remplacé par l'article 3 ci-dessous :

ART. 3. — La durée du poste pour les ouvriers occupés dans les mines de charbon à l'exploitation ne peut dépasser 9 heures par jour.

Le commencement du poste est compté du moment de l'entrée ; la fin du poste est comptée de la fin de la remonte.

Les moments de repos qui sont la conséquence de la nature du travail, comme aussi les autres repos, sont compris dans la durée du poste, à moins qu'ils ne soient pris au jour ; dans ce dernier cas, le temps nécessaire pour la sortie et la rentrée n'est pas non plus compris dans la durée du poste.

A titre exceptionnel, la durée du poste pourra être prolongée plus que ne le prévoit la présente loi et jusqu'à 12 heures, à condition que la durée du travail effectif ne dépasse pas 10 heures, dans celles des mines où la durée du poste se trouve, au moment de la promulgation de la loi, dépasser la durée ci-dessus fixée, et où l'établissement du poste de 9 heures ou bien, d'une manière générale, l'abréviation de la durée du poste en vigueur *rendrait impossible* ou compromettrait, eu égard aux conditions spéciales techniques ou économiques de l'entreprise, le *maintien* de l'exploitation.

Cette dérogation pourra être accordée soit pour tous les travailleurs de la mine, soit pour certaines catégories d'entre eux.

La concession d'une pareille dérogation pourra être accordée, après audition de l'exploitant et de la délégation ouvrière locale (§ 23 de la loi du 14 août 1896) pour la durée de ces conditions spéciales techniques ou économiques, en première instance par l'Administration des mines du district, d'accord avec le Gouvernement de la province, et en seconde instance par le Ministre de l'Agriculture d'accord avec le Ministre de l'Intérieur.

De plus, le Ministre de l'Agriculture peut, pour les mines de charbon situées dans les hautes régions des Alpes, accorder des dérogations en ce qui concerne la durée du poste fixée ci-dessus, à condition que la durée totale des postes pour un seul et même ouvrier ne dépasse pas 54 heures dans la semaine.

L'Administration des mines est autorisée, en cas d'événement extraordinaire ou de besoins momentanés et pressants, à permettre des postes supplémentaires en limitant le nombre et la durée.

ART. 2. — La présente loi entrera en vigueur un an après sa promulgation.

ART. 3. — L'exécution de la présente loi est confiée aux Ministres de l'Intérieur et de l'Agriculture.

IV

FRANCE.

La loi du 2 novembre 1892, applicable aux mines, réglemeute le travail des enfants, des filles mineures et des femmes.

Les dispositions de cette loi concernant la durée du travail ont été modifiées par la loi du 30 mars 1900, qui limite la durée du travail, non seulement des « personnes protégées », mais aussi des adultes.

Voici le texte de cette dernière loi, se rapportant à la durée du travail :

ARTICLE PREMIER. — Les articles 3, 4 et 11 de la loi du 2 novembre 1892 sur le travail des enfants, des filles mineures et des femmes dans les établissements industriels sont modifiés ainsi qu'il suit :

ART. 3. — Les jeunes ouvriers et ouvrières jusqu'à l'âge de 18 ans et les femmes ne peuvent être employés à un travail effectif de plus de 11 heures par jour, coupées par un ou plusieurs repos, dont la durée totale ne pourra être inférieure à 1 heure et pendant lesquels le travail sera interdit.

Au bout de deux ans, à partir de la promulgation de la présente loi, la durée du travail sera réduite à 10 1/2 heures et, au bout d'une nouvelle période de deux années, à 10 heures.

Dans chaque établissement, sauf les usines à feu continu et les mines, minières ou carrières, les repos auront lieu aux mêmes heures pour toutes les personnes protégées par la présente loi.

.
.

ART. 2. —

Il est ajouté à l'article premier du décret-loi des 9-14 septembre 1848 la disposition suivante :

« Toutefois, dans les établissements énumérés dans l'article premier de la loi du 2 novembre 1892 qui emploient dans les mêmes locaux des hommes adultes et des personnes visées par la dite loi, la journée de ces ouvriers ne pourra excéder onze heures de travail effectif.

» Dans le cas du paragraphe précédent, au bout de deux ans à partir de la promulgation de la présente loi, la journée sera réduite à 10 heures et demie et, au bout d'une nouvelle période de deux ans, à 10 heures. »

Loi du 29 juin 1905 relative à la durée du travail dans les mines.

ARTICLE PREMIER. — Six mois après la promulgation de la présente loi, la journée des ouvriers employés à l'abatage, dans les travaux souterrains

des mines de combustible, ne pourra excéder une durée de neuf heures, calculée depuis l'entrée dans le puits des derniers ouvriers descendant jusqu'à l'arrivée au jour des premiers ouvriers remontant ; pour les mines où l'entrée a lieu par galeries, cette durée sera calculée depuis l'arrivée au fond de la galerie d'accès jusqu'au retour au même point.

Au bout de deux ans à partir de la date précitée, la durée de cette journée sera réduite à huit heures et demie et au bout d'une nouvelle période de deux ans à huit heures.

Il n'est porté aucune atteinte aux conventions et aux usages équivalant à des conventions qui, dans certaines exploitations, ont fixé pour la journée normale une durée inférieure à celle fixée par les paragraphes précédents.

ART. 2. — En cas de repos prévus par le règlement de la mine et pris soit au fond, soit au jour, la durée stipulée à l'article précédent sera augmentée de la durée de ces repos.

ART. 3. — Des dérogations aux prescriptions de l'article premier pourront être autorisées par le Ministre des Travaux publics, après avis du Conseil général des mines, dans les mines où l'application de ces prescriptions serait de nature à compromettre, pour des motifs techniques ou économiques, le maintien de l'exploitation. Le retrait de ces dérogations aura lieu dans la même forme.

ART. 4. — Des dérogations temporaires, dont la durée ne devra pas excéder deux mois, mais qui seront renouvelables, pourront être accordées par l'ingénieur en chef de l'arrondissement minéralogique, soit à la suite d'accidents, soit pour des motifs de sécurité, soit pour des nécessités occasionnelles, soit, enfin, lorsqu'il y a accord entre les ouvriers et l'exploitant pour le maintien de certains usages locaux. Les délégués à la sécurité des ouvriers mineurs seront entendus quand ces dérogations seront demandées à la suite d'accidents ou pour des motifs de sécurité.

L'exploitant pourra, sous sa responsabilité, en cas de danger imminent, prolonger la journée de travail en attendant l'autorisation qu'il sera tenu de demander immédiatement à l'ingénieur en chef.

ART. 5. — Les infractions à la présente loi seront constatées par procès-verbaux des ingénieurs et des contrôleurs du service des mines qui feront foi jusqu'à preuve contraire.

Ces procès-verbaux seront dressés en triple exemplaire : le premier sera envoyé au préfet du département, le second sera déposé au parquet et le troisième sera remis au contrevenant.

ART. 6. — Les exploitants, directeurs, gérants ou préposés qui n'auront pas mis à la disposition des ouvriers les moyens de sortir de la mine dans les délais prévus par la présente loi seront poursuivis devant le tribunal de simple police et punis d'une amende de cinq à quinze francs (5 à 15 fr.). L'amende sera appliquée autant de fois qu'il y aura de personnes employées dans les conditions contraires à la présente loi,

sans toutefois que le chiffre total des amendes puisse excéder cinq cents francs (500 fr.).

Les chefs d'industrie seront civilement responsables des condamnations prononcées contre leurs directeurs, gérants ou préposés.

ART. 7. — En cas de récidive, les contrevenants seront poursuivis devant le tribunal correctionnel et punis d'une amende de seize à cent francs (16 à 100 fr.) pour chaque personne employée dans les conditions contraires à la présente loi, sans toutefois que le chiffre total des amendes puisse excéder deux mille francs (2,000 fr.).

Il y aura récidive lorsque, dans les douze mois antérieurs aux faits poursuivis, les contrevenants auront déjà subi une condamnation pour contravention identique.

ART. 8. — L'article 463 du Code pénal sera applicable aux condamnations prononcées en vertu de la présente loi.

M. Basly a déposé à la Chambre des Députés une proposition tendant à limiter à 8 heures au maximum la journée de travail dans les mines.

La Chambre a délibéré pour la première fois sur cette proposition le 5 juillet 1907. Voici le texte amendé qu'elle a adopté par 424 voix contre 102 :

ARTICLE PREMIER. — Les articles 1er, 4 et 6 de la loi du 29 juin 1905 sont modifiés ainsi qu'il suit :

ARTICLE PREMIER. — La journée des ouvriers employés dans les travaux souterrains des mines de combustible ne pourra excéder une durée de 8 heures, calculée pour chaque catégorie d'ouvriers depuis l'heure réglementaire de l'entrée dans le puits des derniers ouvriers descendant jusqu'à l'heure réglementaire de l'arrivée au jour des premiers ouvriers remontant ; cette durée sera calculée depuis l'arrivée au fond de la galerie d'accès jusqu'au retour au même point.

Par mesure transitoire, la journée de ces ouvriers pourra être de 8 heures et demie jusqu'au 1er janvier 1910 et de 9 heures jusqu'au 1er janvier 1908.

Il n'est porté aucune atteinte aux conventions et aux usages, équivalents à des conventions qui, dans certaines exploitations, ont fixé pour la journée normale une durée inférieure à celle fixée par les paragraphes précédents.

Une consigne, acceptée et visée par l'ingénieur en chef de l'arrondissement minéralogique, et dûment portée à la connaissance des intéressés par voie d'affiches, fera connaître, en tenant compte de la nature et de la puissance des installations de la mine pour les ouvriers de chaque poste et de chaque catégorie, l'heure du commencement et de la fin de la descente, l'heure à laquelle des moyens de remonte devront être mis à leur disposition, comme aussi la durée totale de la remonte. La même consigne déterminera, le cas échéant, ce qu'il faut entendre par le fond de la galerie d'accès.

Il n'est pas interdit de laisser descendre des ouvriers après l'heure réglementaire fixée par la consigne. Dans ce cas, ils seront soumis, en ce qui concerne l'heure de la remonte, aux mêmes obligations que les autres ouvriers de leur poste et des dérogations temporaires pourront être accordées par l'ingénieur en chef de l'arrondissement minéralogique, soit à la suite d'accidents, soit pour des motifs de sécurité, soit dans l'intérêt de la défense nationale. Les délégués à la sécurité des ouvriers mineurs seront entendus quand ces dérogations seront demandées à la suite d'accidents ou pour des motifs de sécurité.

L'exploitant peut, sous sa responsabilité, en cas de danger imminent, prolonger la journée de travail en attendant l'autorisation qu'il est tenu de demander immédiatement à l'ingénieur en chef.

Des dérogations qui ne devront pas excéder quinze jours par an et deux heures par jour, pourront également être accordées par l'ingénieur en chef, soit pour des nécessités occasionnelles, soit pour le maintien de certains usages locaux.

Les exploitants, directeurs, gérants ou préposés qui auront contrevenu aux dispositions de la présente loi ou de la consigne visée à l'article 2, seront poursuivis devant le tribunal de simple police et punis d'une amende de 5 à 15 francs. L'amende sera appliquée autant de fois qu'il y aura de personnes employées dans des conditions contraires à la présente loi, sans toutefois que le chiffre total des amendes puisse excéder 500 francs.

Toutefois, la peine ne sera pas applicable si l'excédent de la durée de la journée est reconnu imputable à un cas de force majeure. L'infraction personnelle de l'ouvrier à la consigne sus-indiquée sera considérée comme un cas de force majeure.

Les chefs d'industrie seront civilement responsables des condamnations prononcées contre leurs directeurs, gérants ou préposés.

ART. 2. — La présente loi ne sera appliquée que six mois après sa promulgation.

V

GRANDE-BRETAGNE ET IRLANDE.

Une Commission d'enquête a été constituée le 30 juillet 1906 par le gouvernement à la demande de deux députés ouvriers, pour rechercher les effets d'une loi qui fixerait à huit heures la durée journalière du travail dans les mines.

Elle a déposé son rapport, daté du 15 mai 1907, le 1er juillet 1907.

Voici ses conclusions, d'après la traduction qui en a été donnée par M. l'ingénieur Delmer (*Annales des mines de Belgique*, t. XII) :

1. — La journée moyenne et normale de travail « du jour au jour » pour les ouvriers de la mine est en Angleterre de 9 heures 3 minutes. Elle est de 8 heures 36 minutes pour les ouvriers à veine et pour les autres ouvriers de la mine de 9 heures 28 minutes.

2. — La durée de cette journée varie beaucoup dans les différents districts ; elle s'abaisse jusqu'à 6 heures 49 minutes pour les ouvriers à veine dans le Durham, et atteint sa plus grande valeur, c'est-à-dire 9 heures 57 minutes, pour tous les ouvriers de la mine, dans le Monmouthshire.

3. — Après avoir tenu compte des jours où par suite de coutumes établies les ouvriers chôment complètement ou travaillent moins que pendant les jours normaux, nous avons trouvé que la semaine de travail normale comprend théoriquement en moyenne 49 heures 53 minutes.

4. — L'institution de la journée de 8 heures réduirait la durée de travail de la semaine de 10.27 %, si nous supposons que les jours où par coutume les ouvriers chôment ou travaillent moins que les jours normaux ne seront pas moins nombreux qu'à présent.

5. — Si, comme le font beaucoup de témoins directeurs de charbonnages, on calcule, d'après cette perte de temps, la réduction proportionnée de la production, la diminution de l'extraction s'élèverait à 25,783,000 tonnes, en se basant sur la production de 1906.

6. — Pour notre part, nous n'acceptons pas cette conclusion ; nous avons trouvé que, par suite de l'arrêt des travaux dans les charbonnages pour diverses raisons et par suite des absences volontaires des ouvriers à des jours où ils pourraient travailler, la durée effective du travail est 13.36 p. c. moindre que la durée théorique, c'est-à-dire qu'en moyenne la durée de la semaine de travail est de 43 heures 13 minutes, ce qui donne en moyenne pour chaque jour de la semaine 7 heures $\frac{1}{4}$. Et après avoir étudié la question et fait diverses enquêtes, nous croyons qu'une certaine partie du temps qui est actuellement perdu, pourrait être utilisée avec l'application de la journée de 8 heures.

7. — D'autres causes pourraient plus ou moins atténuer les effets de la réduction des heures aux jours de travail normaux ; parmi ces causes on peut citer :

- a) Une certaine amélioration dans l'efficacité du travail, spécialement dans certains districts ;
- b) Des améliorations dans l'outillage des charbonnages ;
- c) La généralisation des machines qui pourraient remplacer la main-d'œuvre (haveuses mécaniques, transport mécanique) ;
- d) La généralisation du système des postes multiples ;
- e) Les charbonnages pourraient augmenter le nombre de leurs ouvriers par un recrutement plus intense d'ouvriers qui jusqu'à présent n'ont pas travaillé dans la mine.

8. — La production serait néanmoins diminuée par la réduction de la journée de travail, qu'elle soit introduite graduellement ou brusquement.

9. — Cette réduction différerait beaucoup dans les différents districts ; elle affecterait surtout les districts où, comme dans le Lancashire et le Pays-de-Galles méridional, la durée de la journée de travail est la plus longue.

10. — La réduction de la production que nous avons présumée s'accroîtrait encore si on n'établissait pas certaines exceptions pour quelques catégories d'ouvriers peu nombreuses.

11. — Dans l'intérêt de la sécurité de la mine, il serait peut-être nécessaire de prévoir dans la loi de semblables exceptions temporaires ou permanentes.

12. — Dans certaines catégories de mines, telles que les mines exploitant le charbon domestique de la Forêt de Dean et la veine *Ten Yard* du Staffordshire méridional, la difficulté d'adapter les travaux avec la journée réduite, serait si grande qu'il faudrait peut être faire des règlements spéciaux pour ces cas particuliers.

13. — L'état sanitaire des mineurs est actuellement meilleur que celui des autres ouvriers ; cependant, quoique la situation soit moins bonne dans les districts où la durée du travail est la plus longue, nous croyons que la limitation légale des heures de travail ne produira aucun changement marqué.

14. — L'effet permanent de la limitation légale de la journée de travail sur le salaire et la main-d'œuvre est impossible à prévoir ; cette prévision ne serait pas prudente. Une augmentation des prix, des salaires et de la demande de travail sera probablement l'inévitable conséquence de la réduction dans la production résultant de la limitation légale de la journée de travail. On ne peut prévoir si la réaction qui suivra inévitablement sera importante, de longue durée ou même permanente ; cela dépendra de la coopération des patrons et des ouvriers en vue de diminuer les inconvénients qui pourraient résulter du nouveau système pour le public en général, et pour l'industrie des grosses marchandises d'exportation en particulier.

15. — Le commerce d'exportation repose sur une base économique complexe ; il n'est pas exact de présumer, comme quelques témoins l'ont fait, que la diminution dans la production ne se fera sentir que sur le commerce d'exportation où elle amènera une réduction correspondante. Au contraire, la plupart des consommateurs étrangers chercheront à se procurer comme auparavant la quantité de notre charbon dont ils ont besoin, même à un prix très élevé ; cependant, comme nous l'avons montré, une partie considérable de notre exportation est menacée par la vive concurrence du charbon étranger ; dans ces marchés, un désavantage quelconque qui vient frapper notre exportation, — comme par exemple le dernier impôt sur le charbon (*coal tax*), — la réduit immédiatement.

16. — L'exportation étrangère du charbon et des articles dans lesquels le prix du combustible entre comme un élément principal est aussi sujette aux mêmes influences que celles qui modifient nos exportations de ces mêmes articles ; ainsi la limitation légale de la journée de travail dans les mines tend à se généraliser dans les pays étrangers.

17. — L'Autriche, la France et la Hollande ont déjà limité par la loi les heures de travail des mineurs ; mais ces pays ne sont point nos concurrents les plus à redouter dans l'exportation du charbon ou des produits lourds qui dépendent principalement du combustible.

18. — A cet égard, nos concurrents les plus sérieux sont les Allemands et les Américains ; ils n'ont pas uniformément limité par la loi les heures de travail des mineurs ; cependant en Allemagne les règlements relatifs aux heures de travail, dans chaque charbonnage, doivent être sanctionnés par l'autorité administrative des mines.

19. — En Allemagne et en Amérique, la durée actuelle du travail dans la mine est plus courte qu'en Angleterre, mais plus longue qu'elle ne le sera dans notre pays après la loi des huit heures.

20. — Dans les pays étrangers qui ont établi des lois pour restreindre les heures de travail des mineurs, on a prévu certaines exceptions et dérogations permanentes et temporaires dans l'intérêt du commerce du charbon aussi bien que dans l'intérêt public.

21. — La limitation des heures de travail des mineurs n'intéresse pas directement ceux qui sont engagés dans les autres industries ; cependant cette question pourrait les intéresser indirectement ; voici dans quels cas : si la loi a pour résultat une insuffisance temporaire dans la production du charbon et par suite une hausse disproportionnée du prix ; ou bien si elle produit une augmentation permanente dans le prix. Nous pouvons même dire que cette question est plus importante, au point de vue national qu'au point de vue de ses effets immédiats sur les propriétaires et les ouvriers des charbonnages.

22. — Si la loi accorde une protection spéciale aux ouvriers d'une industrie particulière, étant donnée surtout la grande importance nationale de l'industrie considérée, il serait bon de donner au département du gouvernement qui contrôle les mines, certains pouvoirs d'exception et de dérogation lorsque l'intérêt public est en jeu ; c'est ainsi d'ailleurs que l'on a agi dans les pays où l'on a promulgué de semblables lois.

A la suite de ce rapport, le gouvernement anglais a déposé le 1er août 1907 à la Chambre des Communes un projet de loi pour limiter la journée de travail des ouvriers mineurs. Voici la traduction de ce projet de loi par M. Delmer, ingénieur des mines :

I. — 1) En vertu de la présente loi, un ouvrier ne peut pas, pour effectuer son travail, pour se rendre au chantier et pour en revenir, séjourner à l'intérieur de la mine, par jour de 24 heures, pendant un temps plus long que celui qui est fixé par le présent article ; il est également interdit de permettre à un ouvrier un séjour dans la mine de plus longue durée que celle qui est déterminée par la loi.

2) La durée du séjour dans la mine, fixée par la présente loi, est de

neuf heures pour la période comprise entre la date de la promulgation de la loi et le 30 juin 1909 ; à partir de cette date, le séjour dans la mine sera de huit heures.

3) (a) Il n'y aura pas contravention pour un ouvrier, lorsque cet ouvrier fait partie d'un « poste » et que le temps qui s'écoule entre le commencement de la descente des ouvriers de ce poste et le commencement de leur montée, de même que le temps qui s'écoule entre la fin de leur descente et la fin de leur montée ne dépassent pas la durée de la journée définie par la loi ; (b) il n'y aura pas, non plus, contravention pour un ouvrier, lorsque cet ouvrier séjourne à l'intérieur de la mine soit pour porter secours en cas d'accident, soit pour faire face à un danger quelconque, soit enfin pour effectuer, en cas de force majeure, un travail exceptionnel qui ne peut être différé et dont dépend la continuation du travail normal de l'exploitation.

4) Le propriétaire, représentant ou directeur du charbonnage doit fixer, pour chaque poste d'ouvriers mineurs, les heures du commencement et de la fin de la descente, de même que les heures du commencement et de la fin de la montée, de telle sorte que chaque ouvrier puisse remonter à la surface à temps pour ne pas être en contravention. L'exploitant doit afficher à la surface du charbonnage, près du puits et bien en vue, le tableau des heures qu'il aura fixées ; il doit, en outre, prendre toutes les dispositions nécessaires pour que la descente et la montée des ouvriers se fassent aux heures qu'il a prévues.

5) La durée de la descente et celle de la montée de chaque poste d'ouvriers mineurs ne doivent pas dépasser le temps raisonnablement nécessaire. Ce temps doit être tel qu'il puisse être approuvé par l'inspecteur.

6) Par dérogation à la présente loi, et dans le but d'éviter le travail du dimanche, la journée des ouvriers d'un poste de réparation peut commencer, le samedi, avant que vingt-quatre heures ne se soient écoulées depuis le commencement de la journée précédente de travail, à la condition, toutefois, que les deux journées de travail soient séparées par un intervalle de temps d'au moins huit heures.

7) Dans le texte de la présente loi, le mot « ouvrier » s'applique à toute personne, employée à l'intérieur de la mine, n'appartenant pas au personnel de la surveillance ou n'étant pas occupée au service des foyers d'aérage, des chargeages du puits, des écuries et de l'exhaure. Tout groupe d'ouvriers qui commencent et finissent leur travail, à peu près aux mêmes heures, doit être considéré comme un poste.

II. — 1) Les propriétaires, représentants ou directeurs de charbonnages doivent désigner des personnes pour surveiller, à la surface, la descente et la montée des ouvriers mineurs ; ils doivent tenir un registre, dans la forme imposée par le Ministre, où seront inscrites les mesures que l'exploitant aura prises relativement aux heures de descente et de montée du personnel, où seront mentionnés les cas d'ouvriers séjournant à l'intérieur de la mine plus longtemps que la loi ne les y autorise ; les causes de ces prolongations de journée devront être inscrites au registre.

2) Les ouvriers mineurs d'un charbonnage peuvent charger et payer un ou plusieurs commettants qui seront aux abords du puits pour contrôler les heures de la descente et de la montée du personnel. Ces commettants peuvent être les *checkweighers*. Les dispositions des lois *Coal Mines Regulation* 1887-1905, qui ont institué les *checkweighers*, et qui ont défini leurs rapports avec les exploitants sont, en tous points, applicables à ces commettants, avec cette différence que les appointements de ces derniers n'incombent qu'aux ouvriers.

3) Toute personne convaincue d'avoir inscrit, fait inscrire ou laissé inscrire de fausses déclarations au registre prévu ci-dessus, sera passible, pour chacune des fausses déclarations, d'une amende qui ne pourra être supérieure à 5 livres.

III. — 1) Soixante fois au plus par an, les exploitants d'un charbonnage peuvent augmenter, d'une heure au maximum, la journée de travail, c'est-à-dire la durée du travail effectif augmentée de la durée des trajets.

La journée de travail, ainsi prolongée, est mesurée de la même manière que la journée normale définie par la présente loi.

2) Les exploitants de charbonnages tiendront un registre de telle sorte que le Ministre puisse savoir dans quelle mesure la disposition précédente aura été appliquée. Ce registre sera à la disposition de l'Inspecteur.

IV. Le Roi pourra, par une ordonnance royale, suspendre les effets de la présente loi, pour tous les charbonnages du royaume ou pour une partie seulement, dans la mesure et pour la période de temps mentionnées dans l'ordonnance.

Ces arrêtés seront pris en cas de guerre ou de danger national imminent, de grande nécessité ou d'une grave perturbation économique causée par une demande en charbon supérieure à l'offre.

V. Lorsque les ouvriers mineurs ont accès dans les travaux par des galeries et lorsqu'ils ne descendent ni ne remontent des travaux par des moyens mécaniques de translation, l'entrée et la sortie des ouvriers sont substituées, pour l'application de la loi, à la descente et à la montée. La durée de l'entrée des ouvriers et la durée de leur sortie des travaux seront déterminées par les exploitants, approuvées par l'Inspecteur, et remplaceront, dans le texte de cette loi, les durées de la descente et de la montée des ouvriers.

VI. 1) Si quelqu'un contrevient à une prescription légale à laquelle n'est attachée aucune sanction spéciale ou bien s'il n'applique pas cette prescription, il est en contravention.

Est également en contravention toute personne qui tolère une contravention ou l'inapplication de la loi.

De plus, le propriétaire, le représentant ou le directeur d'un charbonnage seront chacun responsables des contraventions.

Toutefois, a) ils ne seront pas poursuivis s'ils prouvent qu'ils ont pris des mesures suffisantes pour observer la loi ;

b) Un ouvrier ne sera pas poursuivi s'il fait la preuve que, par suite de circonstances indépendantes de sa volonté, il n'a pas disposé des moyens nécessaires pour remonter, à temps, à la surface.

2) Toute personne convaincue de contravention à la présente loi subira une amende ; s'il s'agit d'un propriétaire, représentant ou directeur de charbonnage, l'amende ne sera pas supérieure à 2 livres ; s'il s'agit d'une autre personne, l'amende sera de 12 shellings au maximum ;

3) Lorsqu'un ouvrier a séjourné à l'intérieur de la mine pendant un nombre d'heures dépassant celui permis par la loi en 24 heures, il est en contravention, à moins qu'il n'établisse que la contravention n'existe pas.

VII. — 1) La présente loi est applicable à toutes les exploitations soumises au *Coal Mines Regulation Acts 1887-1907*, sauf stipulations contraires.

2) La présente loi entrera en vigueur le 1er janvier 1908.

3) Cette loi portera le titre *Coal Mines Regulation Acts 1907*, et sera réunie aux *Coal Mines Regulation Acts 1887-1905*, qui porteront, dès lors, le titre de *Coal Mines Regulation Acts 1887-1907*.

VI

ITALIE.

Jusqu'à présent, aucune loi ne limite, en Italie, la durée du travail des adultes travaillant dans les mines.

La loi du 19 juin 1902 sur le travail des femmes et des enfants limite la durée du travail des personnes protégées. Le règlement du 29 janvier 1903 a complété cette loi.

L'Italie n'est pas un pays producteur de charbon.

ART. 7. — Les enfants des deux sexes, âgés de plus de 10 ans et de moins de 12 ans, ne peuvent pas être occupés au travail pendant plus de 8 heures par jour ; les adolescents âgés de 12 à 15 ans ne travailleront pas plus de 11 heures par jour et les femmes de n'importe quel âge plus de 12 heures.

Le Ministre de l'Agriculture, de l'Industrie et du Commerce pourra accorder des dérogations et des exceptions après avoir consulté le Conseil sanitaire provincial, pour autoriser une prolongation du travail des enfants de 12 à 15 ans, qui ne pourra excéder 12 heures.

Ces dérogations seront accordées lorsque les conditions techniques ou économiques les rendront nécessaires.

ART. 8. — Le travail des personnes protégées doit être interrompu par des repos d'une durée totale d'une heure lorsque la durée du travail est comprise entre 6 et 8 heures ; la durée totale des repos sera de une heure et demie lorsque la durée du travail sera comprise entre 8 et 11 heures et enfin, ces repos seront de 2 heures lorsque la durée du travail dépassera 11 heures.

Le travail ne peut jamais être prolongé au delà de 6 heures sans être interrompu par un repos.

VII

PAYS-BAS.

La loi du 27 avril 1904 (Mijnwet 1903) conférait au Gouvernement le pouvoir de réglementer la durée du travail des ouvriers mineurs. Voici les dispositions de l'article 9 de cette loi :

Un règlement d'administration générale déterminera les prescriptions concernant :

.

b) Le travail de toutes ou de certaines catégories de personnes dans les mines et dans ou sur les travaux et installations dépendant de l'exploitation d'une mine, tant à la surface qu'à l'intérieur, entre autres les mesures concernant le travail des adolescents et des femmes, la durée du travail; le commencement et la fin du travail journalier, les temps de repos.

.

En vertu du pouvoir conféré par cette loi, le Gouvernement promulgua le règlement des mines de 1906. (Arrêté royal du 22 septembre 1906.)

Les articles 233 à 254 concernent le travail dans les travaux souterrains.

ART. 233. — 1) Les garçons de moins de 16 ans et les femmes ne peuvent pas travailler à l'intérieur des mines.

2) Les ouvriers âgés de plus de 60 ans qui n'ont jamais travaillé à l'intérieur des mines ne peuvent y effectuer aucun travail.

L'article 234 exige pour l'admission d'un ouvrier de moins de 20 ans un certificat médical constatant que le travail de la mine ne pourra lui être nuisible.

L'article 238 ne permet pour l'abatage que l'emploi d'ouvriers âgés de 21 ans.

ART. 241. — Les hiercheurs doivent descendre en même temps que les abatteurs dans les travaux souterrains, et, après le poste, ils doivent remonter en même temps que ceux-ci.

ART. 242. — 1. Jusqu'au 1er janvier 1908, le séjour des ouvriers dans les travaux souterrains ne peut pas dépasser 9 heures par jour ;

2. A partir du 1er janvier 1908, le séjour dans la mine ne pourra pas dépasser 8 1/2 heures par jour.

ART. 243. — 1. On entend par durée du séjour des ouvriers d'un poste dans la mine, l'intervalle de temps qui s'écoule depuis le moment où commence la descente du poste jusqu'au moment où commence la remonte des ouvriers de ce poste.

2. La remonte d'un poste d'ouvriers peut durer au maximum 15 minutes de plus que la descente.

3. Les ouvriers doivent autant que possible être remontés dans le même ordre qu'ils sont descendus.

ART. 244. — Les encageurs ne peuvent pas, contrairement à l'article 242, séjourner plus de 8 heures par journée dans les travaux souterrains, non compris le temps nécessaire pour se relayer.

ART. 245. — Les ouvriers qui sont occupés à des endroits où la température est supérieure à 30° C. et où il y a beaucoup d'eau, ne peuvent pas, contrairement à ce qui est prescrit à l'article 242, séjourner plus de 6 heures par journée dans les travaux souterrains.

ART. 246. — La durée du séjour dans la mine des ouvriers qui sont préposés à des transports mécaniques et des conducteurs de chevaux, peut dépasser d'une heure au plus la durée prescrite par l'article 242.

ART. 247. — En raison de circonstances particulières du service de l'exploitation, la durée du séjour à l'intérieur de la mine peut être prolongée, sauf pour les ouvriers mentionnés aux articles 244 et 245 :

a) Pour les réparateurs de puits, la prolongation de la durée du séjour dans la mine ne pourra être imposée plus de trois fois pendant une période de sept jours de travail ;

b) Pour les autres ouvriers, la journée ne pourra être prolongée que deux fois pendant une période de sept jours de travail et à raison de 2 heures au maximum. La prolongation prévue au littéra b peut être remplacée par un séjour unique de 8 heures consécutives dans chaque période de sept journées de travail.

2. — Le commencement de la journée normale ou prolongée doit être précédé d'au moins 8 heures consécutives de repos ; le commencement de la journée dont il est question dans la seconde partie du paragraphe b ci-dessus doit être précédé d'au moins 7 heures consécutives de repos.

3. — On dressera pour chaque mine une liste où seront indiquées les prolongations de journée et les durées de séjour dans les travaux basées sur l'application de la seconde partie du littéra b du 1° de cet article. Ces listes seront conservées pendant douze mois.

L'article 251 permet de déroger à ces dispositions lorsque la sécurité des personnes ou la conservation totale ou partielle de la mine l'exigent et que d'autres mesures ne pourraient pas écarter le danger.

VIII

ÉTATS-UNIS D'AMÉRIQUE.

Extrait du rapport de la Commission d'enquête anglaise déposé le 1er juillet 1907 :

« Dans les États-Unis, cinq États : *Arizona, Maryland, Missouri,*
» *Montana, Wyoming*, ont fait des lois pour limiter la journée de travail
» dans les mines.

» Mais ces lois ont été déclarées inconstitutionnelles par la Cour
» suprême des États-Unis, sous prétexte qu'elles affaiblissent le droit
» constitutionnel qu'ont les individus de faire des contrats. Ajoutons que
» ces États, quoique possédant des industries minières considérables, ne
» comptent pas dans les grands États d'Amérique producteurs de
» charbon. »

Traduction de M. A. Delmer, ingénieur des mines (*Annales
des Mines de Belgique*, t. XII).